

Ching Hai Legfelsőbb Mester

**Az azonnali
megvilágosodás kulcsa 2**

Az azonnali megvilágosodás kulcsa

2. kötet

The Supreme Master Ching Hai International
Association Publishing Co., Ltd.

Tartalomjegyzék

Járd a szeretet útját	4
1. Mi a megvilágosodás?.....	9
2. A világ feletti fény.....	34
3. Mi történik, amikor meghalunk?	68
4. Hogyan érhetjük el velünk született Mennyországot?.....	110
5. A Tao, a Hang, és az Ige.....	147
6. Kezdődjön a béke velünk.....	176
7. A hat buddhista tökéletesség.....	200
Beavatás: A Quan Yin Módszer	218
Kiadványok.....	223
Kapcsolatfelvétel.....	232

Egy rövid üzenet

Ching Hai Legfelsőbb Mester művészi tervek alkotójaként és spirituális Mesterként is szereti a belső szépség mindenféle kifejeződését. Ez okból említi Vietnámot úgy, mint "Au Lac", Tajvant pedig úgy, mint "Formosa". Au Lac Vietnám ősi neve, és azt jelenti, "boldogság". A Formosa név pedig, amelynek jelentése "gyönyörű", jobban kifejezi a szigetnek és lakóinak a szépségét. A Mester úgy érzi, hogy ezeknek a neveknek a használata spirituális felemelkedést és szerencsét hoz a földre és lakóira.

Járd a szeretet útját

Egy élő, megvilágosodott Mester léppei

Mindenütt kutatni fogunk
Egy kis szeretetért,
Egy kis szeretetért,
Hogy a világ minden sarkában,
Minden lénnel megosszuk azt.

Ching Hai Legfelsőbb Mester élete a szeretet útját járó üzenet. Szeretettel eltelve ekképp ismerték meg őt azok, akiknek abban az örömben lehetett részük, hogy találkoztak vagy dolgoztak vele.

Híres emberbarát, művész és spirituális látnok, akinek szeretete és segítsége világszerte emberek millióira terjed ki, minden kulturális és faji határon túl, beleértve a nélkülözőket és hajléktalanokat, az AIDS és rák ellenszerét kutató orvosi intézményeket, az Amerikai Egyesült Államok háborús veteránjait, a hátrányos helyzetű időseket, a testileg és szellemileg fogyatékosokat, a menekülteket és a természeti katasztrófák, köztük földrengések, árvizek és tűzvészek áldozatait. Nemcsak emberi lények élvezik kedvességének és végtelen jóakarátának áldott hasznát, hanem különböző fajokhoz tartozó állatok is.

E tetteken keresztül az együttérzés számtalan emlékeztetőjének vagyunk tanúi, amelyek ugyanúgy

ismertetőjelei e gondoskodó hölgynek, mint az ő szerető példájából kifejlődött nemzetközi szervezetnek. „Ha bármit megoszthatunk másokkal, akkor elkezdjük megosztani. Ekkor egy finom változást fogunk érezni magunkban, több szeretet fog a tudatunkba áradni, és rá fogunk ébredni valamire. Ez a kezdet. Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk, hogy megtanuljunk fejlődni, hogy megtanuljuk használni az erőnket, a szeretetünk és alkotóképességünk korlátlan erejét, hogy jobbat tegyünk a világot, bárhol is vagyunk éppen.”

A Mester fiatalkora

Ching Hai Legfelsőbb Mester Közép-Au Lacban (Vietnamban) született. Fiatalkorában gyakran lehetett látni, amint kórházi betegeknek, rászorulóknak és sérült állatoknak nyújt segítséget, amilyen módon csak tud. Fiatalon Európába költözött, hogy tanuljon, és tevékenységét a Vöröskereszt fordítójaként ott is folytatta. Hamarosan rájött, hogy a fájdalom és a szenvedés minden kultúrában és a földgolyó minden sarkában létezik. Egyre inkább az erre szolgáló gyógyír keresése vált életének mindenek felett álló céljává. Ez idő tájt boldog házasságban élt egy német orvossal, és bár ez mindkettőjüknek rendkívül nehéz döntés volt, a férje beleegyezett a különválásba. Ekkor a spirituális megértést kutatva egy kétéves utazásba kezdett.

Zarándokút a Himalájában

Végül Indiában, a Himalája legelérhetetlenebb részén talált egy megvilágosodott Mestert, aki átadta neki a Quan Yin Módszert. Ez a belső fényen és belső hangon való elmélkedés meditációs technikája. Egy ideig tartó gyakorlás után teljesen megvilágosodott.

Ching Hai Mester a Himalájából visszatérve, a körülötte lévők őszinte kérésére hamarosan elkezdte velük megosztani a Quan Yin Módszert. Arra tanította őket, hogy befelé nézzenek, hogy megtalálják saját nagyságukat. Az élet minden területéről származó emberek azt találták, hogy a Quan Yin meditációs módszer által a mindennapi életükben nagyobb beteljesülést, boldogságot és békét értek el. Hamarosan meghívások érkeztek az Egyesült Államokból, Európából, Ázsiából, Dél-Amerikából, valamint az ENSZ-ből, nyilvános előadások tartására kérve Ching Hai Mestert.

Szépítsük a világot, amelyben élünk

Amellett, hogy Ő az emberbaráti támogatás egy nemes példája, Ching Hai Mester arra is bátorít minket, hogy szépítsük a világot, amelyben élünk. A Quan Yin meditációs módszeren keresztül Ching Hai Mester sok szunnyadó tehetségére ébredt rá, melyeket művészi festményeken és alkotásokon, zenén, költészen, esztétikus ékszereken és ruhaterveken keresztül fejez ki. Ezek ama kultúráknak és embereknek a belső és külső szépségét írják le, amelyekkel találkozott. Ruhakompozícióit 1995-ben közkívánatra a nemzetközi divatvilág köreiben, Londonban, Párizsban, Milánóban és New Yorkban is kiállította. Művészi törekvéseinek bevétele lehetőséget adott Ching Hai Legfelsőbb Mesternek arra, hogy emberbaráti tevékenységeihez egy független anyagi forrást hozzon létre, így támogatva nemes küldetését, Isten gyermekeinek megsegítését, amikor arra rászorulnak.

Elismerés és a Mester álma

Bár semmiféle elismerést nem keres, önzetlen segítsége elismeréseképpen Ching Hai Legfelsőbb Mester szerte a világon számos kitüntetést vett át állami hivatalnokoktól és magánszervezetektől. Ilyen a Világbéke Díj, A Világ Spirituális Vezetője Díj, A Díj az Emberi Jogok Elősegítéséért, A Világ Polgárainak Emberbaráti Díja és az Emberiségért Kifejtett Kiemelkedő Közszolgálat Díja, a 2006-os Gusi Béke Díj, a Los Angeles Music Week Ajánlási Bizonyítványa, és Első Helyezett Ezüst a 2006-os, 27. évenkénti Telly Díjon. Továbbá október 25-t és február 22-t Ching Hai Legfelsőbb Mester Napnak nyilvánították az USA-ban. Frank Fasi, Honolulu korábbi polgármesterének szavaival: „Ő egy tündöklő, nagyszerű ember, mindannyiunk számára a köszönetesség anyala.”

Ching Hai Legfelsőbb Mester korunk egyik valóban elhivatott egyénisége, aki segít nekünk egy csodálatos jövőkép felfedezésében és megalkotásában. A történelem sok nagyszerű alakjának voltak álmai. Így van ez Ching Hai Legfelsőbb Mester esetében is. A saját szavaival élve:

„Azt álmodom, hogy az egész világ békés lesz.

Azt álmodom, hogy minden gyilkolás véget ér.

Azt álmodom, hogy minden gyermek békében és harmóniában él.

Azt álmodom, hogy minden nemzet kezet fog egymással, védelmezik és segítik egymást.

Azt álmodom, hogy gyönyörű bolygónk nem fog elpusztulni.

Évmilliárdok kellettek e bolygó létrehozásához, és ez olyan gyönyörű, olyan csodálatos.

Azt álmodom, hogy ez megmarad, de békében, szépségben és szeretetben.”

Mi a megvilágosodás?

*Taipei, Formoza
1987. március 5.
(eredetileg kínaiul)*

Gyakran halljuk, amint az emberek azt mondják, hogy látták a Buddhát, vagy a Boddhiszattvát. Ez valóban ilyen könnyű lenne? Nem hiszem.

Egyszer Guang Chin, a régen élt idős szerzetes mosolyogva válaszolt egy buddhista tanárnak, aki azt mondta, hogy ő képes meglátni a nagyon méltóságteljes Quan Yin Boddhiszattvát. „Tényleg? Ez olyan könnyű?” Mivel a spirituális gyakorlásban figyelemreméltóan előrehaladt, ezért tudta, hogy egy Buddhát vagy Boddhiszattvát nem olyan könnyű meglátni. A virágnak nyitottnak kell lennie, ami azt jelenti, hogy kinyílt a bölcsességszem, mielőtt láthatnál egy Buddhát, vagy egy Boddhiszattvát. Ezért ma beszéljünk arról, hogyan lehet a bölcsességszemet kinyitni.

Sok kérdést vet fel ez a gyakran emlegetett mondás: „Amikor a virág kinyílik, az ember látni fogja a Buddhát, és tudatában lesz az örökkévalóságnak.” Milyen fajta virág ez? Hogyan nyílik ki? Megvan-e bennünk ez a virág? Tudod-e, hogy hol van? [Valaki azt válaszolja: „a ‘virág’ szó a szívünkre vonatkozik.”] A szívünk? De hogy tud a szívünk kinyílni? Jól van, mondjuk, hogy a szív az. Ha így van, akkor hol van ez a szív? [„Betölti az egész világmindenséget.”] A szíved tényleg ilyen nagy? Nem hiszem, az nem lehet, hogy egy „virág” olyan nagy lehessen, hogy betöltse az egész világegyetemet. [Valaki azt mondja: „a mi szívünk ugyanolyan, mint a Buddháé.”] Hogyan lehetséges ez? [„Azért, mert a Buddha Természet minden lényben megegyező.”] Ez így van, de a szíved okozza az eltérést, egyébként láthatnád, hogy a férfi és a nő ugyanaz – látod-e ezt most? [„A szív Természete, Eredeti Arca ugyanaz.”] Igen, de te ezt még nem találtad meg, nem így van? [„De.”] Akkor lássuk, hogyan lehet megtalálni ezt a „virágot.”

Sok „virág” van a testünkben, melyet testközpontoknak neveznek, vagy a jógában csakráknak. Tegnap a lentebb lévőkről beszéltem. Azok mind úgy néznek ki, mint a lótuszvirág. Amikor a gyakorlásban eléred az első világ csúcsát, az első világ tetejét, akkor láthatod az ezerszirmú lótuszvirágot - azt a fajta lótuszvirágot, amin Shakyamuni Buddha ült, amikor a Surangama szutrát prédikálta. De az ilyenfajta belső tapasztalatról nem fogok itt beszélni. Rátok hagyom a gyakorlást, hogy ti magatok tapasztaljátok meg. Ma csak arról szeretnék szólni nektek, hogy mennyi lótuszvirág van a testünkben, beleértve ezt is itt, [a Mester a bölcsességszemre mutat] amit csak a bölcsességszemmel

fogsz látni, a fizikai szemeddel nem. A többről, az ennél lentebb lévőkről máskor fogok beszélni.

Ebben a lótuszvirágban (a homlok közepén) van a „mani gyöngy (valódi gyöngy).” Amikor a virág kinyílik, meg fogjuk látni a „mani gyöngyöt.” „Kinyitni a virágot” azt jelenti, hogy kinyitjuk a bölcsességszemet, az úgynevezett Buddha-szemet - vagy megvilágosodunk. Különböző kifejezések vannak, mivel az ősi mesterek sok valós szót használtak az állapot leírására. Azonban ha én most azt mondom, hogy „a virág itt kinyílik (a homlok közepén),” akkor azt sem fogjátok tudni, hogy mi ez, és azt sem fogjátok látni, hogy hol van. Csak azok a tanítványaim fogják tudni, hogy miről beszélek, akik ezt látták és megtapasztalták.

Most tegyük fel, hogy elhiszitek amit mondok, hogy van itt egy lótuszvirág, és amikor ez kinyílik, látni fogjuk a Buddhát. Milyen Buddhát fogunk akkor látni? Amithabát? A Quan Yin Boddhiszattvát? Mindkettő megjelenhet nektek, de bármilyen formát is látunk, az még mindig nem valódi. Buddhát meglátni valójában azt jelenti, hogy a saját Buddha Természetünket, a Valódi Természetünket, a tegnapelőtti Igazi Arcunkat látjuk. Tudja-e itt bárki is, hogy milyen a Buddha Természet?

Közületek a legtöbben bizonyára hallottak az „Om mani padma hum” buddhista mantráról. Tudjátok-e, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy „a mani gyöngy a lótuszvirágban van.” „Mani” jelenti a mani gyöngyöt és a „padma” a lótuszvirágot. Ezért volt egy nagy tibeti mester neve

„Padmasambhava,” ami azt jelenti, hogy „a lótuszvirágból született.”

Ennek a mantrának van jelentése, az, hogy a mani gyöngy a lótuszvirágban van. Ezért nem kaphatunk semmilyen különleges ihletet, csak azt ismételve, hogy „Om mani padma hum.” Először meg kell értenünk a benne foglaltak mélyebb értelmét. Ezt a mantrát a régmúlt mesterei mondták, azért, hogy emlékeztessék a tanítványaikat arra, hogy a „gyöngy” a lótuszvirágban van, és nekik mindennap gyakorolniuk kellene a módszert a lótuszvirággal, azzal, amiben a gyöngy van. Ez pont olyan, mint némely szavaim, melyet csak a tanítványaim értenek, de ti nem. És a mester és a tanítványok közti hallgatóságos megértésnek köszönhetően néha csak gesztikulálok, anélkül, hogy bármit is mondanék. Mégis felfogják, hogy mit akarok mondani.

Beavatás után semmit sem kell aprólékosan megtanítanom nekik. Megértetem velük a problémáikra vonatkozó utasításaimat pusztán a kézmozdulataimmal, vagy csak emlékeztetem őket arra, hogy ismételjék a Buddha neveit. Ezt ti, nem-beavatottak, talán összetévesztitek az Amitabha Buddha nevének az ismételésével, és ti is utánozni akarjátok, de ez nem az. Csak a tanítványaim fogják tudni azt, hogy mit és hogyan kell ismételn, és ezt nem a szájukkal teszik, mint ahogy általában az emberek szokták - ez valójában nem Buddha neveinek az ismételgetése.

Hasonlóképpen, ha mi most csak bárgyún olvassuk a szentírásokat, és azt ismételve, hogy „Om mani padma hum,” arra gondolván, hogy ez egy rejtélyes és hasznos

varázsige, akkor még hosszú idő múlva sem jutunk sehova. Kivéve azt, hogy egy nap talán valami belső megérzésen alapuló válasz fog felbukkanni - a mantrán való mély koncentrációnk eredményeképpen, nem pedig magából a mantrából adódóan. Még egyszer rá kell mutatnunk arra, hogy a régi mesterek a tanítványaiknak ezt a mantrát csak mint gyakorlási emlékeztetőt tanították, és ez persze a kívülálló szemében ezoterikussá vált, mert az ő számukra ez nem érthető.

Például, amikor azt mondom a tanítványaimnak: „ismételjétek a Szent Neveket,” akkor ez is egy „ezoterikus mantra.” Tegyük fel azt, hogy az egyik tanítványom gyakorlás közben valami nehézséggel találkozna, és ezzel kapcsolatban engem valamilyen okból csak egy másik tanítványon keresztül tudna elérni. Akkor esetleg azt mondanám: „Mondd meg neki, hogy ismétlje a Buddha neveit. Ez egy trükk.” Vagy esetleg azt mondanám: „Mondd meg neki, hogy a központban lévő szívre koncentráljon”. Bármelyik esetben mindketten megértenék, hogy mire gondoltam.

A nem-beavatottak viszont nem értenék. Azon tűnődnének: „Mit értett ez alatt?” „Hol van a központ?” „Hol van az a szív?” „Miért?” Ezért számunkra ez a mondat egy „titkos mantra,” mert nagyon hasznos, képessé teszi őket arra, hogy sokkal jobban fejlődjenek a gyakorlásban, ha erre a „mantrára” mindennap emlékezni tudnak. Ez egy titkos varázsige, nem azért, mert ő egyszerűen csak kiejti a szavakat, azt hogy „összpontosítsd a figyelmedet a

központra, összpontosítsd a figyelmedet a központra...”, hanem azért, mert ő megérti ezt, és emlékszik rá.

Ezért az „Om mani padma hum” egy tömör utasítás volt, amit a múltban tanítottak a zen meditáció mesterei, azért, hogy segítsék a bajban lévő vagy hibázó tanítványaikat, és azokat, akik a tudatukat nem voltak képesek a gyakorlásra összpontosítani. A szavak emlékeztették a tanítványokat erre a módszerre, a gyöngy-a-lótuszvirágban módszerre. Vagyis arra, hogy a figyelmed mindig a „lótuszvirágon” legyen, hogy megtaláld a valódi „gyöngyöt.”

Manapság azonban az emberek csak ismétlik ezt, anélkül, hogy bármilyen elképzelésük is lenne az eredeti jelentéséről. Ezért akár ismételtethetik egész nap, akkor sem lesz semmi haszna. Valóban semmi haszna, ezt megerősíthetem, akárhányszor kértek is arra, hogy biztosítsalak titeket erről. Mert egyszerűen nem értik ezt a nagyon alapos módszert, fogalmuk sincs, hogy a régi mesterek miért tanították ezt. Ezért a gyakorlást nem tudják tőkélyre vinni.

Vegyünk egy másik példát. A legutóbbi 7 napos elvonuláson sok tanítványom gyűlt össze meditálni. Amikor láttam, hogy néhányuknak korrekcióra van szüksége, akkor odamentem ahhoz, amelyik szórakozott volt, és mondtam neki, hogy ismétlje a Buddha neveit. A másiknak pedig azt mondtam, hogy „összpontosítsd a figyelmed a központra”; míg a következőnek semmit sem mondtam, csak kinyújtottam az öt ujjamat! Mert akkor mindegyiknek megvolt a saját problémája, másfajta utasításra szorultak, így én különböző módokon tanítottam őket, de a módszer ugyanaz volt.

Tegyük fel, ha akkor mások lettek volna ott - akik nem beavatottak -, és együtt meditáltak volna velünk a saját gyakorlási módszerükkel; mint például az orr megjelenítésével, a has alsó részének és a légzésnek a vizualizációjával, stb. Eltűnődtek volna rajta, hogyha látják, amint minden olyat csinálok, amit ők nem értenek: „Miért tanít ez a mester mindenféle egyveleget?”

Ezért ahhoz, hogy valaki megvilágosodjon, először meg kell találnia a helyes módszert. Nem tud csak úgy vakon bármilyen módszerhez ragaszkodni, és azt gyakorolni, arra gondolván, hogy biztosan meg fog világosodni. Mert ha nem tudja, hogy mi a megvilágosodás, akkor a folyamatos gyakorlás ellenére sem fogja tudni azt, hogy végül is megvilágosodott-e, vagy sem. Ezért most arról fogok beszélni, hogy mi a „megvilágosodás.”

Azt hiszem a gyakorlásban nagyon előrehaladottak voltak azok a kínai elődök, akik olyan sok kifejező kínai írásjelet hoztak létre. Kínaiul „Wu” a megvilágosodás, és „Wu” azt jelenti: ráébredni (Ming Bai); amiből a „Ming” írásjel balról a nap (Jih), és jobbról a hold (Yueh). Ez azt jelenti, hogy a megvilágosodottság állapotában megvan a nap és a hold fénye, és valóban ez történik meg. Megvilágosodáskor vagy utána láthatja valaki „belül” a napot és a holdat.

Ezen a ponton emlékezhetnek néhányan - akik gyakoroltátok a zen meditációt - arra, hogy néha a zen mester egy fapálcával a kezében körbejár a meditációs teremben, és azt kérdezi a tanítványoktól, hogy „Hol a nap?” Ahelyett, hogy megmondaná, hogyan lehet megtalálni, egyfolytában csak ezt

kérdezi. Ha azt mondod: „Ma nem látjuk a napot, mert most tél van,” meg fog ütni a fapálcával, és ha azt válaszolod, hogy „Most nyugaton van,” azzal sem fog egyetérteni. Ha azt mondod, hogy a nap épp most kelt fel keleten, mert reggel van, akkor is meg fog ütni. Egyszerűen nem tudsz kielégítő választ adni.

Nos tehát, valójában hol van a nap? Tudja valaki? Gyakorolja itt valaki a zent? Akárhogyan is, ez a fajta „napkeresés” még mindig nem az igazi megvilágosító módszer, az, amivel az ember láthatja a „Napot,” a „Holdat” - de nem az ebben a világban kint lévő napot és holdat. Ez minden, amit itt elmondhatok nektek, és ez nem túl sok.

Amint az imént mondtam, bizonyára nagyon jó gyakorlók voltak az ősi Kínában - akik már legalább látták a belső napot és a belső holdat -, így a „Ming Bai” szavakat használták a megvilágosodás állapotának leírására. De a napot vagy a holdat látni, az még mindig a Három Világon belüli szinthez tartozik. Az ezen felüli egyéb, magasabb világokról csak a beavatáskor beszélhetek.

Most tudjátok, hogy amikor valaki megvilágosodott, akkor látni fogja a Fényt, kapcsolatban lesz a Fénnyel, érintkezésbe fog kerülni a Fénnyel. Akkor azok a régi, megvilágosodott emberek is látták a Fényt? Igen. Ezt láthatjuk a megalkotott írásjelekből, amint az imént mondtam.

Az a Fény, amit megvilágosodáskor látunk, az Isten Fénye, a saját Fényünk, a saját Buddha Természetünk. Ez nem az emberi természet, ennek nincs alakja és anyaga, amit

megfoghatnál, megérinthetnél vagy megszagolhatnál; teljesen tiszta és egyszerű. Azonban mindent tud, mindent tartalmaz (minden bölcsességet), és ez hoz létre mindent.

Az a Fény, amely kevésbé finom, az válik Hanggá. Ez hasonlít a zenéhez, de a beszédhanghoz nem. Olyan nagyon-nagyon puha, hogy meg tudja nyugtatni, le tudja csillapítani a tudatunkat. Fejleszteni tudja a bölcsességünket. Meg tudja változtatni a jellemünket. Minél inkább átítat minket, annál kevesebb szenvedést, és annál több boldogságot fogunk érezni a világon. Fokozatosan meg fogjuk érteni a szentírásokat és saját magunkat, azután más érző lényeket, majd az egész világegyetemet!

Amikor kapcsolatban vagyunk ezzel a Fénnyel és látjuk ezt a Fényt, akkor látjuk Buddhát, látjuk saját Buddha Természetünket. Valójában Buddhának nincs alakja, de egy Buddha megjelenhet ezen a világon, az emberi testet csak eszközként, közvetítőként, járműként használva - az érző lényeket megmentésére. Bármilyen szférában - még akkor is, ha az a terület Buddha fennhatósága alatt áll -, ahol még mindig látunk „valamit,” ahol még mindig láthatunk valamilyen külső formát, az még mindig nem az igazi Valóság, hanem Buddha másodrendű megnyilvánulása. Az elsőrendű, a legmagasabb megnyilvánulás az a Végső Igazság, aminek nincs alakja, nincs anyaga. Csak akkortól kezdve létezik a forma, az anyag, a szín és a hang, amikor megjelenik egy elképzelés.

Az emberi léttől egészen fel a legmagasabb állapotig - az „Anuttara-samyak-sambodhaig” (a Legfelsőbbig) - a Hang

és a Fény szintjeinek még mindig ott kell lenniük, mint egy létra, amin lépésről lépésre felmászunk. Ez nem a világ anyagi fénye és hangja, hanem a belső Fény és Hang. Ezek olyan finomak és tiszták, hogy az emberi szem és fül ezeket nem láthatja vagy hallhatja. Bár ezek még mindig nem a végső célok, de szükségesek.

A Surangama Szútra említi a Hangáramot, amikor Shakyamuni Buddha azt mondta: *„Minden Buddha ezt a Hangáramot követi, amikor lejön ebbe a világba az érző lények megmentésére - míg a lények ezt a Hangáramot követik, azért, hogy eredeti tartózkodási helyükre visszatérjenek.”* Olvastátok ezt valaha is? Ez egy rövid mondat, amire valószínűleg nem figyeltetek oda. A Hangáram a Hang irányát jelenti. Bár Buddha ezt olyan világosan elmagyarázta, az átlagember azonban biztos, hogy nem érti meg, mivel ténylegesen nem tapasztalta. Ez olyan, mint amikor a „repülőgép” nevet említem, és aki soha életében nem látott ilyet, az nem tudja elképzelni.

Ugyanez a szútra megemlíti 25 Boddhiszattva (szent) gyakorlási tapasztalatait, akik mind azt állították, hogy látták a Fényt - különböző fajta Fényt -, amikor megvilágosodtak. Néhányan közülük különböző fajta Hangokat is hallottak, úgymint mennydörgést, a dobok verését, harangot, a tenger zúgását és mennyei lények hangját, stb. Így tehát ez volt az ő megvilágosodási élményük: látni a Fényt, és hallani a Hangot. Bármilyen állapot, amely eltér ettől a kettőtől, az nem megvilágosodás. Például az ide-oda ugrádozás, mindenféle kézmozdulatok, vagy hasonló dolgok - az összes szentírás közül, amit olvastam, egyik sem mondja azt, hogy

ezeknek a dolgoknak bármiféle közük is lenne a megvilágosodáshoz. Tényleg nincs.

A keresztény Biblia is említi a Fényt: *„Amikor látta Istent, Isten olyan volt, mint egy hatalmas láng; és az ő szava olyan volt, mint a mennydörgés hangja, mint sok víz hangja”*, ami hasonlít a buddhista szútrákban leírtakhoz. És a hindu szentírásokban is kinyilvánították a megvilágosodásuk bizonyítékát: vagyis látni a belső Fényt és hallani a belső Hangot. Így tehát valójában bármely vallás megvilágosodási tapasztalatai ugyanazok, és izgatottan ugrabugrálni, vagy bármiféle mudrát (kézmozdulatot) végezni, az semmi esetre sem a valódi megvilágosodás.

Láttam, hogy az összes szentírás hasonló tapasztalatokról beszél, és ezt nagyon hitelesen, rájuk hivatkozva mind elmondtam nektek. Nem a magam igazolására - bár az is ugyanaz, mint ami a szentírásokban áll. Ezért a szentírásokban lévőket és a saját tapasztalataimat összegezve, így fejezhetjük be: *„Amikor valaki látja a belső Fényt, a Buddha Természetet látja - annak egy részét.”* A Fényen belül sok állapot van, rengeteg bölcsesség, és sok egyéb dolog. De a megvilágosodás a kezdete annak, hogy kapcsolatban legyünk a Fénnyel, ezért amikor valaki megvilágosodik, először a Fényt kell látnia.

Ahogy mondtam, kínai írásjelekkel a megvilágosodás „Ming Bai,” - és ez magában foglalja a „Fényt.” Ez azt jelenti, hogy nekünk először a Fényt kell birtokolnunk, nem a sötétséget, és akkor az egész világmindenségben láthatjuk a teremtést. Mi, emberi lények, már elég „sötétek” vagyunk; csak kis

távolságra lát el a szemünk és hall a fülünk, és nem tovább. Nincs korlátlan erőnk arra, hogy lássuk az egész világmindenséget, és halljuk a nagyon magas, nagyon csodálatos világnak a világfeletti Hangját.

Ha a megvilágosodás előtt hallanánk ezt a nagyon magas rezgésű hangot, akkor a fülünk tönkremenne - ezt a tudósok igazolták. Hasonlóan, ha a fény túl erős, az tönkreteszi a szemünket. Azonban amikor megvilágosodtunk, akkor bármiféle erős Fényt, bármiféle magas rezgésű Hangot be tudunk fogadni -, a fülünk vagy a szemünk sérülése nélkül. Mindezt - a megvilágosodás valódi állapotát -, a Lótusz szutra olyan világosan elmondta.

Azonban nem minden Fény magas szintű. A Fénynek sok fokozata van, például az asztrális világban, ami csak az első világ. Egyre többet kell gyakorolnunk, hogy elérjük a második világot..., majd a harmadikat, a negyediket, az ötödiket... a nyolcadikat, és így tovább.

Látjuk az árnyékot, amikor állunk a lámpa, a nap, vagy akár a hold alatt - de nincs ilyen „árnyék” Buddha Fényének állapotában. Ezért mondják azt, hogy „*Buddha Fénye minden sötétségtől mentes.*” Ezt a mondatot sok olyan buddhista tanulmányozza és vitatkozik róla, akinek nincs saját valódi megvilágosodási tapasztalata - ha lenne, akkor nem beszélne annyit. Még a szentírásokat is elégethetnék, amelyek tényleg hasznavethetetlenek!

Mivel nincsenek megvilágosodva, ezért csak ülni és vitatkozni tudnak azon, hogy mit jelent az, hogy „*Buddha*

Fénye minden sötétségtől mentes,” és mire utal az, *hogy „a csésze az nem csésze”*. Vagy azon lovagolnak, hogy *„az anyag az üresség,*” mintha ismernék ennek a kifejezésnek az értelmét. Azonban ha legyőződ őket, akkor mindegyik egyaránt mérges lesz. Ez pedig elárulja a tudatlanságukat *„az anyag az ürességgel”* kapcsolatban, amit a szentírások sugallnak. Elegendő csak az összes érveket meghallgatnod, azért, hogy megtudd - nincsenek megvilágosodva. Aki valóban megvilágosodott, az nem szeret vitázni, mert ez a legfárasztóbb dolog.

Azért jöttem ide hirdetni az ígét, mert apácaként ez a kötelességem. Azért is, mert a diákjaim könnyezve jöttek hozzám és könyörögtek - bár én kezdetben ezt nem akartam. Miről kellene beszélnem? Mit mondhatnék, hogy megértessem veletek, amit én már megértettem? Hogyan lehet olyanoknak leírni, hogy milyen egy elefánt vagy egy repülő, akik még sosem láttak ilyet? Az annyira korlátozott világi nyelvvél mennyit adhatok át nektek? Ezért én semmit sem kívánok mondani. És még sokkal kevésbé óhajtok vitára időt pazarolni, amely csak nem megvilágosodott, alacsony szinten lévő emberek között alakul ki, és azzal jár, hogy mérgesek lesznek egymásra, és ellenségként válnak el.

Mit jelent az, hogy *„Buddha Fénye minden sötétségtől mentes”*? Mit jelent az, hogy *„az anyag az üresség?”* Mindezt a megvilágosodás után azonnal meg fogjuk érteni. Nincs szükség vitára; még beszélni sem akarunk. És minél többet gyakorolunk, annál többet fogunk megérteni, és annál kevesebbet fogunk beszélni.

Szóval, ma olyan fáradt vagyok, és arra gondoltam: „milyen szép lenne az, ha egyszerűen csak a hegyen maradhatnék, és alhatnék!” Ezért panaszkodtam a tanítványaimnak. De mivel az őszinteségükre válaszul beleegyeztem abba, hogy egy hétig előadásokat tartok - így hát az ígéretet be kell tartanom.

Ez állandóan így van. Minden alkalommal túl gyorsan mondok igent, azután annyira megbánom ezt. De következő alkalommal elfeledkezem a megbánásról, és ismét igent mondok. Minden egyes előadás után elhatároztam, hogy nem lesz több; ez azonban sosem valósult meg, mert állandóan jöttek hozzám a tanítványaim, rimánkodva, hogy „Kérve-kérünk Mester...” Ily módon rábeszéltek. Azután újra azt gondolom: „még mindig jobb a hegyen aludni ...” Valóban, ez annyira unalmas. Miről kellene beszélni?

Az imént említettem, hogy minden egyes világban a különböző színű és tulajdonságú Fények változatossága lelhető fel. Amikor egy megvilágosodott Mester beavatása és útmutatása nélkül látjuk a Fényt, akkor nem tudjuk, hogy az melyik világhoz tartozik, és melyik szintet értük el. Például, csak az első vagy a második világ Fényét látni ugyanúgy nem nagy dolog, mint váratlanul meghallani a mennydörgés, a dobpergés, a harangzúgás, az óceánáramlás, vagy az oroszlánüvöltés belső hangját, stb. A buddhista szútrák ezeket mind említik.

Hasonló dolgokat mond a Biblia is: „*Amikor látta Istent, Isten olyan volt, mint egy hatalmas láng; és az Ő szava olyan volt, mint a mennydörgés hangja...*” Ez azt jelenti, hogy a katolikusok szerint is hatalmas Fény és Hang volt,

amikor „látták Istent”. Ez ugyanazt jelenti, mint a buddhista kifejezés: „Buddhát, a Buddha Természetet látni - amikor a virág kinyílt.” Mindkettő a megvilágosodást írja le. A leírás néha nem pontosan egyezik, csupán csak a különböző nyelvhasználat miatt.

Ha történetesen egy valódi Mester beavatása nélkül hallod a mennydörgés hangját, a dobverést, a tenger hullámain, vagy az oroszlánüvöltést, stb. - amiket az imént említettem -, akkor azt hiheted: „milyen nagyszerű, megvilágosodtam!” De másnap látni fogod, hogy lehetetlen ismét élvezni ezt a „megvilágosodást,” mert csak véletlenszerűen jött, mint ahogy azt egy vietnámi közmondás is mondja: „Amikor egy kutya ásít, a légy éppen belerepül a szájába.” A váratlanul jövő Hang vagy Fény hatására úgy érezzük, hogy megvilágosodtunk, de ez nincs pontosan így. Még ha ezt tekinthetjük is egyfajta megvilágosodásnak, azonban ebből csak egyetlen perc vagy egyetlen másodperc nem elég hasznos, nem elég tápláló.

Vegyük például a vegán tejet. Bár csupán egyetlen kanálnyit ittunk, elmondhatjuk, hogy megkóstoltuk, és tudjuk, hogy milyen az. És ez sokkal jobb helyzet, mint azoké, akik soha nem kóstolták, mert mi most legalább tudjuk, hogy milyen a vegán tej. De nyertünk -e elegendő tápanyagot ebből a kanálnyi tejből? Életben maradhat-e a csecsemő, ha nem adsz neki többet enni, mint 2-3 naponként egyszer, egy kanállal? Bizonyára nem.

Ugyanez a helyzet a megvilágosodással. Csak akkor valódi a megvilágosodás, ha mindennap a „fényben” lehetünk, és nem

leszünk megint a „sötétben”. Ha bármikor hallhatjuk a Hangot, miután már hallottunk róla. A gyakorlótársainkat kivéve van-e itt közületek bárki is ebben az állapotban? Nem? Akkor még nem vagytok megvilágosodva, sajnálom, hogy ezt kell mondanom. Véletlenül látni a Fényt, vagy Buddhát, vagy hallani a Hangot, az nem más, mint illúzió - pont olyan, mint amikor azt mondják: „A vak macska beleszalad a döglött egerbe.” A macska csak véletlenül fogja meg az egeret, nem tesz érte erőfeszítést. Azelőtt egyáltalán nem tudta, hogy hol van az eger.

A valóban megvilágosodott emberek bármikor elkaphatnak egy egeret, két egeret, három egeret ..., amikor csak akarják. De a megvilágosodásnak még ez a fajta élménye sem magas szintű. Ugyanúgy, mint ahogy csak a Három Világhoz tartozik - vagy még a Harmadik Világnál is alacsonyabbhoz -, amikor a mennydörgést, a tenger hullámozásának hangját és másokat hallunk. Ezek még mindig távol vannak azoktól a magasabb világoktól, ahol másfajta Fény, Hang, és egyéb állapotok vannak. Ezeket a részleteket nem ismerjük, ha nem a helyes módszert gyakoroljuk egy hozzáértő Mesterrel, hanem csupán a szentírásokat olvassuk. Mivel azok csak a régmúlt gyakorlók kezdeti élményeinek a feljegyzései.

Például, amikor Shakyamuni Buddha beavatást adott öt-hat, vagy száz embernek, akkor ezek az emberek leírták azt, amit a beavatás alatt láttak és hallottak. Később ezekből lettek azok a szútrák (buddhista szentírások), amiket ma olvasunk. Így tehát a szentírások csak más embereknek - a régi korok embereinek - a tapasztalatairól beszélnek, és nem hasznosak a számunkra, akik olvassuk őket. Arról nem is beszélve,

hogy azok a tapasztalatok még mindig az alacsonyabb szintekhez tartozóak, mert az azokat leíró diákok a beavatáskor még csak kezdők voltak a Buddhával való gyakorlásban. Ez az úgynevezett „azonnali megvilágosodás” - elérni a megvilágosodást azonnal, a beavatáskor, az erő átadásakor.

A magasabb világok eléréséhez kell, hogy legyen egy vezetőnk, egy valódi Mesterünk, aki el fog vinni minket oda, vagy megmondja nekünk, hogy mi van azokban a világokban - azért, hogy a jövőben ellenőrizni tudjuk a saját szintünket. De valójában nem kell méricskélünk ahhoz, hogy tudjuk, hogy a Három Világban vagyunk-e, vagy felette. Amikor eljön az ideje, azonnal tudni fogjuk, mint ahogy a süteményt evő ember is tudja, hogy ő süteményt eszik. Minden kétely nélkül tudjuk, hogy elértünk egy ilyen megvilágosodást. A Három Világon túljutva megváltozik a teljes gondolkodásmódunk, fejlődik a bölcsességünk, lehetővé téve azt, hogy a dolgokat mindenféle kérdés nélkül olyan egyértelműnek lássuk. Ez a nagy megvilágosodás állapota, aki ezt elérte, az a gyakorlást sohasem fogja abbahagyni, ezután a tudata mentes lesz az illúziótól. Ezért őt soha-nem-hátráló Boddhiszattvának, vagy Nyolcadik-rangú Boddhiszattvának hívják.

Azt mondják - ez csupán mendemonda -, hogy mostanában van egy nagy kínai mester, aki megvilágosodásakor látott valakit vizelni a fal túloldalán. Tudjátok, ez mit jelent? Ez is egyfajta megvilágosodás volt. Hogy láthatta ezt a falon keresztül? *[Valaki azt válaszolja: „Mert nyitva volt a*

szeme.”] Milyen szem volt az? [„*A déva-szem.*”] De ez nem megvilágosodás, hanem valamiféle természetfeletti erő.

A következőről van szó. Ezen a fizikai testen kívül még van egy spirituális testünk is, amely mindent tudhat bármely olyan érzékszerv nélkül, mint a szem, a fül, az orr, a száj, vagy bármi más. Ezzel elhagyhatjuk a fizikai testet, és szórakozásból sok helyre elmehetünk: láthatjuk, hogy mit csinálnak mások, és lepillanthatunk erre az anyagi testre. Ez majdnem olyan, mint amikor halottak vagyunk. Ez azonban csak a második testnek, a spirituális testnek a leválása. Ez csak az úgynevezett „asztrális kivetítés”, amely csak egy kisebb megvilágosodás. A nagy megvilágosodás állapotában nem csak az evilági dolgokat láthatjuk, hanem a felsőbb világokat is, ahol magasabb szintű Fények és Hangok vannak, és sok egyéb dolog.

A megvilágosodás azt jelenti, hogy látjuk a Fényt, míg az asztrális kivetítés csak az anyagi és a spirituális test szétválása. A spirituális test a szó szoros értelmében nem az igazi lélek, hanem egy másik formája a testnek. Testünknek sok rétege van, közülük az egyik ez az anyagi test, amelyben ott van a másik, ami finomabb, azután a másodikon belül ott van a harmadik, amely még finomabb, azután a negyedik, az ötödik, és így tovább. A sorban legutolsó, a legbelül lévő rész - ami a test megannyi rétege mögé van zárva, és ezek közül a legfinomabb -, az már nem egy „test”, hanem az Igazi énünk, a Valódi Lelkünk.

Amikor magunk mögött hagyjuk ezt az anyagi testet, és úgy utazunk, hogy a test többi rétegét magunkkal visszük, akkor

a Valódi Lelkünket, a végső „testünket” még mindig a test más rétegei veszik körül. Ezért, nem arról van szó, hogy valóban megvilágosodtunk volna, hanem csak arról, hogy szabadabban hagyhatjuk el az anyagi testet; és ez minden. Míg ezzel szemben egy nagyszerű, megvilágosodott ember lelke tökéletesen szabaddá válhat az összes testtől. Bármikor el tudja hagyni őket, amikor csak akarja - és ez a valódi megvilágosodás.

Amikor ez a jelenleg belül elzárt, legutolsó testünk, az úgynevezett saját Mesterünk, vagy Igazi Arcunk egy kicsit - bár nem teljesen - elszabadulhat, és az anyagi testünknel egy kicsit magasabbra juthat, akkor elkezdünk látni más világokat. Például az első szintet elérve az első világ Fényét láthatjuk, azután kicsit távolabb jutva a második világ Fényét.

Amikor a Valódi Lélek örökre megszabadul ettől a világtól, akkor saját akarata szerint jöhet-mehet, akkor ő „Ju Lai”: nem is jön, nem is megy. A Valódi énje egy nagyon-nagyon magas szinten marad, ahol uralja a testet, a hat érzékszervet, és az érzéseket - azért, hogy bizonyos dolgokat elvégezzen ebben a világban. Jön és megy, de nem jön és nem megy; látja a teremtés egészét, és ismeri a teljes világegyetemet.

Az ilyen ember ezért képes az imáinkat azonnal meghallani. Mert ő nem ebben a kis házban van - a testben -, hanem a háztetőn. Ugye igaz, hogy a hegyről lenézve láthatjuk legjobban a várost, a repülőről sok házat láthatunk; és a távcsővel még többet? Ezért, amikor a tengeren szerencsétlenül járunk, meglengethetjük a zászlót, a

helikopterről pedig észreveszik ezt és sietnek, hogy kötéllel felsegítsenek minket.

Ugyanez a helyzet a „Ju Lai” állapottal. Nem kell idejőnnie azért, hogy mindent tudjon, és nem kell elmennie valahová, hogy bármit is tegyen. Esetleg csak leereszt valamit, hogy felhúzzon minket. Bármit, bárhol meghall és meglát, mert egy nagyon-nagyon magas világban van. Ő „így jön, és így megy”. Ilyen a Quan Yin Boddhiszattva állapota is, aki minden imáról tudhat, bármely irányból érkezen is az. Anélkül, hogy valóban ott kellene lennie, hogy meghallja vagy meglássa azt. Ha csupán egy fizikai teste lenne, akkor túlságosan elfoglalná az, hogy össze-vissza rohangálna és válaszolna az összes imára, ráadásul ezek a világ bármely részéről érkezhetnek.

Amikor valaki eléri a Ju Lai állapotot, azt jelenti, hogy megszabadult a lelke, és a testének a Mestere a legmagasabb világba ment. Ugyanúgy, mint amikor egy gyárban távol van a főnök, de a dolgozók és az iroda még mindig ott van. Így a főnök telefonálhat máshonnan is, hogy utasítsa őket a teendőkre. Ez hasonló ahhoz, mint amikor egy automata a gép kezelője nélkül elvégzi a munkát. Ez a Ju Lai állapot. Ezért, amikor a lélek elhagyja a testet, hogy körülnézzen, az nem a Ju Lai állapot, hanem csak egyfajta „anyagi test nélküli utazás”. Ez könnyebb, mint a testtel, és hasonló a szellem állapotához.

Egy amerikai doktor szerint - aki az épp hogy csak meghalt emberek kutatására specializálódott - voltak olyanok, akik a haláluk után egy órával, néhány órával, vagy pár nappal

később életre keltek. Hallottatok-e ti valaha már ilyen dolgokról? *(Néhányan azt mondják: „igen.”)* Ez némelyekkel Formosán és Vietnamban is megtörtént, akik közül néhányan elmondták az élményeiket, míg mások ezt nem merték.

Amerikában erről így számoltak be. Valaki, aki autóbalesetben halt meg, ezt mondta: miközben meghalt, úgy érezte, hogy látszólag felemelkedik egy másik testben, azért, hogy lássa a saját ott heverő testét, a sok rohangáló embert, a rendőrséget, ahogy jönnek feljegyezni valamit, látta a doktort is megérkezni, és minden mást is a tett színhelyén. Magához térve mindezeket elmondta a doktornak és a rendőrségnek, akik mind csodálkoztak azon, hogy honnan tudhat mindezekről egy halott!

Amikor a test többi rétegének alkotóelemei elhagyják a fizikai testet, akkor azok bárhová mehetnek, áthatolhatnak egyéb emberi testeken, és azokon is áthatolhatnak anélkül, hogy bármit is éreznének. Itt ebben a világban is megtörténik, hogy esetenként szellemeken gázolunk át, de erről egyáltalán nem tudunk. Sokan akik meghaltak, és újra visszatértek az életbe elmondták, hogy amikor meghaltak, úgy érezték, hogy lebegnek, és azután látták, ahogy ott ül vagy fekszik a testük, vagy éppen szörnyű autóbalesetet szenved. Olyanok is voltak, akiknek műtét közben kilépett a „lelke.” Azonban, amint már mondtam, nem a Valódi Lélek az, ami ilyenkor kilép. A Valódi Lélek, az Igazi Én a bölcsességünket jelenti, ami a legmélyebben leledzik a testünkben. Azonban azt állítani, hogy a testünkön belül van

- nos, az nincs igazán így. Ezt kell mondanom, mert nincs más, erre megfelelőbb szó, és nem mondhatom azt, hogy „kívül” van, nehogy kifelé nézzetek. Így ne gondoljátok, hogy ha a testet rétegről rétegre felnyitjuk, akkor megtaláljátok azt, mint egy sebészi operációnál. Ne próbáljátok ki, máskülönben csak a bajt keresitek magatoknak. [Nevetés]

Voltak, akik azt mondták, hogy mialatt műtéten estek át, a spirituális testük fel tudott emelkedni, másik betegszobákba szállt át - hogy megnézzze, mi történik a többi beteggel -, majd visszatért az anyagi testükbe. Azt mondták, hogy egész idő alatt olyan tisztán láttak, mintha csak saját maguk észlelték volna. Ez a helyzet, ha az átlagember hal meg; és ez még mindig nagyon alacsony szint.

Amikor a hatalmas Igazság gyakorlói távoznak el, az nem ilyen. Néhányan közülük rögtön a Nyugati Tisztaság Földjére mennek, mások belépnek a Ju Lai állapotba; és ezek azok az állapotok, amiket mi akarunk. Mi nem a szellem állapotát akarjuk. Előbb-utóbb mindenki meg fog halni, és keresztül fog menni a szellem állapotán, kivéve azokat, akik nagyon gonoszak, nagyon rosszindulatúak, mert ők a haláluk után rögtön a pokolba jutnak, és ezért nem időzhetnek ezen a világon, hogy megnézzék a saját anyagi testüket, vagy a családjukat, akik még mindig élnek.

Némelyeknek a lelke a fizikai test halála után még mindig ott bolyong a ház körül, és megpróbál beszélni a szeretteivel, megpróbálja megérinteni őket, ők azonban nem érzik a létezését. Ezért búsulnak és szenvednek, és azt gondolják: „

Ott az én testem úgy néz ki, mint általában. Miért? Tényleg halott vagyok? Miért?” Nem érzik magukat halottnak, de itt úgy van, hogy az élők nem figyelnek rájuk, nem tudják, hogy ételt kérnek - a szereteteik egyszerűen nem veszik őket észre, bármit is tegyenek! Néha hatalmas erőfeszítést tesznek azért, hogy zajongjanak, hogy az emberek meghallják, és reagáljanak rá. „ O...o...o...oott egy szellem!” Minden lehetséges dolgot megtennének, például ütnék az ajtót, csörömpölnének a poharakkal, sőt még az ágyunkon is ugrálnának. Ezek a dolgok tényleg megtörténhetnek, mert annyira haragszanak azért, hogy egész idő alatt csak mondják és mondják, de senki sem figyel rájuk! (Nevetés.)

Esetleg át akarják ölelni a feleségüket, aki azonban nem érez semmit, sőt még haza is hoz más férfiakat (Nevetés), és csinál valamit előttük, amitől még dühbe is gurulnak. Ezért igyekeznek valami hangot hallatni, hogy hallják az emberek, hogy ott vannak, bár azok még mindig nem látják őket. Akik érdemesek arra és hatalmukban áll, azok egy ideig megjeleníthetik magukat valamilyen fizikai testben, hogy az emberek láthassák őket, megijedjenek tőlük, és felkiáltanak: „sz...sz...szellem!” (Nevetés.) Igen. Ez mind megtörtént.

Ezért ne váljunk magányos szellemmé, akinek a szavaira senki sem képes odafigyelni - bár lehetnek azok jó információk is -és akinek a felesége vagy a férje esetleg hazahozza a másik nem egyik képviselőjét, rögvest amint ő meghalt. Micsoda gyötrelem lehet az, hogy van egy száj, amely nem tud beszélni, van egy test, amely nem működik - képtelen bármit is megtenni, legyen az bármivel is kapcsolatban! Mi nem akarunk ilyenné válni. Olyan halált

akarunk, amelyben tudunk magunkkal is törődni, amelyben jogunk van megválasztani azt, hogy hova megyünk. Ahelyett, hogy egy olyan szellem helyzetébe kerülnénk, aki annyira tehetetlen, annyira magányos, és az emberek olyannyira nem törődnek vele, hogy nem tehet mást, mint azt, hogy elmegy a temetőbe, a többi szellemmel beszélgetni, és ott maradni velük. Ez kétségtelenül nagyon boldogtalan helyzet.

Azonban az Igazság jó gyakorlója halálakor szabadon mehet. Sőt, még azt is tudja előre, hogy mikor és hová fog menni. Ez több egy igazi, szabad embernél, olyannál, aki szabadon jött, és szabadon is fog távozni. Nagyszerű emberként - aki semmi gonosz tettet nem hajtott végre - mi sem szeretjük, ha úgy bánnak velünk, mint egy fogollyal, akit letartóztatnak és elvisznek Hádész küldöttei. Nem. Ígylhat gyakorolnunk kell, élünk a jogunkkal, hogy szabadon távozhassunk; előre fogjuk tudni az elmenetelünk napját - azért, hogy megmondhassuk a férjünknek, a feleségünknek, a gyerekeinknek, vagy a tanítványoknak, hogy készüljenek fel rá. Csak akkor leszünk ilyen igaz emberek, akik magunktól mehetnek, Hádész küldötteitől függetlenül - nem törődve azzal, hogy vajon az élők fognak-e figyelni ránk vagy sem.

Mit ér az emberi élet, ha még a születésben és a halálban sem lehetünk önmagunk urai? Alapjában véve nálunk alacsonyabb rendűek a szellemek és az ördögök; ők a mi szolgálaink. De a rossz embereket le fogják tartóztatni, börtönbe fogják zárni. Ugyanúgy, mint ahogy a rendőrség teszi a nemzet elnökével, aki bűnös, megfosztják a hatalmától, bár eredetileg ő volt a rendőrség irányítója.

Tudjátok, hogy mi „a lét három keserű szintje?” A pokol, az éhes szellemek, és az állatok. Vagyis a szellemek az emberi lényeknél alacsonyabb rendűek, de a halálunkkor még mindig jöhetnek, hogy elkapjanak és eltérítsenek minket, hathatós eszközöket használva a megbüntetésünkre. Ez olyan rangon aluli és megszegyenítő dolog, ugye? Nem szabad hagynunk, hogy ez megtörténjen!

Az Igazság nagyszerű gyakorlója a legnemesebb lény, aki úgy fogja elhagyni ezt a világot, ahogy a Buddhák teszik: mennyei zene és angyalok kíséretében, és Buddha meleg fogadtatásban részesíti. Követni fogja a soha-nem-hátráló Boddhiszattva útját, ezért Hádész küldötteinek keze nem érheti el. Csak az fog a gonoszok karmai közé kerülni, csak azt börtönzik be és kínozzák meg, aki nem az Igazságért, vagy nem jól gyakorolt. Ez tényleg nem az a vég, amit egy embernek, egy igazi úriembernek meg kell élnie.

Itt, ezen a világon tudjuk azt, hogyan kell vigyázni a testünkre. Keményen dolgozunk azért, hogy idős korunkra félretegyünk némi pénzt. Akkor miért nem gyűjtünk össze egy kevés érdemet a túlvilágra, ami sokkal fontosabb a nyugdíjnál? Talán nem tudjuk majd élvezni a megtakarításunkat, mert holnap esetleg meghalunk, mielőtt még megöregednénk. Mindenkinek szembe kell néznie a halállal, de az öregkorral nem feltétlenül. Ezért az a legelső és legfontosabb dolog az emberi életben, hogy gyakoroljunk az Igazságért, hogy érdemeket gyűjtsünk arra a napra, amikor befejezzük az utazást ebben a világban - ez sokkal fontosabb, mint pénzt megtakarítani az idősebb korunkra!

A világ feletti fény

*Peng Hu, Formoza,
1987. április 25.
(eredetileg kínaiul)*

Ma is a „Quan Yin”-ről fogunk beszélgetni, de ez eltér attól, amiről tegnap beszéltem. Ma a Hang Fényéről beszélünk. Éppen most kántáltuk el az „Amitabha Buddha énekét” - az Amitabha egy szanszkrit név, ami végtelen fényt jelent. Honnan jön ez a végtelen fény? Szintén ebből a Hangból jön. A finomabb Hang Fénnyé válik, és ez szintén nagyon fontos a számunkra. Tegnap azt mondtam, hogy a Hang nagyon fontos, ma pedig azt mondom, hogy a Fény ugyanennyire fontos. Erről bizonyára hallottatok már.

Nem élhetünk lámpák nélkül, nem maradhatunk életben a nap nélkül: nem nőnének növények, a testünk nem kapna elegendő természetes D vitamint, és a gyermekek sem nőnének fel, stb., stb. Még éjszaka is szükségünk van a holdfényre, a lámpákra - a régi időkben olajlámpákat használtak, most pedig villanyégőket használunk. Miért

beszéltem tegnap a Hangról, és ma a Fényről? Azért, mert kapcsolatban állnak egymással, és a Quan Yin módszert gyakorolni annyit tesz, mint a Fény módszerét gyakorolni. Ósidők óta minden vallás, minden felekezet, minden megvilágosodott mester nagy súlyt fektetett a spirituális gyakorlásban erre a „Fényre” és „Hangra”. Mivel tegnap a Hangról beszéltem, ezért ma a Fényről kellene mondanom valamit, hogy tényleg megérthessétek ezt.

Minden nagyszerű gyakorló a Fényről beszél. A „Ming” egy kínai betű a „megvilágosodásra”, amely magában foglalja „a napot és a holdat”. Ez „fényt” sugall, ami azt jelenti, hogy a megvilágosodás „fényben” történik. Hogyan lehet megvilágosodni, ha nincs fény? A megvilágosodás tehát magában foglalja a fényt - a Fény látványát, vagy azt, hogy belőlünk sugárzik ki a Fény, vagy azt, hogy kapcsolatba kerültünk a Fénnyel.

Még a lámpák fénye is mennyire fontos. Amint ahogy tegnap is mondtam, a kisbaba azonnal abbahagyja a sírást, ha csilingelést hall. Néha a kisbaba azért sír, mert lekapcsoljuk a villanyt és hagyjuk a sötétben aludni, ő pedig mindettől fél. Amint újra felkapcsoljuk a villanyt, vagy néhány ragyogó színű játékot mutatunk neki - eme színes és ragyogó dolgok láttán - abba fogja hagyni a sírást.

A Fény és a Hang tehát gyermekkorunk óta nagyon fontos a számunkra. Miért van ez így? Azért, mert a magzat kapcsolatban áll a Fénnyel, amikor még az anyaméhben van. A Fény táplálja. A Fény és a Hang ugyanannak a dolognak a különböző aspektusa.

Például a jég és a víz, vagy a víz és a levegő nagyjából ugyanaz, mert a levegőben H₂O van, oxigén és hidrogén, és a vízben is ez van. Azonban a víz nem levegő, a levegő pedig nem víz - mindkettőre szükségünk van. Szükségünk van a levegőre, mivel lélegeznünk kell, szükségünk van a vízre, mivel inni, főzni, mosni akarunk... sok mindent akarunk csinálni. Ezért mindkettőre szükségünk van. Mind a kettő oxigénből és hidrogénből áll, de ettől ez még két különböző dolog. Nem tudjuk meginni a levegőt, sem pedig belelegezni a vizet. Úszás közben kapcsolatba kerülünk a H₂O-val, de oxigént akkor is be kell lélegeznünk, különben rövid időn belül megfulladunk.

Ebben a világban legfeljebb csak száz évig élhetünk, bármilyen kellemes, bármilyen kényelmes is az élet. Arról a tényről nem is beszélve, hogy az életben több a szenvedés, mint a boldogság, az élet egyáltalán nem olyan jó. De sokan építenek nagy és erős házakat, és fényűzően feldíszítik azokat, mintha örökké ott, azokban a házakban élnének. Az azonban tény, hogy nem képesek rá. Legfeljebb száz évig élhetnek bennük, nem számít az, hogy mennyire gazdagok és hosszú életűek. Milyen kár! A testünkben belül van egy gyönyörű, elpusztíthatatlan palota sok csodálatos dologgal, de nem tudjuk, hogyan élvezhetjük ezt. Mindig a kinti, mulandó élet örömei utáni rohanás köt le minket.

A Fény és a Hang nagyon fontos a számunkra. Mindannyian tudjuk, hogy fény nélkül nem maradhatunk életben, és ez a világ nem létezne a Nap nélkül. Még a gyerekek is szeretik a Napot, szeretik a ragyogó dolgokat. Ezért, amikor a kisbaba

születése után valaki eljön, hogy megnézze őt, akkor minél ragyogóbb színű annak az embernek a ruhája, a kisbaba annál szívesebben néz rá. Nem így van ez? Meg fogjátok látni, ha lesznek gyerekeitek. Egy megfigyelés eredményeként úgy találtam, hogy a gyerekjátékok mind vonzóan ragyogó színűek, például ragyogó pirosak, zöldek, fehérek, vagy más fénylő színűek - mert ezek a színek ragyognak, és ez az, amit úgy szeretnek a gyerekek. A felnőttek nem adnak nekik sötét színű játékokat.

Miért van ez így? Azért, mert az anyaméhben a kisbaba már kapcsolatban volt a Fénnyel. Bár semmit sem eszik, mégis nagyon szépen növekszik, mert a Fény és a Hang táplálja. De amikor kijön az anyaméhből, erre a világra, akkor elveszíti a Fénnyel való kapcsolatát. Ha olvastátok a buddhista szútrák egyikét - az „Anyaméh Kincsestár Szútrát” -, akkor tudni fogjátok, hogy az áll a szútrában, hogy a magzat megszületése előtt a lelke egy időt és teret nem ismerő állapotban marad, addig vándorolva, míg fényt nem lát, és el nem indul abba az irányba. És amint belép abba a fénybe, akkor megszületik erre a világra.

A Fény folyamatosan gondoskodik a magzatról az anyaméhben mindaddig, amíg az meg nem születik. Amíg az anyaméhben van, addig a Fény rendkívül fényes és ragyogó, de nem bántja a magzat szemét, vagy nem okoz semmilyen erős, fájdalmas vagy fájó érzést a testének, a bőrének, az életének. Azért, mert ez Isten Fénye, ez Buddha Fénye, ez a Valódi Énünk Fénye, ami nagyon-nagyon gyengéd, ami nem fog bántani vagy megijeszteni minket. A magzat már hozzászokott Isten gyengéd Fényéhez az anyaméhben.

De miután a kisbaba eljön erre a világra - bár itt is van fény - a nap, a levegő, vagy bármely más anyagi fény mind-mind fájdalmat okoz neki, a szemének. Ezért abban a pillanatban, amikor megszületik, a szeme nem tud kinyílni, mert szűrésok százait érzi a szemén és a testén. Érzékeny bőrének a földi levegő túl fájdalmas, túl sok szenvedéssel jár, és ezért sír. Részben a testi fájdalom miatt, másrészt pedig azért sír, mert elvesztette a kapcsolatot a Fénnyel. Nem érzi magát olyan kellemesen, annyira boldognak, mint az anyaméhben. Ezért sír. Nagy szenvedésnek érzi, és ahogy nő, úgy fog fokozatosan hozzászokni az evilági környezethez.

A legtöbb síró kisbaba meglepődik és azonnal abbahagyja a sírást, amikor egy kis csilingelő csengőt adunk neki, vagy ha felkapcsoljuk a lámpát a sötét szobában. Amikor nézik, azt fogják hinni, hogy ezt a Fényt veszítették el. Vagy amikor hallják a csilingelést, akkor összetévesztik azt a számukra ismerős belső Hanggal. Ezért egy időre abbahagyják, hallgatnak és néznek, de ismét sírnak, amikor rájönnek arra, hogy ezek a dolgok hamisak, semmire sem jók, és nem tudják megvigasztalni a lelküket. Ezért a felnőttek—azért, hogy lecsendesítsék őket—több csilingelő játékot találnak majd, melyek hosszabban szólnak. Így ismét abbahagyják, de újra sírnak, miután felfedezik, hogy ez egy másik trükk. Ezért sírnak és abbahagyják, sírnak és abbahagyják, és egyre csak ezt teszik.

Néha bármiféle látható ok nélkül sírnak, mert bosszankodnak. Annak ellenére, hogy nem tudnak beszélni, az ő érzéseik a legérzékenyebbek és a leghevesebbek, a

bölcsességük abban az időben a legtisztább, amikor éppen csak megjöttek erre a világra. Még a legcsekélyebb kellemetlenséget is megérik. Miután a kisbabák megszületnek, és ugyanabba a környezetbe kerülnek, mint mi, az idő haladtával hozzászoknak az életstílusunkhoz. Még azután is szeretik a fényes, ragyogó dolgokat, hogy felnőttek. Ezért látjátok azt, hogy a nők szeretnek színeket felvinni az arcukra. Nem így van? Ez is az anyaméhben tapasztalt Fény emlékének köszönhető.

Ezért van az, hogy a divatos öltözékek általában mind nagyon színesek. Egy másik példa, hogy a testünk kellemesebben érzi magát nyáron, és a hangulatunk is könnyedebb. Nem így van? Télen idegeskedünk, mert borús az ég, és nem olyan fényes. Ezért a testünk nem érzi magát olyan jól, és a lelkünk lehangoltabb. Mindez azért van, mert a környezetünkben a fény erőssége változó.

Így miután felnőttünk, tovább keressük a fénylő dolgokat, olyan ruhákat viselünk, amelyek színpompásak. Az a sárga köntös is, amit most viselek, azért van, hogy emlékeztessen titeket a bennsőtökben lévő Fényre. Általában ezt a fajta ruhát hordják az indiai szerzetesek, ez utal a sugárzó személyre, a fényes személyre, arra a személyre, aki már „megvilágosodott”—de bizonyára már látta a belső napot. Ezért képviseli a sárga szín a megvilágosodást.

Még a hétköznapi, nem megvilágosodott emberek is szeretik a ragyogó színeket. Ezért látjátok azt, hogy a szórakozóhelyeket—úgy mint a bárakat és az éttermeket—ragyogó, tarka színekkel díszítik fel. Nem így van? Minél

ragyogóbb egy hely, annál több embert vonz. Még ha nincsenek is ott sokan, a helynek akkor is ragyogónak kell tünnie, hogy minél több ember számára legyen csalogató, nem így van? Az érzékeinkre leginkább ható helyeken mindig sokfajta fényt „vetnek be”, hogy így megakadjon rajta a szemünk, éppúgy, ahogy „a repülő molylepkét örökké vonzza a fény”—néha belerepül a lángba és megég.

Ezért minden lény nagyon kedveli a fényt. De ez a fajta fény még mindig a külső, világi szinthez tartozik. Van a „Világ feletti fény”, amit a spirituális gyakorlás Fényének hívunk. A spirituális gyakorlók többé-kevésbé mind rendelkeznek fénnel. Ezért látjuk Jézus Krisztust, Shakyamuni Buddhát, Quan Yin Bodhiszattvát glóriával a fejük körül. Ez azt jelenti, hogy kifejlesztették a belső megvilágosodásuk szintjét egy bizonyos fokig, és fényt tudnak sugározni—pont úgy, mint az a fa, amely nagyon nagyra nő, már messziről is látható.

Van-e fénye az átlagembereknek? Igen, van, de egyeseknél ez fény nagyon „sötét” és „fekete”, (nevetés) míg másoknál kávébarna, kék, lila, piros, sárga, stb. Néhány nagyszerű gyakorló fénye sok színből áll, pl. aranyból, fehérből, stb. - ami nem a megszokott fény, és ha a bölcsességszemünk nincs nyitva, akkor nem látjuk ezt. És ha a bölcsességszemünk csak egy picit nyílt ki, akkor bizonytalanul, és a fényüknek csak egy részét látjuk.

Miért lehet egy nagy gyakorlónak ilyen fénye? Ez nem csak egy dísz arra, hogy mutogassák az embereknek. Ez a Fény a testük. Mert ez a belső Fény kisugározza az ő erejét,

amelybe belépve az megmenthet, megvédhet és megvigasztalhat minket. Ezért az ilyen Fénnyel bíró ember nagyon megnyugtatóan hat másokra. De akik rosszindulatúak, vagy súlyos akadályokba ütköznek, azok lehet, hogy képtelenek rá, hogy élvezzék a Fényt, és kellemetlenül érzik magukat. Így jobb nekik, ha távolságot tartanak, mert különben közelebb húzódva kellemetlenül érzik magukat.

Egyik nap azt mondta nekem valaki: „Látom a téged körülvevő fehér fényt, de érzem, hogy nem tudok a közeledbe jönni, és csak távolról tudlak nézni.” Amikor közelebb jött, kellemetlenül érezte magát. Azt mondta: „Lehet, hogy megölt volna a fényed, ha rákényszerítettem volna magam, hogy közelebb jöjjek.”

Erre én azt mondtam: „Nem, ez nem így van. Látod, most itt ülsz a közelemben, és még mindig élsz. Ezt csak te érzed így.”

Azért van ez így, mert némelyekben még mindig megvan belül a Maya valamiféle akadálya, valamilyen sötét sarok, ami nem tisztult meg, bár a gyakorlásban már elérték egy bizonyos szintet. Csak arról van szó, hogy a benne rejlő Maya nem kedveli a Fény embereit, nem pedig arról, hogy a Fény nem kedveli ezt az embert. Értitek, hogy mire gondolok?

Például a törvénszegő vagy a gonosztevő nyugtalaná válik a rendőr láttára, sőt még meg is rémülhet, annyira, hogy elfut. Nem arról van szó, hogy a rendőr bármit is tenne vele.

Ő maga rohan el, még mielőtt a rendőr meglátná. A bűnözők nem szeretik a rendőrséget, mert két különböző elképzelést, dimenziót, körülményt képviselnek: az egyik a sötétet, a másik a fehéret. A rendőrség képviseli az igazságot és a törvényességet, míg a bűnözők a sötétség, a törvénytelenység oldalán állnak.

Az átlagemberek többsége ezért érzi nagyon magát kellemesen, amikor először kerül bele ebbe a finom Fénybe. Akikben valamilyen sötét sarok van, vagy a Mayának egy akadály, azok esetleg kellemetlenül érzik magukat, amikor először kerülnek kapcsolatba a Fénnyel. De ők is kellemesen fogják magukat érezni, azután, hogy gyakrabban kerülnek kapcsolatba vele, mert a Fény eltávolítja majd a sötét sarkaikat - melyet mi karmának, vagy a Maya akadályainak nevezünk. Nem lesz problémájuk, és kellemesen fogják érezni magukat, miután megtisztultak. Az, hogy kellemes-e vagy sem, azon múlik, hogy van-e Maya akadály, sötét sarok, avagy nincs. Nem a Fény az, ami különbözik, vagy a személy az, ami változik. Az ő Igazi Énjének nincsen semmi gondja, csak a külső világból furcsa dolgok keverednek az ő eredetileg tiszta Énjével, és azok teszik ilyenné.

Például, alapjában véve mindnyájan kellemesen érezzük magunkat fürdéskor, akár hideg, akár meleg a víz. De ha megsérültünk vagy megégtünk, berepedt a bőrünk, és kifakadt a húsunk - vajon akkor is kellemesen éreznénk magunkat fürdés közben? Természetesen nem. Nem így van? Remélem, nektek nem volt ilyen keserű élményetek. De el tudjátok képzelni a helyzetet. Nem a víz miatt érezzük kellemetlenül magunkat, hanem a seb miatt. Amikor a sérült

rész begyógyul, nem lesz többé gondunk a fürdéssel. Ezért a kellemetlenségnek nem a víz az oka, hanem az elváltozás a sérült bőrön.

Ugyanez van a megszállt, vagy a belül sötét sarokkal rendelkező embernél. Épp hogy csak egy nagy gyakorló közelébe kerül, és máris kellemetlenül érzi magát, de később, ahogy a kapcsolat erősödik, kedvelni fogja ezt, és többé nem érzi majd kibírhatatlannak. Ezért egy gyakorlónak ténylegesen nincs szüksége a rendőrség védelmére, mert mindaddig, amíg ő nem engedi meg, senki sem léphet be a természetes „védőfalába”, amely megvédi a betolakodóktól. Nem a Fény tisztítja majd el a betolakodót, hanem természetes módon ő maga távolodik el. Azért, mert a sötét dolgok nem maradhatnak együtt a fényvel. Ahol a fény jelen van, ott a sötétség eloszlik; ahol nappal van, ott az éjszaka nem jelenhet meg. Értitek, hogyan gondolom?

Például a Déli-, vagy az Északi-sarkon akár fél évig is megmarad a sötétség. De ha felbukkan a nap, akár csak egyszer is, akkor ez az egy alkalom elég arra, hogy bevilágítson minden területet - nem számít, hogy milyen sokáig volt ott sötétség. Legyenek azok évszázadok, vagy évezredek, ha a nap egyszer megjelenik, akkor minden sötétség eloszlik, a nap fénye az egészet szétosztatja. Mert a két különböző jelleg nem keveredhet egymással.

Hasonlóképp ehhez, a gyakorló a világegyetemben a tiszta oldal fényét képviseli, míg a nem-gyakorló, vagy a súlyos karmikus akadállyal terhelt ember a sötét oldalon áll. A karmikus akadály a múltból megmaradt rossz benyomások

hatása. Éppen úgy, ahogyan a nappal és az éjszaka a napnak két különböző része, a nehéz karmikus akadállyal terhelt ember biztosan nem keveredhet a fényes oldallal. Ezért egy gyakorlónak nem feltétlenül szükséges a rendőrség védelme. Ez most néhányotok fejében kételyt ébreszthet: Ha ez így van, akkor miért feszítették mégis keresztre Jézust? Tudjátok, miért? Azért, mert önként vállalta. Előre tudta, hogy azon a bizonyos napon megölik, de fel kellett áldoznia a saját testét azért, hogy a tanítványai karmikus terheit átvállalja, és ezáltal a tanítványok karmikus terhei megszűnhessenek. Máskülönben a tanítványai bajba kerültek volna, elbuktak volna a gyakorlásban, és nem nyerhették volna el a megszabadulást. De az ereje csak akkor hatott, amikor még itt volt ezen a világon. Bár még mindig hiszünk benne, most nem sokat segít ez - legalábbis nem annyit, mint életében.

Egy ma élő mester ugyanis különbözik a múlt mestereitől, csakúgy, ahogy a ma élő orvosok különböznek a múlt orvosaitól. Hua T'o és Pien Chueh, akiket „csodadoktorokként” tisztelünk, bizonyára a két leghíresebb orvos volt a múltban, de ők elhagyták ezt a világot. Nem jelenhetnek most meg, azért, hogy meggyógyítsanak minket, bármennyire is tiszteljük és imádjuk őket. A jelen orvosaihoz kell elmennünk ahhoz, hogy kigyógyuljunk mostani betegségeinkből.

Hasonlóképpen, bár tiszteljük a múlt nagy mestereit, de nem beszélhetünk velük, nem tanulhatunk meg tőlük semmiféle gyakorlási módszert. Ezért egy élő mester a legfontosabb. Jézus Krisztus, Shakyamuni Buddha, Lao-Ce voltak a

leg híresebb, legnagyobb mesterek. Azonban még nagyon sokan elérték ugyanazt a szintet, mint ők, de ismeretlenek maradtak a világ számára, mert nem voltak híresek.

Például néhány orvos azért lett hirtelen híres, mert a betegek némely különleges esetét nyilvánosságra hozták. De sok más olyan orvos van, akik szintén nagyon jók, szintén orvosi egyetemet végeztek, szintén igen ügyesek, de nem híresek. Ezért az emberek nem ismerik őket. Egy másik példa erre az, hogy ezen a világon rengeteg a jómódú ember, a milliárdos, de Rockefelleren és Onasszison kívül még hányat ismerünk? Sokan még náluk is jóval gazdagabbak, de nem olyan híresek; esetleg azért, mert nincs konkrét ok arra, hogy híresek legyenek, esetleg nem szeretnének híresek lenni, vagy talán azért, mert nem foglalkoznak nemzetközi szinten jellegzetes termékekkel.

Shakyamuni Buddha azért lett olyan híres, mert miután eltávozott, sok nagy befolyással rendelkező ember imádta őt. Az ő hatásukra pedig elterjedtek a tanai szeljtében-hosszában, és nemzetközileg ismert vallássá váltak.

Jézus Krisztus is azért nagyon híres, mert az a mód, ahogyan meghalt, az a világon a legkeserveőbb. És halála után a tanítványai szintén mindenhová elmentek, azért, hogy terjesszék a tanításait, amely által lassanként nagyon híressé vált. Egyre híresebb és híresebb lett, mivel a történelemben ő volt az első, aki ilyen gyötrelmesen halt meg, azért, hogy magára vállalja mások bűneit, és halála után megjelent a tanítványainak és még sok más embernek. Más megvilágosodott mesterek, bár a gyakorlásban szintén

nagyon magas szinten álltak, nem voltak annyira közismertek a nyilvánosság előtt, mert ők nem ilyen tragikus módon haltak meg.

Ezek a fajta mesterek életről életre leereszkednek ebbe a világba, azért, hogy tanítsák az érző lényeket - bár minden időknél e nagyszerű mesterei nem olyan híresek, mint Shakyamuni Buddha és Jézus Krisztus. Nélkülük ez a világ már rég elpusztult volna, mert nincsenek jó érdemeink, több rossz karmát teremtünk, mint jót, és ennek hatására a negatív és a pozitív erő képtelen egyensúlyban maradni. Amikor a negatív és a pozitív erő nincs egyensúlyban, a világ nem tud létezni; pokollá válik.

Mi a pokol? Egy olyan helyet jelent, ahol nincs erény, ahol csak gonosz lelkek élnek, és ahol csak büntetés és szenvedés létezik. És mi a mennyország? A mennyország egy olyan hely, ahol sokkal több boldogság van, mint keserűség. Egyedül Buddha Földje a legjobb hely, ahol csak boldogság van, és egyáltalán nincs szenvedés.

A mi világunkról szólva, itt van boldogság és bánat is, ezért van negatív és pozitív oldala is. A negatív a sötétség és szenvedés oldalát jelenti, a pozitív pedig a fényes és erényes oldalt képviseli. Egy nagyszerű gyakorló a pozitív oldalhoz tartozik, mert érdemei, Fénye, és ereje van, amellyel érző lényeket menthet meg, és kiegyensúlyozottabbá teheti a jó és gonosz erőket a világon. Ő és a tanítványai keményen gyakorolnak, hogy több Fényt hozzanak a világba, és ezáltal az élőlények gonosz tettei ne sötétítsék el fokozatosan a világot, pokollá változtatva azt. Shakyamuni Buddha, Jézus

Krisztus és Lao-Ce életről életre olyan nagyszerű mesterek voltak, akik a fény minőségét képviselték, hogy egyensúlyba hozzák a jó és a gonosz atmoszférát ezen a világon.

A Fény tehát nagyon fontos nekünk. Láthatjuk, hogy a Mennyei lények és az angyalok mindegyikének van Fénye, míg az ördögök feketék, nincs Fényük, mert ők képviselik a sötétséget. A Buddha és az angyalok pedig a Fényt képviselik. Ezen a világon van fény és sötétség, éppúgy, ahogyan van nappal és éjszaka is. Isten Országában csak Fény van, a pokolban pedig csak sötétség. Ha tudjuk, hogyan mehetünk el a pokolba, hogy körülnézzünk, akkor látni fogjuk, hogy ott egyáltalán nincs fény, csak sötétség van minden nap. Mivel a mi világunk a világosság és a sötétség keveréke, ezért létezik boldogság és bánat, fény és feketeség is. Néhányan nem szeretik az éjszaka feketeségét, és azt szeretnék, hogy minden nap csak fény legyen. Gyakorolnunk kell a Quan Yin módszert, ahhoz, hogy elérjük ezt.

A Quan Yin módszerben a Fény is benne van, nemcsak a Hang. (A Hang is egyfajta Fény.) Még mindig meditálnunk kell a Fényen, mert ez mutatja nekünk az utat. Nem mehetünk fel csak a Hangot hallgatva és a Hangot követve, mert a sötétben nem látjuk az utat. Ezért a mi Quan Yin módszerünkbe a Fény is beletartozik.

Hallottunk arról, hogy valaki a megvilágosodás pillanatában rengeteg fényt lát, határtalan fényt. Nem így van? Akkor úgy érzi, hogy eltűnik az egész teste, és csak a határtalan fény létezik. Az a pillanat tarthat öt percig, tíz percig, vagy akár egész nap. Bár még mindig ezen a világon él, ez pont olyan,

mint Isten Országa. Neki még az éjszaka is nagyon fényes. Amikor efféle fény sugárzik, azt láthatják az emberek a házon kívül is, mert az egész ház olyan fényessé, olyan ragyogóvá válik - ezáltal ő sötétben is látni fog, anélkül, hogy lámpát használna. Csak a spirituális gyakorlók tudják elérni ezt az állapotot. Ez a Fény eltér a mi hétköznapi lámpánk fényétől.

Például, most itt ülök; „tegyük fel”, hogy rendelkezem a Fénnyel, és a ti bölcsességszemetek nyitva van - akkor látni fogjátok a Fényemet. Sok lámpa világít ebben az előadóteremben, de ezeknek a fénye alacsonyabbrendű a Buddha Fényénél. Ezért még mindig láthatjuk a Fényt, bár itt ezek a lámpák világítanak, értitek? Azért, mert a Buddha Fénye nem ugyanaz, mint az anyagi fény.

Miért kellene keresnünk Buddhának ezt a Fényét? Miért ne élhetnénk gyakorlás nélkül, anélkül, hogy kutatnánk eme Fény után? Igen, megtehetitek; ha szeretitek ezt a világot, szeretitek azt, hogy van fehér és fekete, nappal és éjszaka is - akkor maradhattok, és nem kell gyakorolnotok. Viszont, ha a világ feletti Fényt szeretitek - azt a Fényt, amely a legeredetibbhez és a legcsodálatosabbhoz tartozik, azt a Fényt, amely nagyszerű előnyökkel áldhat meg és megszabadíthat, a világmindenség legnagyobb és legbölcsőbb lényéivé tehet titeket -, akkor a „Quan Yin módszer” kell gyakorolnotok, amely rendelkezik ezzel a legnagyobb Fénnyel. Nektek kell felmennetek, hogy megtaláljátok ennek a legnagyobb Fénynek a helyét.

Hogyan találjátok meg azt a helyet? Ahhoz először egy megvilágosodott mestert kellene találotok. Mit jelent az, hogy „megvilágosodott”? Azt jelenti, hogy ő már ebben a Fényben van, ért mindent, már birtokában van ennek a Fénynek, és valamennyit át is tud adni belőle. Egyébként honnan tudjuk, hogy ő megvilágosodott mester? Bárki állíthatja magáról azt, hogy „megvilágosodott” mester, de valójában nem mindent ért.

Ezért, ha egy mester azt állítja magáról, hogy megvilágosodott Mester vagy Shi Fu (kínaiul mestert és apát is jelent), akkor egy keveset kellene adnia abból, amije van. Hogyan hihetjük el, hogy ő „gazdag ember”, ha nem látjuk a pénzét? Nem arról van szó, hogy az összes tulajdonára vágyunk, hiszen tudjuk, hogy azok egyedül őt illetik; csak azt szeretnénk, hogy adjon nekünk valamennyi pénzt, és így megnyithassuk a saját üzletünket. Ha azt mondja, hogy tud nekünk pénzt adni, de nem ad, akkor hogyan lehetünk biztosak abban, hogy ő gazdag ember-e, vagy sem? Még ha ő valóban gazdag is, de nem segít nekünk a legszegényebb pillanatunkban, amikor éhezünk, hanem, ehelyett még pénzt is kér tőlünk - akkor teljesen mindegy a számunkra, hogy vajon ő gazdag-e, vagy sem. Egy valóban gazdag ember bizonyára képes lesz arra, hogy segítőt kezet nyújtson nekünk.

Ugyanez a helyzet egy megvilágosodott Mesterrel. Ha azt mondja, hogy tud segíteni nekünk a megvilágosodás elérésében, de nincs semmiféle Fényünk, egyáltalán nem látunk semmiféle Fényt, vagy nem halljuk a Buddhának semmiféle Hangját, akkor honnan tudjuk, hogy mi magunk

megvilágosodtunk-e, vagy sem? Mi a bizonyíték? Semmi sem változott ahhoz képest, ami azelőtt volt. Ha megkérdezzük tőle: „Mi a megvilágosodás?” Azt fogja válaszolni: „Folytatnod kell a gyakorlást, és csak tíz év múlva tudod majd meg.” De ha netán öt év múlva, vagy akár már holnap meghalnánk, akkor nem lenne időnk rá, hogy elérjük a megvilágosodást, hogy megtaláljuk ezt a Fényt, és ezáltal csillapítsuk a megvilágosodás utáni szomjunkat. Akkor mit tehetünk? Ez így csak időpocsékolás. Nagyon valószínű, hogy a pokolba mennénk, anélkül, hogy bárki segíthetne nekünk. Értitek?

Ezért egy valódi megvilágosodott Mesternek rendelkeznie kell ezzel a Fénnyel, amelyből megmutathat egy keveset azonnali bizonyítékként, amikor a beavatást adja, hogy segítsen a megvilágosodás elérésében. Legalábbis megengedi azt, hogy lássunk némi Fényt, és halljunk némi belső Hangot. A beavatás azért van, hogy először segítsen némileg megvilágosodnunk. Azután minden nap szorgalmasan kell gyakorolnunk, azért, hogy egyre inkább fejlesszük ezt a „megvilágosodást”, mindaddig, míg egy napon teljesen meg nem világosodunk. A beavatás után minden nap gyakorolnunk kell, hogy folytatódjon a megvilágosodási élmény, minden nap megtörténjen, mivel az a tulajdonunkká vált. Ez a Fény és a Hang a „Quan Yin módszer”, melynek megtapasztalásában kizárólag egy valódi megvilágosodott mester segíthet nekünk.

Eredetileg mi rendelkezünk a Fénnyel és a belső Hanggal, amely a mi „Valódi Természetünk”, vagy ahogy a buddhizmusban mondják, a „Buddha Természetünk”. Jézus

Krisztus azt mondta: „Isten Országá bennetek van”; Shakyamuni Buddha azt mondta: „A Buddha a tudatokban van”; és Lao-Ce is hasonló dolgot tanított. Nem mondta azt, hogy kívül keressük a „Tao”-t, és azt sem, hogy el kellene zárándokolnunk a hegyekhez, a folyókhoz azért, hogy megtaláljuk ezt a „Tao”-t. Nem így van? A Tao Te King (Az Út és Erény Könyve) legfontosabb része is arra utal, hogy belül, magunkban kellene keresnünk a Tao-t.

Miért keresünk akkor még mindig kívül, amikor ezt régi idők minden nagy mestere így kihangsúlyozta? Miért keressük mindannyian ezt a szentélyekben és a templomokban? Miért nem „figyelünk befelé a saját Természetünkre”, hogy meglássuk, hol van a saját Buddha Természetünk? A belső Buddha Természetünket meglátni nem azt jelenti, hogy kést használva nyitjuk fel a testünket, hanem azt, hogy a „kulcsot” használva nyitjuk ki azt. A valódi megvilágosodott mesternek van „kulcsa”. Az nem valódi megvilágosodott mester, aki nem tudja ezt kinyitni; az nem megvilágosodott ember, aki nem tud valamiféle megvilágosodási élményt adni nekünk.

A Quan Yin Módszerben benne kell lennie a Fénynek, hogy vezessen minket az úton, és a tudunkra adja, hogyan kell folytatnunk. Hogyan láthatunk tisztán Fény nélkül, ha oly sok birodalom van? Amikor látni akarjuk a belső birodalmainkat, a belső kincseinket - Fény nélkül hogyan lehetünk erre képesek? Még ebben a világban sem látunk semmit fény nélkül, a magasabb világozról nem is beszélve. A Fény útmutatása nélkül nem leszünk képesek arra, hogy lássunk. Ezért olyan fontos a Fény.

A régi korokban az Igazság gyakorlói a későbbi nemzedékek épülésére leírták a megvilágosodási élményeiket, amelyekből láthatjuk, hogy megvilágosodásuk közben a Fény többé-kevésbé mindig ott volt. Kezdetben ez esetleg pici volt, de hatalmassá vált azután, hogy elérték a nagy megvilágosodást. Ez a Fény sugárzik majd, és mások is láthatják. Ezért látjuk azt a Fényt, amely Shakyamuni Buddhából és Jézus Krisztusból árad.

Néha viszont akkor is láthatjuk a fényt, vagy hirtelen hallhatunk valamilyen hangot, ha nem kaptunk beavatást egy megvilágosodott mestertől, nem gyakoroltunk, és nem meditáltunk. De csak egy pillanatra látjuk a fényt, vagy halljuk a belső hangot, nem folyamatosan, mert nem kaptunk beavatást egy megvilágosodott mestertől.

Tegnap azt mondtam, hogy kétfajta hang létezik. Az egyik az negatív, és a Három Világon belüli hangot képviseli, a másik pedig a Három Világon túli birodalmakhoz tartozik - ez a „megszabadító Hang”. A Három Világon belüli hangot hallgatva ismét újra fogunk születni, míg a Három Világon túli Hang a megszabaduláshoz vezet majd el bennünket. A megvilágosodott mester útmutatása nélkül azonban képtelenek vagyunk ezt megérteni, és nem tudjuk megkülönböztetni a valódi Hangot a hamistól; az előbbi tökéletes, lehetővé teszi, hogy megszabaduljunk, az utóbbi nem tökéletes, és nem szabadíthat meg minket. A Fénynek is két fajtája van, az egyik megszabadít, a másik pedig örökké a lélekvándorlás körében tart minket.

Így tehát nem minden Hang ad nektek megszabadulást, amit hallotok, vagy nem minden Fény, amit láttok. Ezért van szükségünk egy megvilágosodott mester útmutatására. Ő ismeri a negatív és a pozitív fényt, és a hangot is, így meg tudja tanítani nekünk, hogy hogyan kell megkülönböztetni a valódit a hamistól. Egyébként mi értelme annak, hogy megvilágosodott mestert keressünk, ha magunk is tudunk meditálni? Ne gondoljátok, hogy az elég, ha csak úgy magatoktól meditáltok, vagy ismételtetek a Buddha nevét. Természetesen ez jobb, mint semmit sem tenni, de nem ez a legjobb mód - ez nem az a mód, amely segít a nagy megvilágosodás elnyerésében.

Ezért régmúlt időktől egészen mostanáig, a nagy gyakorlók a megvilágosodás elnyerése előtt hegyet-völgyet bejártak, hogy megtalálják a megvilágosodott mestert. Miért kellene megtalálniuk a megvilágosodott mestert, ha elég jó az, hogy magukban gyakorolnak? Jézus Krisztusról azt mondták, hogy szentnek született, hogy ő Isten fia. Akkor miért ment el mégis Indiába, hogy sok nagyszerű mestert kövessen, és több mint tíz évig gyakoroljon? Shakyamuni Buddháról azt mondták, hogy közvetlenül azután, hogy erre a világra jött, hét lépést tett, és minden egyes lépése nyomán egy lótusz, összesen hét lótusz nyílt a lába alatt - mert ő egy Boddhiszattva reinkarnációja volt. Ha így is volt, akkor is kutatnia kellett a megvilágosodott mester után, hogy tanuljon, és azután szorgalmasan gyakorolt hat évig, mielőtt elérte a végső megvilágosodást.

Hui Neng, a buddhista zen felekezet hatodik pátriárkája azonnal megvilágosodott, amikor hallotta, hogy valaki a

Gyémánt Szútrát ismételgeti, bár ő akkoriban csak egy írástudatlan favágó volt. Miért ment el mégis az ötödik pátriárkához, hogy beavatást kérjen, azután miért vonult el a világtól, hogy tizenhat évig gyakoroljon - mielőtt teljesen megvilágosodott volna, mielőtt beavathatott volna másokat? Jézus Krisztus pedig sok nagyszerű mestert követett a Himalájában, hogy gyakorlása által sok igazságot megértsen. Shakyamuni Buddhának hat tanára volt, akik már mind meghaltak, amikor ő elnyerte a Buddha-létet - bár ő elment, hogy hirdesse nekik az Igazságot, viszonzva a jótettüket, amelyek a javára váltak. Nem szabad tehát azt hinnünk, hogy Shakyamuni Buddhának nem volt tanára. Hat tanára volt. Bárkinek, aki a Buddhák, Boddhiszattvák reinkarnációja, meg kell találnia a megvilágosodott mestert, azért, hogy teljesen sikeres legyen a gyakorlásban.

Vagyis kétfajta Fény létezik. Az első osztályú Fény Isten, vagy a Buddha szintjéhez tartozik, és meg tud szabadítani minket; a másodosztályú Fény csak azt eredményezi, hogy vég nélkül vándorlunk, újraszületve a születés és halál körforgásában. Ha egy valódi megvilágosodott mester megfelelő útmutatása nélkül meditálunk és gyakorlunk, néha hirtelen hallani fogjuk azt a belső hangot vagy véletlenül látni fogjuk azt a fényt, és kapunk egy kis bölcsességet is. De egy megvilágosodott Mester útmutatása nélkül minden bizonnyal a másodosztályba tartozik az a fény, amit látunk, és az a hang, amit hallunk. Ha ezt nem tudjuk, akkor azt fogjuk hinni, hogy ez nagyon jó, és a másodrendű fény vagy hang miatt leragadunk az alacsonyabb világoknál - képtelenné válva arra, hogy megtapasztaljuk a legmagasabb szintet, és elérjük a valódi, nagyszerű bölcsességet. Csak kevéske

bölcsességet szerzünk, ami csak másodrendű, és csak a három világon belüli bölcsesség - ez az újraszületés hat ösvényéhez tartozik.

Mi az újraszületés hat ösvénye? Ezek a következők: isteni lények, emberi lények, asztrállények, éhes szellemek, pokol, és az állatok. Ezért csak a másodrendű fényt látva, és a másodrendű hangot hallva nem fogjuk elérni az Igazságot.

Sokan mondták nekem, hogy ők húsevőkként is képesek látni a spirituális fényt, tehát miért ragaszkodom ahhoz, hogy az emberek a vegán étrendet válasszák? Nagyon egyszerű a válasz. Az az oka, amit épp az imént említettem. Értitek? A húsevők is láthatják a másodrendű fényt, de ők nem fogják megtalálni az Igazságot; csak a hat ösvényen belül fognak szaladgálni. De természetesen többet érhetnek meg, mint a hétköznapi emberek, hiszen gyakoroltak.

Például, ha ez a csésze piszkos lenne, és senki sem mosná el, akkor bármit is töltenék bele, az nem tenne jót nekem. Ha mégis meginnám, akkor biztosan megbetegednék. Mivel a csésze piszkos, ezért nem számít, hogy mit töltünk bele, minden olyanná válik, mint a méreg. Értitek? A beleöntött tej megsavanyodik és megkeseredik, a bor rossz ízű lesz, és még a víz is kellemetlen szagúvá válik. Mivel a csésze nem tiszta - lehet nagyon tiszta az a víz vagy a bor, vagy lehet az a tej ízletes -, abból semmilyen hasznunk nem fog származni, hanem csak a gyomrunk lesz teli kártékony dolgokkal.

Ehhez hasonlóan zavarni fogja azt a gyakorlót az általa elért szint vagy teljesítmény - függetlenül attól, hogy milyen magas is az -, aki nem tisztította meg a testét, a beszédét, és az elméjét. Ugyanúgy, mint ahogy a tisztátalan csésze be fogja szennyezni a benne levő vizet. Mi vagyunk azok, akik a fényt sötétté változtatjuk, és azok is mi vagyunk, akik ragyogó Fényt érhetünk el, ha képesek vagyunk egy megtisztult gyakorlás fenntartására.

A test, a beszéd, és az elme mind nagyon fontosak. Nem fejleszthetjük egyedül csak a beszédünket. Nem elég az, ha egyszerűen csak nem mondunk rosszat másokról egész nap, mert még erényes dolgokat is kellene mondanunk. Éppúgy, mint ahogy a mérgező dolgok elkerülése mellett még táplálékot is kell ennünk. Egyedül az elmét sem fejleszthetjük. Ráadásul jó dolgokat is kellene tennünk ahhoz, hogy az elménket távol tartsuk bármilyen gonosz gondolattól.

Szintén nem megengedett a szennyes dolgokat, mint például más élőlények húsát a szánkba venni. Bármit is eszünk, az mind hatással lesz az elménkre. Látjátok, hogy a kismalac malacnak való ételt eszik, a szarvasmarhát fűvel etetik, a lovak az abrakukat fogyasztják, a csirkék a takarmányukat eszik - és nekünk, emberi lényeknek ragaszkodnunk kellene az eredetileg embereknek szánt ételhez, nevezetesen a növényekhez. Az áll a Bibliában, hogy *Isten rengeteg növényt és gyümölcsöt teremtett a számunkra, és ennek kellene lennie az eledelünknek.*

Shakyamuni Buddha minden buddhista szútrában azt hangsúlyozta, hogy nem szabad ölnünk, nem szabad élőlény

húsát megennünk. Azt mondta: „Azok a gyakorlók, akik húst esznek, nem lesznek Buddhák, sem Boddhiszattvák, mert a húsevők tudata nem könyörületes. A húsevés elfojtja könyörületességünk csíráit. Ezért közülük a legmagasabb szinten álló is legfeljebb csak a Maya (Sátán) királyának, a második a Maya férfi alattvalóinak, a legalacsonyabb pedig a Maya női alattvalóinak a megnyilvánulását érheti el.” Ő ezt nagyon egyértelműen megmondta.

Ezért ajánlani fogom mindenkinek, bármilyen módszerrel is gyakoroljon, hogy legyen vegán. És így legalább reménykedhet abban, hogy a jövőben esélye lesz magasabb világok elérésére. Nem kell követnetek engem a Quan Yin módszer gyakorlásában, vagy hinnetek bennem, de bármilyen módszert is gyakoroltok, mindnyájatoknak meg kell tisztítani a testét, a beszédét, és a tudatát ahhoz, hogy a rossz hatások kimosódjanak.

Például néha, amikor gyógyszert veszünk be, az orvos azt mondja nekünk: „Ne igyon kávé, miután bevette ezt a gyógyszert, mert a kávéval keveredve olyan mellékhatást okoz, amelytől romlani fog az állapotára.” Pont úgy, mint amikor időnként fejfájás elleni tablettát veszünk be, és a gyomrunkkal vagy más testrészünkkel lesz gondunk. Amikor gyakorolni akarunk, akkor először meg kellene tisztítanunk a testünket, a beszédünket, és a tudatunkat.

Minden nap megmosdunk, hogy tisztán tartsuk magunkat kívül, és hasonlóan kell tennünk a belsőnkkel is. Eredetileg az emberi lényeknek zöldséget kellene enniük, de ezt elfelejtettük, és hozzászoktunk a húsevéshez. Ezért most

ellenkező irányban nagyon nehéz visszatérni a végán étrendhez. Ha nem akarunk a karunkban tartani malacot, csirkét, kacsát, szarvasmarhát, vagy birkát, akkor miért tesszük a tetemüket a szánkba? Ennek nincs értelme.

Épp az imént mondtam, hogy a húsevők is láthatják a fényt, vagy hallhatják a Hangot. Ez valóban így van. De ez nem az a Fény és Hang, amely a felső birodalomhoz tartozik, és amelyik valóban meg tud szabadítani minket.

Amikor Shakyamuni Buddha ezen a világon volt, az ő szerzetes tanítványai bizonyára mind vegetáriánus módon étkeztek. Ősidőktől kezdve egészen mostanáig a hindu emberek többsége vegetáriánus, és ezért látjuk azt, hogy a sok nagy Mester mind Indiából jött, vagy kapcsolatban van Indiával. Shakyamuni Buddha hétköznapi tanítványai is Boddhiszattvák voltak, ezért a Surangama Szútrában szereplő huszonöt Boddhiszattva nagy része is az ő hétköznapi tanítványa volt.

Miért hívjuk őket Boddhiszattváknak? Azért, mert ők mindannyian részesültek a „Buddha fogadalomban”, mely szerint a húsevés nem megengedett. Mivel részesültek a Buddha fogadalomban, ezért Shakyamuni Buddha átadta nekik a legfelsőbb módszert. Egyébként csak hétköznapi, átlagemberek lettek volna. A fogadalom után az átlagos Boddhiszattvák többé nem ehettek húst, és így nagyon magas szinteket érhettek el. Habár csupán a gyakorlásuk kezdetén tartottak, már a Surangama Szútrában említett belső tapasztalataikból láthatjuk, hogy igen magas szinten álltak. Mindez azért volt így, mert nem vettek magukhoz

húst. Persze, a húsevés még kevésbé volt megengedett Buddha szerzetes tanítványainak.

Mindannyian tudjuk, az összes szentírás azt mondja, hogy a szerzeteseknek nem szabad húst enniük. Ennek így kellene lennie. Manapság azonban a buddhisták csak néhány országban - mint például Au Lac (Vietnam), Formosa, Kína, stb. - hűek a vegetáriánizmushoz. Az olyan országokban, mint például Korea, a vegetáriánus és a nem vegetáriánus szerzetesek aránya nagyjából fele-fele, Japánban pedig még rosszabb - ott a látszat szerint a szerzetesek nyolcvan százaléka húst eszik.

Ezért, akármilyen gyakorlóra nézünk, nem láthatjuk meg csak úgy, hogy kellő alapossággal gyakorol-e; meg kell vizsgálnunk az erkölcsi életét is, mert „fegyelem” nélkül nem lesz valódi „nyugodt elme”, és nyugodt elme nélkül nem lesz valódi „bölcesség”. A fegyelem és a parancsolatok ezért olyan fontosak.

Melyek a parancsolatok? Légy jó ember, légy összhangban a világegyetem törvényével. Mivel nem akarjuk azt, hogy megöljenek minket, ezért ne öljünk meg más állatokat; mivel nem szeretnénk, hogy megegyenek minket, ezért ne együk meg más élőlények húsát. Minden élőlénynek van élete. Ők is tudatában vannak az életnek, és félnek a haláltól. Amikor megöljük őket, akkor rendkívüli módon megrémülnek és nagyon szenvednek, és ez a gyűlölet mérgező elemeit hozza majd létre.

De a növények tudatossága nem fejlődött ki olyan szintig, hogy vágyjanak az élet után és féljenek a haláltól, ezért amikor megesszük őket, annak nem lesz komoly következménye. Persze lesz következménye, hiszen akármit is ölünk meg, annak mindig van, de mivel a növényeknek nincsen „elméjük”, hogy bosszút álljanak, ezért nem húz majd le minket a gyűlöletük. Mindaddig, amíg tudjuk gyakorolni a Quan Yin módszert - minél többet, annál jobb, de legalább naponta két és fél órát -, addig a karma kis akadályát gyorsan le fogjuk mosni. De nem lehet olyan könnyedén lemosni azt a karmikus akadályt, ami az állatok hújának elfogyasztásából adódik, mert nekik vannak gondolataik, bosszút fognak állni rajtunk, és nem engedik, hogy elmenjünk. Ezért nem érhetik el a magas világokat a húsevő gyakorlók.

A „megszabadulás” azt jelenti, hogy soha nem térünk vissza ismét. Ha egyrészt élőlények húsát esszük, másrészt viszont nem szándékozunk visszatérni, akkor ki fogja leróni a „húsevés adósságát”? Értitek, mire gondolok? Ellentétben lesz az ok és okozat törvényével, ha húst fogyasztva mégis megszabadulhatunk. A világegyetem törvénye így szól: Ahol van ok, ott lesz okozat is. Ha húst eszel, azt azután hússal kellene visszafizetned. Ezért nem érhetnek el magas szintet a gyakorlásban a húsevők.

Mondtam nektek, hogy mindez így van a szentírások szerint. Nem arról van szó, hogy kritizálni akarlak titeket. Mivel az Igazságot hirdetem, ezért el kell mondanom nektek az igazságot, el kell mondanom azt, amit tudok. Ha ez csak egy egyszerű beszélgetés lenne, hogy titeket boldoggá tegyen,

akkor nem kellene beszélnem többé, nem kellene apácának lennem, hogy elmondjak bármilyen prédikációt. Mindössze annyi lenne a dolgom, hogy minden nap elmondjam nektek, milyen gyönyörűek vagytok, és milyen divatos a ruhátok. Örömmel fogadnám, bármit is tesztek, bárhogyan is élvezitek a világot. Amíg áhítattal fordultok felém, addig rendben van, hogy húst esztek, és alkoholt isztok. Akkor az emberek örülnének, és nekem semmilyen előadást sem kellene tartanom. De ha azt mondod a húsevőnek, hogy nem számít az, ha több húst eszik, mert az jól tesz az egészségének, akkor nagyon valószínű, hogy később arról kell majd beszámolnia, hogy megérkezett a kórházba.

Sok húsevő rákos lesz, míg a vegánoknak nincs ilyen problémájuk. Az AIDS – a huszadik század gyógyíthatatlan betegsége – is kizárólag húsevők között fordul elő, a vegánok között egyáltalán nem.

Ezért tudnotok kellene, hogy ha csak a kedvetekben akarnék jární, akkor nem kellene ezekről az okokról beszélnem, újra és újra elmondanom azt, hogy vegán módon étkezzetek. Mivel a vegán étkezés pontosan az ellentéte a jelenlegi életmódoknak, ezért néhányan nem szeretnek hallani róla. Nekem viszont, mint gyakorlónak, el kell mondanom az igazságot, őszintén kell szólnom azokhoz, akik ehhez elég bölcsek. Konfúciusz is azt mondta, hogy egy úriembernek olyan egyenesnek kell lennie, mint a bambusznak. Ezért bármikor, ha olyasmire gondolok, ami mások számára hasznos, akkor azt ki kell mondanom, nem számít, hogy az tetszeni fog-e másoknak, vagy sem.

Konfúciusz is azt mondta: „*Ne tegyél olyat másokkal, amit nem akarsz, hogy veled megtegyenek.*” Ezt a mondást mindannyian nagyon jól ismeritek, és gyakran szeretitek idézni, ugye? Miért szeretitek ezt? Azért, mert az Igazság benne van a saját eredeti természetünkben; vágyódunk a jó magyarázatok után. A nemes beszédek és elképzelések már bennünk szunnyadnak. Az emberi lények a legnemesebbek. Talán lehetetlen a számodra, hogy hirtelen elkezdj vegán módon étkezni, mert kényelmetlen a számodra, a férjed vagy a feleséged akadályoz az úton, vagy esetleg a munkád miatt. Mindemellett mégis szerettek erényes dolgokról hallani, mégis szeretitek hallani az Igazságot, mert biztos vagyok abban, hogy bennetek van az, ami a legnemesebb. És ez a ti Buddha Természetetek. Hogyan fordulhatna az elő, hogy ezzel a Buddha Természettel, vagy „belső Mennyszággal” nem szeretjük az igazságot? Hogyan fordulhatna az elő, hogy nem szeretjük a nemes elképzeléseket? Nem így van? *(Néhányan válaszolnak: „De igen!”)*

Néha nem tudunk az igazságról, mert soha nem hallottuk azt, hogy mások beszélnek róla. Nem arról van szó, hogy mi magunk nem akarjuk azt megtenni. Az ok és okozat törvénye pontos és szigorú, a legcsekélyebb hibától is mentes. Egy okot pontosan fog követni egy okozat. Olyan ez, mint amikor az emberek azt mondják: „Lehet, hogy a Mennyság hálója hatalmas, de senki sem menekül.”

Hosszú idővel ezelőtt élt Indiában egy nagyszerű gyakorló, akit Kabirnak hívtak. Egyik nap egy ember jött hozzá látogatóba, de ő nem volt otthon. A gyakorlótársa (korábban a felesége, de most a gyakorlótársa, mert a tanítványa lett)

azt mondta ennek az embernek: „Menj a temetőbe, ott megtalálsz őt. Most temetik az egyik barátját.”

Az ember így válaszolt: „De hogyan fogom őt megtalálni, hiszen még sohasem láttam azelőtt?” A hindu emberek nagyjából mind ugyanúgy néztek ki és öltözködtek, éppúgy, ahogy Formosán a szerzetesek is hasonló ruhát viselnek.

Kabir felesége azt mondta: „Ha látsz ott valakit, akinek fény veszi körül a fejét, az az ember Kabir.”

Amikor az ember megérkezett a temetőbe, néhányan sírgödöröt ástak, néhányan a koporsót vitték, mások pedig a temetést készítették elő. Mindegyikük. Az ember nem tudta, hogy melyikük Kabir, és mivel a temetés alatt mindannyian csendben voltak, nem merte megkérdezni. Ezért visszament Kabir feleségéhez, és azt mondta: „Nem tudtam megtalálni őt, mert minden jelenlevő fényes volt. Most mit tehetek?”

Kabir felesége azt mondta: „Rendben van. Menj vissza a temetőbe; várj, míg befejezik a temetést, és elmennek. Akkor csak egy fénylő ember lesz ott, és ő Kabir.”

Az ember visszament a temetőbe. Amikor elmentek, valóban csak egyikük fejét vette körül fény.

Tudjátok, hogy miért? Miért vette körül a temetés alatt mindegyiküket fény, később pedig csak a nagyszerű mestert? Azért, mert amíg temették a halottat, addig mindegyiküknek nagyon szent gondolatok jártak a fejükben. Minden gondolatuk ez volt: „Miért kell az embereknek megszületni

és meghalni?” Eközben olyan erősen gondoltak a megszabadulásra, hogy fényük belső jellege kisugárzott, és az az ember látta ezt. Felismerték, hogy az élet és halál körforgása a legrettenetesebb dolog, megértették, hogy az evilági lét átmeneti, és nem sok ragaszkodást éreztek ehhez a világhoz, hanem a leghőbb vágyuk az volt, hogy gyakoroljanak a megszabadulásért. Ezért mutatkozott meg a belső fénylő jellegük, és ezért látta meg más is a fényüket.

Mindenki rendelkezik ezzel a fajta Fénnyel. A temetés után egyszerűen csak elfelejtkeztek a születés és a halál kérdéséről. Mert a hétköznapi emberek - akik nem gyakorolnak minden nap -, azok nem tudják olyan könnyedén uralni az elméjüket, nem tudják elérni, hogy a gondolataik kövessék az akaratukat. Értitek? Néha azt akarjuk, hogy északra gondoljunk, de az elménk délre megy; nyugatra akarunk menni, de keletre megy. Az agyunk mindig mindenfelé rohangál. Mivel a temetés után nem látták tovább a koporsót és a tetemet, ezért az elméjük elvesztette azt, amire koncentrált, és a gondolataik mind elkóboroltak. Azután már nem gondoltak többé a születésre és a halálra, csak a férjükre, a feleségükre, az ételükre, az alvásra, az élvezeteikre, és mindenféle világi dologra. Így a fény eltűnt.

Biztosan rendelkezünk Fénnyel, ha az elménket a születés és a halál, az újraszületés témájára irányítjuk. Kipróbálhatjátok, miután hazamentetek. Azok az emberek elvesztették a fényt, mert a temetés után csak a világi dolgokra gondoltak.

Ez a világ egy alacsony szinten álló, sötét hely. Amikor mérgelődsz, akkor sötétségben vagy, és a pokol szintjére

alacsonyodsz le; amikor pedig világi dolgokra gondolsz, az részben sötét, részben fekete. Csak akkor létezik fény, ha a gyakorlással kapcsolatos dolgokra gondolsz.

Kabir hosszú ideig gyakorolt, hogy a figyelmét bármikor a gyakorlásra és a nemes eszményre összpontosíthassa, és ezért rendelkezett állandóan fénnel. Ragyogóak vagyunk, ha nemes eszményeink vannak, átlagemberek vagyunk csupán, ha földi dolgokra gondolunk, és ördögökké válunk, amikor kapzsiság, kéjvágy, düh, ragaszkodás, és tudatlanság van az elménkben. És így tovább.

Épp most említettem, hogy az ok és okozat törvénye pontos és teljes. Nem követ el hibát. Amikor a Mesterem Mestere ezen a világon élt, volt egy tanítványa, aki nagyon keményen gyakorolta a Quan Yin módszert. Egyik nap kiment játszani, és egy földigilisztát látott, amint az a testét ellepő hangyák csípéseitől szenvedett. Majdnem elpusztult, és képtelen volt arra, hogy elmeneküljön. Együttérzésből felvette a földigilisztát, biztonságos helyre tette, és elzavarta a hangyákat.

Aznap este meditálás közben hangyák apró spirituális testéből álló hatalmas bolyt látott - nem a durva fizikai testeket -, amelyek azért jöttek felé, hogy megcsípjék. Ez nagyon megrémítette őt. Azok megcsípték, és hangyanyelven panaszkodtak. Amikor magas szintet érünk el a gyakorlásban, akkor megérthetjük az állatok nyelvét. A hangyák azt mondták: „A földigiliszta a saját büntetését kapta meg. Neki magának kell lerónia. Miért avatkoztál bele a dolgunkba? Megérdemeljük ezt a jutalmat. Annak a

földigilisztának az életével kell fizetnie a múltban általa okozott karmikus akadályért.”

Vagyis bármit is tegyünk, abban létezik az ok és az okozat. Vállalnunk kell mások karmikus akadályát, ha meg akarjuk menteni őket. Ha azonban óriási áldásos jutalmad van, akkor nem lesz annyira komoly dolog magadra venni mások karmikus akadályát - habár lesz némi fájdalom, betegség, és egy kis kényelmetlenség, stb. A legrosszabb állapot Jézuséhoz hasonló, akit azért feszítettek keresztre, hogy a legkeservesebb módon egyenlítse ki az érző lények karmikus akadályát. Vagy Shakyamuni Buddhához hasonló, aki sok-sok gondba ütközött, például az emberek kövekkel dobálták meg, megrágalmazták, megpróbálták megölni, megpróbálták hamis váddal illetni, stb.

Miért van az, hogy miután valaki Buddhává válik, és hatalmas erő birtokába jut, ennek ellenére szembe találja magát mindenféle hamis váddal, rágalommal, és azzal a veszéllyel, hogy meggyilkolják? Azért, mert rengeteg tanítványt fogadott el, beavatást adott nekik, átvállalta a karmikus akadályukat, hogy így változtassa át őket hétköznapi emberekből szentekké. Ezért a mesternek meg kell fizetnie a tanítványai karmikus akadályait.

Ezért, amikor a buddhista tökéletességhez vezető hat módszert folytatjuk – a jótékonyságot, a szabályok betartását, a türelmet, a szorgalmat, a meditációt, és a bölcsességet -, akkor ezt óvatosan tegyük. Először a valódi helyzetet kellene megértenünk, mielőtt teszünk valamit. Egyébként rengeteg gondot okozunk magunknak. Annyi mindent említ a

Gyémánt Szútra, amit lehetetlen véghezvinnünk, mert ahhoz hétköznapi lényként nincs erőnk. Látjátok, csak egyetlen földigiliszta életének a megmentése elég volt ahhoz, hogy ilyen rettenetes helyzetet idézzon elő. Milyen eredmény származik majd abból a karmikus akadályból, amit mi magunk teremtettünk?

Itt az idő a kérdésekre. Van valami kérdésetek? Azt hiszem, az az én legnagyobb kérdésem, hogy miért nem akartok gyakorolni? Miért vannak olyan sokan, akiket nem érdekel a gyakorlás? Ez a világ nem állandó, az élet átmeneti - a leghosszabb is legfeljebb csak száz évig tart. Sokan panaszkodnak amiatt, mert az élet keserű, értelmetlen, nem áll másból, mint evésből, munkából és alvásból - és napról napra csak ezek váltakoznak. Az emberek többsége azonban mégis ragaszkodik ehhez a földi léthez, nem hajlandó ennek a világnak az elhagyására, és a föld elengedésére. Miért nem képesek az érző lények arra, hogy átlássák ezt? Ez az én legnagyobb kérdésem.

Mi történik, amikor meghalunk?

*Lotung, Formosa
1987. szeptember 11.
(eredetileg kínaiul)*

Ma a legfélelmetesebb, de elkerülhetetlen dolgról szeretnék beszélni – a halálról. A születés, az öregedés, a betegség és a halál közül az utolsó az, amitől leginkább rettegünk. Nem így van? Rettegünk, de ez elkerülhetetlen. Ma arról fogok beszélni, hogy mi történik a legtöbb emberrel, amikor meghal.

Hallottuk, hogy a testünk öt fő elemből, úgymint fém, fa víz, tűz, föld, és a lélekből áll. A buddhizmusban a lélek úgy ismert, mint “Lényeg”, “az Eredeti Arc”, vagy “Buddha Természet”. Most nem kell törődnünk ezekkel a fogalmakkal. Én ezt “lélek”-nek hívom, és így könnyebben meg fogjátok érteni.

Hallottuk, hogy amikor meghalunk, a lélek ki fog lépni, azért, hogy elhagyja az öt elemből álló fizikai testet. Továbbá, az öt fizikai elem elválik egymástól, nem keverednek. Mert amikor a lélek jelen van, az olyan, mintha valami összetartaná az öt elemet. A helyzet olyan, mint ennél a rózsafüzéernél; belül van egy darab zsineg, ami összetartja a szemeket. Ha elveszem ezt a zsineget, a szemek le fognak esni a földre. Ugyanez a helyzet a halálunkkal. Azonban mi nem rózsafüzérek vagyunk, mivel vannak érzéseink.

Amikor meghalunk, nagyon-nagyon szenvedünk. Miért? Először is, nem akarjuk elhagyni ezt a világot, nem akarjuk elhagyni a rokonainkat, barátainkat, férjünket, feleségünket, gyerekeinket, apánkat, anyánkat, stb. Másodszor azért, mert meg vagyunk rémülve, mivel nem tudjuk, hogy ezt a világot elhagyva hová fogunk menni – ezen a világon kívül soha nem ismertünk másikat. Harmadszor azért, mert nem készültünk fel, nem tudjuk, hogy mit tegyünk a halálunkkor. Máskülönb a halál időpontja az nagyon boldog, és semmitől sem kell félni.

Tényleg, a halál a legboldogabb pillanat. Én örülnék a legjobban, ha holnap eltávozhatnék. Azonban most nem mehetek el, mert “ideragasztotok engem”, még mindig felelős vagyok egyes dolgokért, és nem hagyhatom el ezt a világot, amíg azokat be nem fejezem. Még ha el is mennék ma, a Buddhák és a Boddhiszattvák megint letaszítanak ebbe a világba.

Hallottatok-e valaha arról, amikor Guang Chin, a nagyszerű szerzetes mély meditációban magas szintű spirituális

állapotokba került, Buddháktól és Boddhiszattváktól tanult, és nem akart visszajönni? Mert ott annyira boldog volt. Azok nagyon jó, nagyon szép, nagyon békés és szabad állapotok. Ki akar visszajönni ebbe a kicsi, sötét börtönbe (a testbe)? Senki. Ha a lelkünk kiléphet a testből a felsőbb birodalmakba, hogy tanuljon, akkor nem fog tetszeni az, hogy visszajöjünk ebbe a “kis, sötét börtönbe”. Guang Chinnek, a nagyszerű szerzetesnek sem tetszett. De a Buddhák és Boddhiszattvák azt mondták neki, hogy még egyszer vissza kell jönnie erre a világra, hogy megmentsen érző lényeket, mielőtt ott maradhatna a magas szintű állapotokban. Sok megvilágosodott mester van hasonló helyzetben.

Egyik nap a Mesterem Mestere ült egy széken, nagyon bosszúsnak és szomorúnak tűnt. Megkérdezte tőle a nagyszerű tanítványa: “Mester, soha nem láttalak ilyen bánatosnak. Miért vagy ma olyan zaklatott?” A mester nem válaszolt; így megint feltette a kérdést, de a mester még mindig nem felelt. Harmadszorra azt mondta: “Persze, hogy szomorú vagyok. Ki akar visszajönni, és itt élni? Ki akar visszatérni ebbe a fizikai testbe, amely valóban egy boldogtalan dolog?”

Ehhez hasonlóan, amikor azt már begyakoroltuk és szokásunkká válik, és arra várunk, hogy elhagyjuk ezt a világot, akkor ez olyan idő, mintha a mamánkat várnánk, hogy a piaci bevásárlásból visszatérve cukorkát és süteményeket hozzon. A magas szinten álló gyakorlóknál is ugyanez a helyzet. Nincs mitől félni. De az emberek többsége nem készül fel még életében; nem tudják – és senki

sem tanítja meg őket arra -, hogy mit kell tenniük. Ezért hatalmas fájdalmat éreznek, amikor meghalnak.

Sokan sok mindent tanítanak nekünk ezen a világon: a szüleink megtanítják, hogyan együnk, miként járjunk; tanárok tanítják, hogyan írjunk angolul és kínaiul, és sok mást is. Orvosok, nővérek, bábák tanítják a jövőbeli anyáknak a szülést, például azt, hogyan vigyázzanak magukra, és miként gondoskodjanak a magzatról, hogy a szülés könnyebb legyen, és kevésbé fájdalmas.

Azonban senki sem tanítja, hogy mit tegyünk, amikor meghalunk; ezt figyelmen kívül hagyják. A születést, az öregedést, a betegséget, és a halált illetően vannak, akik megtanítanak minket arra, hogyan szüljünk. Van, aki törődik velünk idős korunkban – felkészültek erre az öregségi nyugdíjakkal és biztosításokkal, stb. Orvosok kezelik a betegségeinket, az egészségügy dolgozói pedig arra tanítanak, hogyan kerüljük el a betegséget, vagy hogyan csökkentjük az esélyét. Viszont a halál az, ami egyedül kimaradt. Ez így nem jó. Ezért holnap megtanítalak titeket arra, hogyan kell “meghalni” (ez a beavatást jelenti). Ma beszéljünk először arról, hogy mi történik, amikor meghalunk.

A legtöbb ember nem akarja elhagyni a világot, amikor meghal. Ragaszkodnak az apjukhoz, anyjukhoz, férjükhöz, vagy a feleségükhöz. Miért? Mert egész életükben velük éltek, és minden nap rájuk gondoltak. Ezért, amikor elhagyják a világot, csak ezekre a közeli hozzátartozókra gondolnak – mert a szeretetet nem merítették ki. Például nem

akarják elhagyni a feleségüket, azt gondolván: “Olyan fiatal. Ki fog rá vigyázni? A gyermekeim olyan kicsik. Hogy hagyhatnám itt őket csak így?” Az elméjük aggodalmakkal van tele. Amikor aggódunk, akkor várjuk el a legtöbbet a fiainktól, a feleségeinktől, vagy a férjeinktől – azután ennek a tudati erőnek a kötelékétől fogunk ismét újraszületni.

Ismét megszületve talán nem a férjük, a feleségük, vagy az apjuk leszünk, hanem esetleg a kutyájukká válunk – a kutyák is a közelükben lehetnek -, és itt van a probléma. Persze rendben van, ha visszajöhetünk, és az apjukká, férjükké vagy feleségükké válhatunk – ha ez így van, akkor mindenki örömmel visszatérhet!

Azonban lehetetlen, hogy a kívánságaink állandóan teljesüljenek. Miért? A karma törvénye miatt. Például, ha narancsmagokat ültettünk, akkor narancsot fogunk szedni; ha almamagokat, akkor almát. Ha ebben az életben nem tettünk semmi jót, hanem csak rossz tetteket hajtottunk végre, akkor persze rosszat fogunk kapni jutalomként, amikor újraszületünk. Vagyis ha a tulajdonságaink, a karakterünk és az életmódunk a kutyakéhoz hasonló, akkor nem érdemeljük meg, hogy ismét emberi lényként szülessünk újra. Kutyaként kellene újra születnünk. Nem Isten büntet minket, hanem mi magunk egyengetjük az utat, és hozzuk létre ezt a helyzetet. Mint ahogy almát szed az, aki almafákat gondozott, pont úgy lesz kutyából kutya, és úgy lesz az emberből emberi lény.

Miből lesz az emberi lény? Egy embernek rendelkeznie kell olyan tulajdonságokkal, mint az irgalmasság, a szabályok betartása, a kitarás, a szorgalmas gyakorlás és a meditálás.

A következő öt szabályt kell betartani: ne ölj, ne lopj, ne igyál alkoholt, ne kövess el félrelépést, és ne hazudj. A “ne ölj” magában foglalja azt is, hogy nem eszünk állati húst. Mert bár mi nem ölünk, mások megölik az állatokat – ők ölnek miattunk, hogy megegyük azokat –, és ez közvetett ölés, ami hatással lesz ránk. Ha nem tudjuk betartani ezt az öt szabályt, akkor nem születhetünk meg ismét emberi lényként.

Ezért az összes vallási szentírás kihangsúlyozza, hogy ne gondoljunk olyan sokat erre a világra, ne ragaszkodjunk ehhez a világhoz. Miért? Mert ha erre a világra gondolunk, akkor ismét erre a világra fogunk eljönni; ha Istenre gondolunk, akkor a Mennyországba fogunk menni; ha Buddhára gondolunk, akkor Buddha Földjére fogunk menni. Az összes vallás ezt tanítja nekünk. Azonban nem könnyű Buddhára, vagy Istenre gondolni.

Meg akartok-e halni most azonnal? Megkapni a beavatást annyit jelent, mint megtanulni azt, hogyan haljunk meg. Ezért, ha meg vagytok rémülve, akkor ne kérjétek ezt. Beavatás alatt meg foglak tanítani arra, hogyan kell “meghalni”. Semmi mást nem tanítok nektek; csak megmondom, milyen az, amikor meghalunk. Amikor beavatottá váltok, az állapototok ugyanolyan, mint amikor meghaltok – csak ez nem az igazi halál. Ez boldog halál, nem fájdalmas halál. Ha rettegsz a haláltól, ne gyere a beavatásra – ami olyan hétköznapi dolog, mint az, ahogy most beszélek. Nem félelmetes, hanem élvezetes.

Akinek nincs elegendő áldásos jutalma, az a halála után állatként, magányos szellemként, vagy éhes szellemként fog újra születni. Ezeknek a szellemeknek gyűjtanak meg az emberek petárdákat, ajánlanak fel csirkéket, teheneket, disznókat, gyümölcsöket stb., és égetnek füstölőket a hold év júliusában. Ha senki sem eteti őket, akkor éhezni fognak. Azok az emberi lények, akik nem rendelkeznek elegendő áldásos jutalommal, ilyesféle éhes szellemekké, vagy másféle szellemekké válnak a haláluk után.

Akiknek nehéz karmikus akadályuk van, azok a halál után a pokolra fognak jutni. Mi a karmikus akadály? Ez olyan rossz cselekedeteket jelent, mint a gonosz tettek, az ölés, a félrelépés, a csalás, stb. Nem áll szándékomban megrémíteni titeket, hanem egyszerűen azt mondom el, amiről a szútrák beszélnek. Valóban vannak poklok, amiket az érző lények rossz karmája hozott létre.

Az imént említettem, hogy narancsfákat ültetve narancsot fogunk szedni. A jó jót kap, a rossz rosszat. A poklok azért jöttek létre, mert rossz tetteket hajtottunk végre. Ha a Mennysország létezik, akkor a Pokol is létezik; ha hiszel a Pokolban, hinned kellene a Mennysországban is; ha hiszel a szellemekben, hinned kellene a Buddhában is. Akiknek nincs áldásos jutalmuk, azoknak nem kell sokat beszélnünk erről. De remélem közületek mindenkinek van. A formosaiaknak úgy tűnik, nagy áldásos jutalmuk van. Sokan gazdagok, de mi történik, miután meghaltak? Erről senki sem beszél.

Sok jövőmondó mondhatja neked: “Jók a sajátságaid. Két év múlva gazdag leszel, le fogsz vizsgázni, főnök leszel...”

De senki sem tudja megjósolni, hova mész a halál után; senki sem beszél arról, amit a leginkább szeretnénk hallani, senki sem tanítja meg azt, amit a leginkább szeretnénk tudni. Nem így van? Csak csupa zagyvaságot tanítanak.

Például a szüléssel kapcsolatban: a szülés megtörténik anélkül, hogy tanítanak. Senki nem tanítja az állatokat a szülésre, de azok szaporodnak – ha nem ennék meg őket nagy számban az emberek együttérzés nélkül, akkor még több utódjuk lenne. Nem így van? Az állatokat nem tanították arra, hogyan kell szülni, mégis tudják ezt. Ezért nem kell tanítani a szülést.

Mi a helyzet az öregedéssel? Természetesen megöregszünk. Több évtized elteltével öregek leszünk, még akkor is, ha semmit sem teszünk; az öregségi nyugdíjak és biztosítások nem garantálhatják a biztonságunkat. Néhányan félretettek a nyugdíjra, de nem éltek olyan sokáig, hogy azt élvezhessék. Nem így van?

Ami a betegséget illeti, az még mindig nem biztonságos, habár rengeteg az orvos. Mert manapság sok olyan betegség van, amit az orvosok nem tudnak gyógyítani, mint az AIDS és a rák különböző fajtái. Nem igaz? Az embereknek sok pénzük, rengeteg kórházuk, és mindenféle orvosságuk van, de a betegség még mindig létezik, sőt a helyzet rosszabb is, mint azelőtt volt. Sok olyan betegség van, amiről korábban soha nem hallottunk. Miért van ez így? Azért, mert továbbra is sok-sok karmikus akadályt hozunk létre.

Úgy tűnik, a Földön élő emberek egyre közönyösebbek a természettel szemben; elfeledkezünk az erkölcsökről, elfeledkezünk az Igazságnak megfelelő életről, elfeledkezünk a természet törvényével összhangban álló életről. Elfeledkezünk minderről. Hanyagul használjuk a természeti erőforrásokat, a földet, az eget. Meggondolatlanul kizsákmányoljuk az erdőket, anélkül, hogy először megvizsgálnánk a földrajzi környezetet. Annyira elpusztítjuk a természetes környezetet sok helyen, hogy még a hegymászást sem tudjuk úgy élvezni, mint azelőtt.

Sok helyen kivágták a fákat az utak mentén, védtelenül hagyták a talajt – nincsenek gyökerek a talaj megtartására, nincsenek törzsek a föld elkerítésére, így a talaj könnyen el tud sodródni. Ez csak egy példa a sok közül. A fáktól kezdve az állatokon, az embereken át elpusztítják az egész várost, az egész nemzetet. Japánban Hirosima városát szinte a porig rombolták a II. világháborúban.

Mintha nem elégednénk meg csupán a fák kivágásával, az állatokat, és azután az emberi lényeket is megöljük. Ezért az erkölcsi rendünk nagymértékben leromlik. A Földet egy nagyon borzalmas helyé változtattuk, mert ilyen légkört és ilyen okokat teremtünk. Bár ennek eredetileg egy nagyon szép helynek kellene lennie – azért, mert ha mi vagyunk a legnemesebb lények, akkor annak a Földnek, amin élünk, a legjobbnak kellene lennie. Nem így van? Azonban nem ismerjük fel a saját pozícióinkat, és ezért lehúzzuk magunkat. Ez tényleg sajnálatos.

Esetleg mentségeket keresünk, mondván: “Azért születünk, hogy meghaljunk. Ezért mit számít az, ha néhányszor csak úgy megölünk? Még ha nem is öljük meg az állatokat, egy idő után úgy is meghalnak, vagy akkor, amikor a katasztrófákkal és a betegségekkel találkoznak.” Vagy arra is gondolhatunk: “Ha nem öljük meg ezt és azt az embert, akkor később halálos beteg lesz, vagy megöregszik, és meghal. Ezért mit számít néhány ember megölése?”

Persze, hogy sokat számít. Mert nem jött el az ő ideje, és arra kényszerítjük, hogy meghaljon. Ez pont olyan, mint az, hogy csak éretten ehetjük meg a gyümölcsöt és a zöldséget; egyébként betegek lehetünk, gyomorfájást és fejfájást fogunk kapni tőle, stb. Ezért amikor öljük, rákényszerítjük a lelket, hogy kimenjen a testből – akkor, amikor ő ezt nem akarja, és nem áll készen arra, hogy elhagyja azt, mivel még nem jött el az ideje. Ha kényszerítjük őt, akkor karmikus akadályt hozunk létre.

Hadd mondjak most el nektek egy kis történetet. Amikor Shakyamuni élt, volt egy király, akit bebörtönözött a fia. Eredetileg egy gyermeknek gyermeki engedelmisséget kellene tanúsítania a szülei iránt, de ez a fiú nem ezt tette. Bebörtönözte a saját apját, sőt amikor az anyja bement a börtönbe meglátogatni a férjét, és vitt valami ennivalót neki, a herceg – aki addigra már király lett – nagyon mérgessé vált, és a királynőt is börtönbe csukta. Ha olvastatok buddhista történeteket, akkor tudni fogjátok, hogy mindkettőjüket börtönbe zárták.

Tegnap beszéltem nektek a Guan Wu Liang Shou szútráról. Ez a buddhista szútra erről a királynőről szól. Amikor a királynő annyira szenvedett a börtönben, akkor segítségért fohászzkodott Buddhához – aki a mestere volt. Shakyamuni, Ananda, és Maudgalaputra transzformációs teste együtt eljött a börtönbe azért, hogy tanítsa és vigasztalja őt. Akkor ő megkérdezte Buddhát: “Van-e olyan világ, amelyik jobb és tisztább, ahol kevesebb a szenvedés, mint ebben?” Ezután Shakyamuni sok világot megmutatott a számára, amelyik közül neki a Nyugati Paradicsom tetszett a legjobban. Ezután keletkezett ez a Guan Wu Liang Shou szútra.

Egy előző ok miatt részesült a királynő ebben a büntetésben. A gyötrődő királynő megkérdezte Shakyamunit: “Nem tettünk semmi gonoszt. Miért zúdul mindez ránk? Miért bánik a herceg ilyen rosszul velünk? Könyörögve kérek, hogy tudasd velünk az okát.”

Akkor Buddha azt mondta neki: ”Emlékszel rá, hogy néhány évtizeddel ezelőtt – mivel nem volt fiatok –, mindketten azért imádkoztatok, hogy foganjon egy? Mivel olyan őszintén imádkoztál, egy nap azt álmodtad, hogy egy angyal jött, és azt mondta: “Egy férfi gyakorol a Himalájában, aki a jövőben a fiad lesz, a herceg.” Másnap felébredtél, elmentél, hogy megtaláld azt a gyakorlót, és megkérdezd tőle, akar-e a fiad lenni. Az a gyakorló, mivel számádiba kerülve már tudta a sorsát, azt felelte: “Igen, akarok. De még van három évem az életből. Megkérhetem Öfelségét, hogy legyen oly kedves, és várjon még három évet, ami alatt én még többet gyakorolok? Azután az életem véget ér, és a fiatokként fogok újraszületni.”

De a király nagyon türelmetlen volt, és azt mondta: “Már olyan öregek vagyunk. Még három év, és én talán meghalok. Bizonytalan dolog várni. Jobb lenne, ha azonnal a fiam lennél.”

A gyakorló így válaszolt: “Nem. Ne kényszeríts. Ez most nem az életem vége; nem jött el a halálom ideje.”

A nyugtalan király akkor a kardját nekiszegezve megfélemlítette, mondván: “Légy a fiam most. Nem várhatok tovább.”

“Mivel a király abban az időben még nem volt spirituális gyakorló, ezért ingerlékeny volt. Nem adakozott, nem tartotta be az szabályokat, és nem volt kitartó. Akkor még nem találkozott a tanításommal. Ezért a gyakorlót arra kényszerítette, hogy meghaljon. Így a férfi végezetül kijelentette: “Ó, jaj, míg életben vagyok, te arra használod az erődöt, hogy a halálba kényszeríts. A jövőben, amikor a fiad leszek, nem fogok gyermeki engedelmességet tanúsítani irántad, meg foglak ölni, és bitorolni fogom a trónt!” Szavainak végeztével mérget ivott, hogy megölje magát.”

“Következésképpen a halála után a királynő azonnal terhes lett, és azután szült egy herceget. A király megparancsolta egy jövendőmondónak, hogy olvassa el a csecsemő jövőjét – és ő ugyanazt jósolta, mint a gyakorló. Azt mondta: “Felnőve a herceg meg fogja zavarni a palota nyugalalmát. Meg fogja ölni a királyt, és azután rosszul fog bánni a királynővel...”

“Ezt hallván annyira megrémültél, hogy kidobtad a herceget a harmadik emeletről. Megpróbáltad megölni, mivel az eljövendő szerencsétlenségtől tartva nem akartad őt felnevelni. De a herceg nem halt meg – csak egy ujsa tört el. Amikor felemelted, még mindig hangosan sírt. A herceg nagyon hamar olyan széppé és okossá serdült, hogy a király és a királynő túlságosan imádták őt ahhoz, hogy megöljék. Azt gondolták: “Rendben. Nem számít. Fel fogjuk őt nevelni.” Vagyis nem számítottál rá, hogy felnőve valóban ilyen szörnyű bünteteket fog elkövetni.”

A királynő minderre visszaemlékezett. Nagyon megbánta ezt, és többé nem gyűlölte a fiát. Később a fia is megbánt mindent, megtért a Buddhához, odaadóan gyakorolt, és nagyon jó emberré vált.

Azért mondtam el nektek ezt a történetet, mert azt akarom, hogy megértsétek – a karma törvénye elől lehetetlen elszaladni. “Ki mint vet, úgy arat.” Amikor ölünk, akkor arra kényszerítjük a lelket, hogy kimenjen a testből, ezért szembe kell néznünk az okozattal. Amit megöltünk, vissza fog térni, hogy megöljön minket, vagy arra kényszerítsen, hogy meghaljunk, pontosan úgy, ahogy azt mi tettük vele. Lehet, hogy állatokként születünk újra, és úgy ölnek meg minket – nem feltétlenül emberi lényként, és nem szükségszerűen ebben az életben. Valószínűleg ezt a karmát a következő életben egyenlítjük ki.

Ezért az összes vallás, az összes felekezet kihangsúlyozza, hogy “ne ölj”. Ami magába foglalja azt, hogy ne öljük meg az állatokat, mert az állatoknak van lelkük. Ők is szeretik az

életet és félnek a haláltól – nem úgy, mint a zöldségek, fák és kövek, amelyekben nincs meg az élni akarás és a haláltól való félelem tudatossága. Ezért a zöldségevés karmikus akadálya nagyon kicsi, amit a minimumra lehet csökkenteni – majdnem a nullával egyenlőre –, ha minden nap két és fél órán át gyakoroljuk a Quan Yin módszert. De az állatoknak van tudata, és ugyanannyira félnek a haláltól, mint az emberi lények. Innen adódik az akadály, ha megöljük őket.

Most térjünk vissza az emberi lények helyzetére. Miért szenvednek az emberek annyit halálukkor – még akkor is, ha nincsenek rákényszerítve, hogy meghaljanak, vagy nem mások által hálnak meg? Mert nincsenek felkészülve – az “ajtó” még nincs nyitva.

Például tegyük fel, hogy ez az ajtó itt be van zárva, hosszú ideje nem volt kinyitva – akkor biztos, hogy nem fog működni. Erőnk teljes megfeszítésével sem tudjuk kinyitni. Aztán amikor tűz üt ki, pánikszzerűen ki akarjuk nyitni, de egyszerűen nem tudjuk. Így megpróbáljuk betörni, de talán megégünk, megsérülünk, és fájdalmat érzünk. Ha az ajtó minden nap ki van nyitva, akkor simán és nagyon könnyen nyílik, és azonnal kimehetünk rajta, bármilyen gond nélkül.

Ehhez hasonlóan, a testünkön sok ajtó van, bár azok nem mind jók. Például, ha a harmadik emeleten lakunk, nem mehetünk úgy ki, hogy kiugrunk az ablakon, mert az fájni fog. Van lépcsőház, hogy ott menjünk le. De talán nem tudjuk, hogy van, vagy idegességünkben elfelejtjük, hogy hol van, ezért csak ide-oda futkosunk a tűzben, és végül megégünk. Ezért kell gyakorolnunk. Ez pont olyan, mint

amikor a mi kormányunk gyakoroltatja velünk a légvédelmet, mintha valódi háború lenne – habár a háború nem tört ki.

Amikor Au Lac-ban voltam, a kormánynak hetente vagy havonta egyszer ott is megvolt a riadórendszere. Amikor hallottuk a szirénát, “vúúúúú...”, akkor rohantunk, hogy elbújjunk valami biztonságos helyre, és öt-tíz perc múlva jöttünk elő, amikor hallottuk a másik, “tiszt a levegő” jelet. Persze tudtuk, hogy semmi sem történt, de minden alkalommal így kellett gyakorolnunk.

A legtöbb haldokló azonban nem gyakorolt előtte. Mindannyian tudjuk, hogy egy nap meg fogunk halni, de senki sem gondolja, hogy erre most fel kellene készülnünk. Az átlagember csak arra gondol: “Mit fogok enni reggel? És délután, este?” És este tíz után még mennek, és esznek egy falatot. Csak figyeljetek egy kicsit, és észre fogjátok ezt venni. Legfeljebb csak néhány száz fős a közönség az előadásomon, kint viszont sokkal többen esznek – sokkal nagyobb hányadot képeznek azok, akik esznek, mint azok, akik spirituális előadást hallgatnak. Azért, mert nem akarják gyakorolni, hogyan haljanak meg – ők ezt egyszerűen elfelejtették. Tudják, hogy előbb-utóbb meg fognak halni, de úgy érzik, hogy még hátravan száz évük.

Igaz ez, száz év? Nehéz megmondani, lehet, hogy holnap meghalunk. Sokan haltak meg fiatalon. Ezért okosabbnak kellene lennünk – fel kellene készülnünk a halálra, amíg életben vagyunk.

Megfelelően felkészültök-e a szülésre, mielőtt bekövetkezne? A baba megszületésére várva varrni fogtok valamit, vagy aranyos ruhákat vesztek. Sőt, megpróbáltok megbizonyosodni arról, hogy a baba fiú-e vagy lány, hogy eszerint készülhesetek fel. Annyit foglalkozunk a szüléssel, ami pedig meg sem történt. De miért nem a halállal, ami mindenek felett áll, és a legfontosabb? Amikor várandósak vagyunk, sokan jönnek, hogy törődjenek velünk, vigasztaljanak, és a társaságunkban legyenek; de amikor meghalunk, senki sem lehet velünk, bár ez az a pillanat, amikor a legmagányosabbak vagyunk, és leginkább szenvedünk. Miért nem teszünk lépéseket most? Bölcs dolog, hogy nem teszünk?

Tudjuk tehát, hogy azért szenvedünk a haláltól, mert nem állunk készen rá. Ahhoz, hogy készen álljunk, kellene találnunk valakit, aki kinyithatja nekünk az ajtót; és azután minden nap ki kellene nyitnunk az ajtót, és becsukni, kinyitni és becsukni – hogy az ajtó könnyen kinyíljon, amikor eljön a távozásunk ideje. Különben nehezen jutunk ki, mert olyan sok ajtó van, amelyek egyike sem kijárat. Például itt ez az ablak úgy néz ki, hogy van mögötte tér. De ha az ablakon megyünk ki, megsérül a fejünk. A főbejáratot kellene használnunk. Ha azonban a főbejárat nincs nyitva, akkor nem mehetünk ott ki.

A testünkön a szemek ajtók; a fülek, az orrok szintén ajtók – a testünkön kilenc lyuk van, és azok mind ajtók. Azonban, ha azokon megyünk ki, az arra késztet majd minket, hogy olyan birodalmakban szülessünk újra, amelyek nem magas szintűek. Csak egy ajtó van, amin át a magasabb világokba

juthatunk, amit nem láthatunk fizikai szemmel, nem nyithatunk ki közönséges kulcsokkal. Ezt csak a nagyszerű gyakorlók nyithatják ki. Mivel nem tudjuk ezt önmagunk kinyitni, ezért meg kellene kérnünk erre azt, aki már elérte ezt az állapotot – kinyitotta az ajtót, és tudja, hogyan kell azt kinyitni –, ő tanítani és segíteni fog minket. Számára nagyon könnyű kinyitni azt az ajtót.

Mindenki felkészül a szülésre, az öregkorra, és a betegségekre. Amikor még dolgozunk, megpróbálunk valamennyi pénzt félretenni – arra az esetre, ha az ismeretlen jövőben bármilyen betegség megakadályozna a munkában, nem így van-e? Még némi érdemet is össze kell gyűjtenünk, hogy azt használjuk, amikor meghalunk.

Az érdemeket nem adakozással kell elérni. Bár ez segít, mert amikor adunk, az elménk kitágul – ahelyett, hogy egész nap csak magunkra gondolnánk, másokra is gondolunk, és amikor másnak is jut hely, az elménk nyitottabbá válik. Háború idején tehát az emberek elméje nyitottabb. Inkább a nemzet biztonságára fogunk gondolni, mint a saját családunkéra; kitágítjuk az elménket. Például ha csak az orrunkra pillantunk, akkor csak az orrunkról fogunk tudni. De ha a figyelmünket a szép nőkre fordítjuk, elfelejtjük az orrunkat – nem terjed-e ki akkor a tudatunk tere a szép nőkre is?

Ehhez hasonlóan, amikor jótékonykodunk, az elménk kitárul, elfelejtjük az egót, és a terünk kiszélesedik. Amikor szélesebb terünk van, könnyebbnek érezzük magunkat, anélkül, hogy úgy éreznénk, hogy megfulladunk. Ezért

nyugodtabbak azok, akik adakoznak. Szabadabbnak és boldogabbnak tűnnek, mert az elméjük széles és tágas, mint a távolba tekintő szemek. Ha egy zsúfolt szobában élünk, úgy érezzük, hogy megfulladunk, nem? Úgy érezzük, mintha be lennénk börtönözve. Ha a ház nagy, érezzük, hogy jobban szellőzik, ugye? Néhányan, miután hosszú ideje élnek a városban, nagyon eltompultnak érzik magukat. Ezért szabadságot vesznek ki, hogy vidékre, vagy a hegyekbe menjenek – mert térre van szükségük.

Ugyanez a helyzet az adakozással. Ez azt jelenti, hogy láthatatlan teret és jó légkört teremtünk arra, hogy lélegezzünk; ez segít a lelkünknek. Ezért az összes vallás azt tanítja, hogy úgy kellene szeretnünk másokat, mint önmagunkat, mert a jótékonyság hasznos nekünk. De pusztán az adakozásnak semmi köze a bölcsesség-ajtók kinyitásához. Egymillió év elteltével sem leszel képes kinyitni a bölcsesség-ajtót, még akkor sem, ha minden nap adsz alamizsnát, vagy jótékonykods. Szakértő kell ahhoz, hogy azt kinyissa – aki olyan, mint egy műtétre szakosodott orvos, egy házak építésére szakosodott építész, vagy egy angol tanítására szakosodott tanár. Egy Megvilágosodott ember abban szakértő, hogy kinyissa másoknak a bölcsességhez vezető ajtót – mert ő a sajátját már tökéletesen kinyitotta.

Ha nem nyitottuk ki ezt a láthatatlan ajtót, a lelkünk vakon fog rohanni. Ha úgy halunk meg, hogy nem gyakoroltuk a “meghalást”, akkor a testünkön lévő összes ajtó zárva lesz, amikor a lélek el akar távozni. Így az össze-vissza fog futkosni és mozogni – ezért érzünk halálfélelmet. Ha az ajtó

készen van, a lélek (az ún. tudatosság, a mester) azonnal megtalálja a kifelé vezető utat.

Ha a jó ajtó van nyitva, a lelkek kijutva boldogabbnak fogják érezni magukat; ha a rossz, akkor azonnal nehézségekkel fognak találkozni. Véletlenszerűen fognak találni egy anyaméhet és bejutnak, s talán emberi lényé válnak – ami nem olyan rossz; de ha az egy állati anyaméh, akkor kezdődik a baj. Ezek megtörténtek – újságban, televízióban néha vannak ilyen riportok. Egy állat könnyeket hullatott, vagy úgy nézett ki, mint egy emberi lény, vagy egy ember állatnak nézett ki, stb. Azért, mert a lelkek zavarodottan rohantak ki, anélkül, hogy ismerték volna az utat.

A beavatás során a Mester meg fogja tanítani, melyik utat válaszd, pont úgy, mint a légitámadásra való gyakorlás esetén; bár a gyakorlás nem igazi, amikor az adott helyzet megtörténik, képes leszel azt könnyedén kezelni. A katonához hasonlóan. Formosán katonai szolgálatot kell teljesíteniük azoknak a fiatal férfiaknak, akik elérnek egy bizonyos kort, ugye? Még a szolgálat letelte után is behívják őket alkalmanként, hogy áttekintsék a gyakorlati tudnivalókat.

Ugyanez a helyzet a mi gyakorlásunkkal is. Beavatáskor meg foglak tanítani arra, hogyan halj meg – semmi különös, csak megtanítalak, miként halj meg. De azután gyakorolnod kell minden nap – ha nem, akkor ezt el fogod felejteni. Miért? Mert túl jól ismered és túl közel áll hozzád ez a világ – a figyelmedet a férjedre, a feleségedre, a munkádra, vagy a főnöködre fordítod. Például szunyókálni szeretnél, de

azonnal jönnek, hogy megzavarjanak; vagy jöhet a feleséged, hogy háborgasson. Nem így van? Ezért minden nap két és fél órát arra kellene fordítanunk, hogy gyakoroljuk a meghalást.

Ez olyan, mint a katonai szolgálat. Mindenki tudja, hogy a katonáknak kiképzést kell kapniuk a hétköznapi részeként, hogy amikor háborúk törnek ki, könnyedén megküzdjenek az ellenséggel. Soha senki sem gondolt viszont arra, hogy fel kellene készülnünk arra, hogyan haljunk meg. Ami egyáltalán nem misztikus, nem ésszerűtlen, hanem egyszerűen nagyon természetes dolog, olyan, mint az evés és az alvás. Mivel senki sem emlékeztet minket, senki sem használ egyszerű érveket arra, hogy elmagyarázza ezt az igazságot, ezért ezt tévesen egy nagyon misztikus, bonyolult dolognak tartjuk, amit csak Shakyamuni tudott megtenni – míg mi, átlagemberek nem tudunk.

Tényleg, mi a különbség Shakyamuni és közöttünk? Volt orra, szeme, füle, és nekünk is van. Neki még több karmikus akadály volt, mint nekünk – ezt senki sem mondta nektek, mert nem merte. De ma beszélni fogok az ő karmikus akadályáról.

Hercegnek született, mindenki versengett azért, hogy megölelhessen – bármikor sírt, tíz, sőt száz szolgáló sietett gondját viselni. Nagyon eladósodott. Közel harminc évig semmi hasznosat nem tett másokért, csak világi örömekre tékozolt az idejét, többek között gyakran vadászott is. Még a lakhelyei is az évszakok szerint váltakoztak – tavaszi palota, nyári palota, téli palota... Hogyan lehetett mindez hasznára másoknak?

A jótékonykodás, a szabályok, a türelem, a szorgalom, a meditáció, és a bölcsesség – azaz a tökéletesség hat módja – közül egyet sem tartott be, amelyekről azt mondjuk, hogy az emberi lénynek véghez kellene vinnie őket. Nem adott, hanem csak elvett – a nemzet vagyónából nevelték fel. Minden nap sokan vigyáztak rá, és a szülei is körülötte voltak, bármely vágyát teljesítették; követték őt alattvalói és sok felesége, azonnal kiszolgálva minden igényét. Az egész nemzet csak őt szolgálta. Ezáltal rengeteg embernek tartozott sok mindennel, nem?

Hallottuk, hogy ha valaki nem jótékonykodik vagy nem dolgozik, akkor a karmikus akadálya nagyon nehéz lesz. Nem így van? Jó embereknek kellene lennünk, jó férjeknek, jó feleségeknek, hasznára kellene lennünk a társadalomnak, mert a négyfajta jótevőnek vissza kell fizetnünk a tartozást. De Shakyamuni a legcsekélyebbet sem fizette vissza; harminc évig csak élvezte a világot. Nem volt-e a karmikus akadálya mély és nehéz? De még az ilyen ember is Buddhává válhatott, nem beszélve rólatok – akik olyan kedvesek vagytok, gyermekkorotok óta engedelmességet mutattok, sokat segítettétek a társadalmat; van bennetek együttérzés, szerető kedvesség, jótékonykodtok, betartjátok a szabályokat, és megőrzitek a türelmeteket!

Minden bizonnyal Buddhává válhattok, erről biztosíthatlak titeket. Ne nézzétek le magatokat. Velünk van gond – nem tiszteljük magunkat. Talán arrogánsak vagyunk másokkal szemben, de ez nem jelenti azt, hogy tiszteljük önmagunkat. Két különböző dolog önmagunk tisztelete és az arrogancia.

Mi az arrogancia? Azt jelenti, hogy valaki másokra “félig nyitott szemmel” néz. Úgy látja, hogy a nők nem jók, a kevésbé iskolázottak nem jók, a beosztottai rosszak, és a főnök rossz – mert “ő” intelligensebb náluk, csak azért nem lehet főnök, mert nincs tőkéje... Ez az arrogancia – nem tisztel sem másokat, sem önmagát. Mivel nem tiszteli önmagát, így nem tisztel másokat sem. Ez a fajta arrogancia inkább egyféle betegség, és nem pedig a valódi önbecsülés.

Aki igazán becsüli önmagát, az értékeli másokat is; ismeri a saját, és a mások értékeit is. Az ilyen emberek jók, magabiztosak, de nem arrogánsak. Az arrogáns emberek nem érhetik el a Buddháságot, mert nem mutatnak tiszteletet mások iránt; csak a magabiztos emberek érhetik ezt el. Meg kellene különböztetnünk ezt a kétfajta embert, és nekünk ez utóbbinak kellene lennünk – megtartva a magabiztosságot, és abban híve, hogy kivétel nélkül mindenki Buddhává válhat. A pokolba jutnék, ha hamisan mondanám el ezt nektek.

Senki sincs, aki nem válhat Buddhává – de sok ember nem válhat Buddhává. Miért mondom ezt? Mert hiányzik a magabiztosság, egy Megvilágosodott Mester útmutatása, egy olyan emberé, aki ösztönöz minket a gyakorlásra, aki meg fogja mondani, kik vagyunk, milyen értékeink vannak, és mivé válhatunk.

Vagy talán van valaki, aki megmondta ezt, de mi nem értettük őt – vagy nem hittünk neki, mert annyira hatással van ránk a társadalom. A szüleink talán gyerekkorunk óta szidnak, mondván: “Koldus leszel, ha felnősz. Csak ránézek

az arcodra, és biztos vagyok benne, hogy nem viszed semmire”. Ha ezt elhisszük, miután felnövünk, nem leszünk magabiztosak. Azután később hat ránk a társadalom. A barátok és a munkaadók szemünkre hányhatják, hogy “Nem vagy jó. Annyira rossz vagy, mert..., mert...” És mi elhisszük. A tanárok is ugyanazt mondják: “Te ostoba diák, egyszerűen nem fogod fel, bár olyan sokszor tanítottam. Milyen buta vagy, nem tudsz angolul beszélni!” De ez valójában nem butaság. Mert aki képtelen arra, hogy megtanuljon világi dolgokat, az nem buta.

Őszintén szólva, a világon semmi sincs, amit érdemes megtanulni. Végig tanultunk az általános iskolától kezdve a gimnáziumon át az egyetemig, de mit kaptunk? Tizenkilenc évig – és mennyit tudunk ebből valóban hasznosítani? Esetleg már el is felejtettük az egészet. Évekig tanulunk angolul, de még mindig nem tudunk angolul beszélni, és ez így van a franciával is. Matematikai tanulmányaink nem tettek minket képessé arra, hogy számoljunk – mostanában még gyorsabb is számológépet használni. Sokat tanultunk, de kevés hasznunk van belőle. Tanultunk angolul, de nem tudjuk, hogyan kell fordítani. Merem mondani, hogy az itt jelenlévő sok egyetemet végzett még az olyan egyszerű kérdésekre sem tud válaszolni, hogy “Mi a ’matematika’ kínaiul?” (Nevet a Mester.) Miért? Mert a világi dolgok nem túl hasznosak a számunkra.

A világ nem állandó. Még az sem fog sokat segíteni, ha rengeteget tanulunk. A nagy tudósoknak meg kell halniuk, a legismertebb zseninek is el kell hagynia ezt a világot – mindegyiküknek üres kézzel.

Ezért az nem buta, aki nem jó a világi dolgok elsajátításában, mint ahogy az sem, aki nem vizsgázott le az iskolában. Azok a leginkább buták, a valóban buták, akik nem tanulták meg, hogyan haljanak meg. A legtöbb ember a születésről, az öregedésről és a betegségről szóló összes jó tudásával együtt sohasem tűnődött el azon, hogy miért nem tanulta a “halál” tárgyát. Ők az igazán buták, értitek? Mert a halál olyan gyötrelmes dolog. Micsoda szenvedés az, amikor a test öt alkotóeleme – fém, fa, víz, tűz és föld – szétválik!

Ezért látjuk, hogy a haldoklók mennyire szenvednek és kínlódnak. Nem így van? Akkor nem segít, hogy ott áll a buddhista tanár, akiben hittünk, kántálva Buddha neveit, hogy a szüleink is ott állnak, ugyanazt kántálva; hogy a tanáraink angolul beszélnek hozzánk, hogy kitétték a doktori diplomát, hogy láthassuk. A férjek, a feleségek, vagy a gyerekek nem tudják, hogyan segítsenek. Ezért kellene megkeresnünk azt, aki segíthet, amikor meghalunk.

Ma odajött hozzám egy férfi, és megkérdezte: “Amikor az emberek meghalnak, a legtöbbjük nem akar elmenni, szomorkodnak a férjük vagy feleségük miatt, világi aggodalmak nyomasztják őket. Így hogyan engedheti el valaki a földi életet?” Ez tényleg komoly gond. Szennvedünk, mert egyrészt ragaszkodunk ehhez a világhoz, másrészt pedig nem készültünk fel. Ezért olyan fontos rátalálni egy élő, Igazi Mesterre, aki az úgynevezett “Buddha”. Nem szeretem használni a “Buddha” szót, mert bármikor említem, azonnal összekapcsoljátok Shakyamunival a buddhizmusban. Ezért a “Megvilágosodott Mester”, vagy “Igazi Mester”

nevet használom, ami olyan emberre utal, aki elérte a Buddha szintet. Azt a szintet, amelyik túl van a lélekvándorlás körén, és azt jelenti, hogy ő olyan könnyen járhat fel-le az élet és a halál körforgásában, mint ahogy mi ki- és bemegyünk az ajtón. Ezért ő fel tud vinni minket, feltéve, hogy még életünkben beavatást kaptunk tőle, és a tanítványai lettünk.

Mi a beavatás? Azt jelenti, hogy az Igazi Mester kézbe vesz minket, a védelme alá kerülünk, és amikor meghalunk, a transzformációs teste – amelyek az úgynevezett harminckétfajta jó tulajdonságnak köszönhetően annyira csodálatosak és annyira tündöklőek – sok más Buddhával és Bodhiszattvával együtt jönnek, hogy fogadjanak minket. Amikor látjuk, hogy megjelenik a Mester és a Nyugati Tiszta Föld, el fogjuk felejteni a férjünket és a feleségünket. Mert ezzel összehasonlítva nagyon csúnyának fogjuk találni őket, és azt gondoljuk: “Hagyj békén. Most el akarok menni a Buddhákkal és a Bodhiszattvával.”

De valójában még gondolkodnotok sem kell. A Mester azonnal fel fog vinni, nem hagyva időt arra, hogy a férjetekekre, feleségekre, vagy erre a világra gondoljatok. Nem az ő jajveszékelésüket fogjátok hallani, hanem a Mester beszédét és a mennyei dallamot. Milyen csodálatos lesz! Nem a búslakodó férjetekeket, feleségeket, vagy rokonaitokat fogjátok látni, hanem a rendkívüli módon ragyogó, méltóságteljes, hatalmas Mestert, és a csodálatos Nyugati Paradicsomot, vagy más jó birodalmakat – attól függően, hogy a gyakorlásban milyen szintet értek el, amikor meghaltok.

Például a tanítványaim a gyakorlásban különböző szinten állnak. Akik az első szintet érték el, azok az első világot fogják látni, amikor meghalnak – ami már csodálatosabb, mint ez a világ, és az élőlényei szebbek, mint a mieink itt ezen a világon. Akkor úgy fogjuk találni, hogy a feleségünk semmit sem jelent, túl csúnya arra, hogy összehasonlítsuk, és nem fogunk továbbra is mellette időzni. Ha nem így van, akkor nem tudjuk elengedni ezt a világot, mert életről életre nagyon szorosak a kötelékeink. És persze ez az élet sem kivétel!

Hozzászoktunk ehhez a világhoz, és nem ismerünk más világokat. Ha nem bukkan fel külön birodalom, olyan, ami vonz minket, vagy nincsenek mennyei Buddhák és Bodhiszattvák, olyanok, akik jönnek és útmutatást adnak –, akkor nem leszünk képesek elmenekülni e világ elől. Ezért nagyon fontos egy Megvilágosodott Mester, aki eljön és felel meg minket, amikor meghalunk, kihozza a lelkünket a figyelmünk elterelésével, és így nem hagyja, hogy tovább kötődjünk ehhez a világhoz.

Beavatást kapni annyi, mint tanulni a “meghalásról” – semmi egyéb. Bár ez a “meghalás” tanulása, meg kellene tanulnunk a kedvezőbb körülményeket, hogy ha valójában meghalunk, szabadon választhassuk ki azt a birodalmat, ahová halálunk után menni szándékozunk. Nem úgy, mint mások, akik oly passzívok és tehetetlenek.

Az emberek többsége – aki rendelkezik némi erénnyel élete során –, amikor elhagyja ezt a világot, akkor ő is látja a fényt

és hallja a hangot, de csak nagyon alacsony szintűt. Például elérhetik az első világ szintjét – az asztrális világot –, ahol vannak mennyországok és poklok is. Nem minden hely rossz az asztrális világban, és ott fényt is láthatunk.

Amerikában van egy nem hivatásos próféta, aki foglalkozására nézve orvos. A kórházban dolgozva kimondottan azokat az eseteket örököltette meg, amelyeket olyan betegek meséltek el, akik meghaltak, majd újra életre keltek. Felfedezte, hogy az összes élmény, amelyről beszámoltak, hasonló volt – mindannyian láttak fényt, vagy jött egy fény-ember, hogy elvigye őket, stb. Bár ők nem az Igazság gyakorlói voltak, de rendelkeztek némi áldott érdemmel, és erényes emberként éltek. Ezért haláluk után mehettek a mennyországba, ahol “fény-emberek” üdvözölték őket – akik az angyalok voltak. Az angyalok rendelkeznek fénnel, így azok az emberek azt mondták, hogy fényt láttak. Erről a nagyon szép, csodálatos helyről visszatérve egyesek hetekig sírtak – mert az olyan csodálatos volt, hogy nem akartak visszajönni ebbe a világba. Azonban az ottaniak azt mondták nekik, hogy térjenek vissza: “Nem zárultak le a kapcsolataid azzal a világgal; ennek az életnek a karmikus hatása még nem fejeződött be.” Ezért visszatérve heteken át egyre csak sírtak, nehezükre esett beszélniük addig, amíg mások erről nem kérdezték őket.

A legtöbben, akik felsőbb birodalmakban jártak a haláluk és az újjászületésük közti időszakban, azok nem merték elmondani a tapasztalataikat másoknak. Mert még ha meg is teszik, senki sem hisz nekik. Ez főleg a nyugati országokban, például Amerikában van így, ahol az emberek inkább

hinnének a tudománynak, mint ezeknek a halál utáni történéseknek. A halál-utazásról visszatérők nagy része nagyon magányosnak érezte magát és sokáig sírt – mert nem élhetett azokban a gyönyörűséges birodalmakban, amelyeket meglátogatott; itt kellett folytatnia az életet. Ez persze szinte kibírhatatlan.

Mindig szeretem boldognak látni az embereket; bár volt egy a tanítványaim között, aki engem látva elsírta magát. Amikor megkérdeztem, miért, azt mondta: “A belső Mester elvitt engem a magasabb szférába, és miután visszajöttem, hogy ismét lássam ezt a világot, annyira undorodom tőle, hogy alig bírok tovább élni!”

Ám folytatnunk kell az életet, ahelyett, hogy elmenekülnénk. Nem a magasabb szintű gyakorlók tesznek így, hanem a kezdők, akik alig várják, hogy elmenjenek a felsőbb világokba. Felsőbb birodalmakba fog jutni a jövőben mindenki, aki követi a gyakorlásra vonatkozó utasításaimat – tehát mire való most ez a nagy sietség és a könnyek? Azonban még így is vannak, akik sírnak. Mert az összes csodálatos, gyönyörű szféra élvezete után mégis ki kell lépniük a meditációból, és be kell lépniük az olyan napi rutin feladatok világába, mint a férjjel, a gyerekekkel való törődés, a vásárlás a piszkos piacon, stb. És ez még keserű is, ha a férjük nem jól bánik velük.

Ez csak az új gyakorlókkal esik meg, akiknek nincs elég erejük az elméjük ellenőrzésére, és hozzászoktak ahhoz, hogy összehasonlítsák a felsőbb birodalmakat ezzel a világgal. Míg a magasszintű gyakorlók közönyösek a

boldogság és a szenvedés iránt – gond nélkül kezelik mindkettőt; különben hogyan folytathatnák az életet?

Még a Mesterem Mestere is csak egy napig volt bosszús, és talán olyan okok miatt, mert aznap nem érezte nagyon jól magát, a tanítványai nem voltak engedelmesek, stb. Egyébként nem lett volna bosszús. Néha én is bosszankodom, de nem hagyom, hogy mások is megtudják ezt, mert ha ezt egy mester megengedhetné magának, akkor még inkább megtennék a tanítványok.

Néhány tanítvány, miután egy ideig gyakorolt, talán azt mondja, hogy ott akarja hagyni a férjét vagy a feleségét. De ez nem praktikus, mert a világi kötelezettségeinket teljesíteni kell, a rögzített karmánkat ki kell egyenlíteni. Nem menekülhetünk el. A Quan Yin módszer gyakorlóinak bátornak kellene lenniük, elviselve bármely keserőséget, mert ez az utolsó életük ezen a világon. Másokhoz képest – akiknek vissza kell jönniük erre a világra – mi annyira szerencsések vagyunk. Nem ismert az, hogy milyen sokáig kell várniuk, amíg visszajönnek, és amikor visszajönnek, akkor talán nem emberi lényként fognak ismét megszületni – hanem valószínűbb, hogy szellemként, vagy állatként, stb.

Megtudjuk beavatáskor, hogy ez az utolsó életünk. De a lusta beavatottaknak – akik nem követik az útmutatásomat, hogy minden nap gyakoroljanak – vissza kell jönniük. Talán háromszor vagy négyszer is; nem csak egyszer. Nem ígérem, hogy a lusta emberek egy élet alatt megszabadulhatnak. Még Shakyamuni sem tette meg ezt. Látjuk, hogy az ő idejében egyes követők csak a Srota-apana megvalósulást érték el,

ami azt jelenti, hogy vissza kellett jönniük két, három, vagy négy alkalommal. Nem úgy, mint az Arhatnak (szentnek), akinek nem kell újra visszajönnie. Az Arhat szintet elérőknek magas szinten álló, szorgalmas gyakorlóknak kell lenniük, míg a Srota-apana azt jelöli, aki lassan gyakorol, esetleg két-három naponta. Ennek következtében az ilyen embereknek vissza kell térniük ebbe a világba.

Tényleg szenvedés az újraszületés ebbe a világba. Először gyermekeknek kell lennünk, akik semmit sem tudnak arról, hogy mi micsoda, azután felnövünk, és lehet, hogy nem leszünk képesek arra, hogy Valódi Mestert találjunk, csak akkor, amikor már nagyon öregek leszünk. Sokan már elmúltak nyolcvan évesek, és követni akartak engem. Nekik rendszerint csak azt javaslom, hogy ismételjék Amithaba nevét, mert nekik már túl késő. Az én Mesterem és a Mesterem Mestere még ennél is szigorúbb volt. Elutasították a hatvan évesnél idősebbek beavatását, csak abban az esetben nem, ha ők régi beavatottak szülei voltak. Voltak azonban kivételek, amikor néha láttam, hogy a helyzet rendhagyó.

A tanítványaim minden korosztályt felölelnek, a hat évestől a nyolcvan felettiekig, férfiakat és nőket egyaránt. Mindannyian képesek a gyakorlásra, és nagyon jó élményeik vannak, ugyanúgy, mint az ősi időkben az Arhatoknak vagy a Bodhiszattváknak.

Az Arhat és a Bodhiszattva valójában egyáltalán nem különleges élőlény. Kívülről ugyanúgy néznek ki, semmi különbség sincs; csak belül különböznek. A belső szintjük

magasabb, a tudatosságuk kiterjedt, és a bölcsességük nagyon fejlett. A belső szint meg fog változni, miután valaki beavatást kap a Mestertől.

Shakyamuni elfogadott egy tanítványt, aki azelőtt 99 embert megölt, és azt tervezte, hogy őt is megöli, azért, hogy meglegyen a száz. Az ilyen, minden kétséget kizáróan nagyon súlyos, rossz karmával rendelkező ember olyan büntetést érdemelne, hogy az örök pokolba zuhanjon. Nem így van? Miután Arhatokat ölt, még a Buddhát is meg akarta ölni! Azonban Shakyamuni megmentette, mert a tanítvány hitt benne. Megbánást tanúsított, azután megváltozott, és végül a gyakorlás révén ő is Arhat lett. Ennyire értékes egy élő, Megvilágosodott Mester.

Ezért a szútrában Shakyamuni így fejezte ki tetszését: *“Nehéz találni egy Buddhát, nehéz rálelni egy Buddhára. Csak úgy tud valaki megszabadulni, hogy menedéket lel egy Buddhánál, és akkor nem fog a poklokba, vagy az állatok világába zuhanni!”* A “Buddha” szó egy élő, Megvilágosodott Mestert jelent, a menedékre találás viszont nem azt jelenti, hogy egyszerűen ragaszkodunk Shakyamunihoz – így tettünk, amíg ő élt. De miután elment, a tanítványánál kellene menedékre találunk, és amikor a tanítványa is elment, akkor a tanítványának a tanítványánál, és így tovább. Értitek, mire gondolok? A menedékre találás most létező hagyománya egy, az ősi időkből származó örökség.

Ezért a valódi megszabadulás eléréséhez meg kell találunk a jelenkor Igazi Mesterét – és ennek ugyanúgy semmi köze a

múlt Megvilágosodott Mesterei iránti szertartásokhoz, mint ahogy a betegségünk gyógyításának sincs semmi köze ahhoz, hogy leborulunk a múlt olyan nagyszerű orvosai előtt, mint Hua Tuo és Bien Chueh. Mert ők a múlt orvosai, akik nem tudnák meggyógyítani a jelenlegi betegségünket. A jelen orvosaihoz kell mennünk, akik esetleg nem annyira híresek, de segíthetnek. Nem kell olyan híresnek lenniük, mint Hua Tuo, ugye? Hua Tuo, és Bien Chueh csodálatos orvosok volt, a legismertebbek Kínában. De már eltávoztak, függetlenül attól, hogy mennyire tiszteljük őket.

Ehhez hasonlóan, mi a haszna annak, ha imádjuk a múlt Buddháit? Megtehetjük, és ezt is kellene tennünk – a múlt, a jelen, vagy az eljövendő Mesterek iránti tiszteletből. De a megszabadulás eléréséhez egy Igazi Mestert kellene keresnünk, olyat, aki még él, és kinyitotta a saját ajtaját, elérve a végső megszabadulást. Akinél megvan a kulcs ahhoz, hogy kinyissa az ajtót számunkra.

Ez nagyon egyszerű, nincs benne semmi rejtélyes és rendkívüli. Kezdetből fogva meg kellene tanulnunk mind a négy dolognak a kezelését – a születésnek, az öregedésnek, a betegségnek és a halálnak. Most, hogy megtanultunk hármat, miért olyan nagy dolog, és miért nem logikus, hogy megtanuljunk még egyet?

A halál szükséges tantárgy – a születés, az öregedés, és a betegség mellett –, amit el kellene sajátítanunk. Ahhoz, hogy ezt megtanuljunk, találnunk kell valakit, aki teljesen szabad az élet és a halál vonatkozásában – meghalhat vagy élhet, akarata szerint. Csak az ilyen emberek segíthetnek nekünk,

mert ők szakértők; alkalmasak rá, hogy tanítsanak minket a halálról, pont úgy, ahogy egy angol tanár taníthat az angolra. Talán nagyon félték a haláltól, de azt nem kerülhetitek el; és mivel nem kerülhetitek el, ezért amilyen gyorsan csak lehet, meg kellene tanulnotok azt, hogy hogyan kezeljétek, nem?

Meg akarjátok tanulni, hogyan kell meghalni? Amúgy sincs más választásotok, mert egyébként szönyű szenvedéssel fogtok szembesülni, amikor eljön az ideje, és Hádész küldöttei megjelennek, hogy rákényszerítsenek titeket a távozásra. Ha ez az ajtónk már életünkben nyitva áll, akkor a halál nem lesz gond.

A kilenc nyíláson kívül a testüknek van egy láthatatlan ajtaja itt (a Mester a bölcsességszemre mutat), ami a tizedik ajtó. Ha életünk során minden nap gyakoroltuk a Quan Yin módszert, akkor halálunkkor azonnal ki fog nyílni. Ez csak egy másodpercben telik. De mivel a ti ajtótok mindig zárva volt, ezért ahhoz, hogy a Mester azt kinyissa, egy órára van szüksége.

Tegnap azt mondtátok: “Mester, nem adtad oda nekünk a kulcsot.” Az nem kérdés, hogy oda tudom-e adni nektek a kulcsot. De ez egy órát vesz igénybe, mert nehéz az ajtókat kinyitni. A saját ajtómat bármikor ki tudom nyitni, de a tiétek hosszú-hosszú ideig zárva volt, úgyhogy nekem ismételtelen kopogtatnom kell rajta, ami több időt vesz igénybe. Nem arról van szó, hogy a Mester nem akarja nektek azonnal odaadni a kulcsot, hanem inkább arról, hogy a kulcs átadásához néhány feltétel teljesítését kell kérnem tőletek. Ugyanúgy, ahogy megkérünk valakit, hogy nyissa ki, vagy

csukja be az evilági ajtót, vagy készítsen evilági kulcsokat – ahhoz pénzre kellene adnotok, vagy meghívnotok őt vacsorára. Ha azt akarjátok, hogy a Mester kinyissa az ajtót, akkor meg kell felelni az elvárásaimnak: be kell tartanotok a végén étrendet, és minden nap rám kell szánnotok két és fél órát – hogy segítsek kinyitni azt az ajtót, amit önmagatok nem tudtok. Ez a két és fél óra az, amit felszámítok. Ez minden ezzel kapcsolatban; nem kívánok semmi különöset.

Akik azt akarják, hogy a Mester kinyissa nekik ezt az ajtót, azoknak szigorúan tartózkodniuk kellene az öléstől, mert az elméjüknek együttérzőnek kellene lenni. Ez az első elvárásom. Mivel nem akarjuk, hogy fájdalmas halálra kényszerítsenek, így természetesen nem tehetjük azt más élőlényel, amire mi magunk sem vágyunk. A jó ok jó okozathoz vezet; hagyni kellene, hogy az élőlények békésen haljanak meg, mert mi is békésen akarunk meghalni. Különben hogyan fogjuk elérni ezt a jó eredményt, ha nem teremtettünk jó okot? Ha nem azt tanítom, hogy ne öljetek, akkor csak hazugság a tanításom, csak egy ügyes fogás, az ok és okozat törvényével szemben áll – hogyan ültethet valaki narancsfát, és azután hogyan szüretelhet almát róla? Ez lehetetlen. Ezért először le kell írnom ezeket az előfeltételeket.

Valójában nem nekem adjátok azt a napi két és fél órát, amit kérek, hanem önmagatoknak. De ez ugyanaz, mert amikor ti boldogok vagytok, akkor én is az vagyok. Ezért, ha nem akarod megtenni a saját érdekedben, akkor legalább tedd meg értem. Mindennap add nekem ezt a két és fél órát. Nem vágyom semmi másra, csak a két és fél óra alamizsnát kérek

tőled. Ha hajlandó vagy odaadni, akkor boldogan fogsz meghalni, és mindennap boldogan is élsz. Amikor meditálsz, akkor elmész a Nyugati Paradicsomba, majd a meditációból kilépve visszajössz dolgozni. Ez olyan, mint amikor a diákok mindennap elmennek az iskolába tanulni, azután hazajönnek, megvacsoráznak, és elkészítik a házi feladatot. Majd másnap újfent megteszik ugyanezt.

Az úgynevezett “Buddhával való állandó tanulás” a Buddha Földjén való tanulást jelenti, nem pedig az evilágit. Valójában mit tanulhatunk ettől a világtól? Még én sem taníthatok nektek semmi mást ezen a világon, azon kívül, hogy mondok nektek pár gyakori okot, és cseverészek veletek, mint ahogy most is teszem. De ha a felsőbb birodalmakba mentek, a Mester ott más, felsőbb szintű elméleteket taníthat nektek, mert a felsőbb birodalmakban más eszközöket használunk.

Tegnap az Első Világról beszéltem. Bármit is találtak fel az ottani lények – például gépeket –, azok sokkal fejlettebbek, mint a mi találmányaink. Nem olyanok, mint amit el tudunk képzelni, mint amit valaha is láttunk, vagy amiről hallottunk. Azt gondoljuk, hogy nagyon civilizáltak vagyunk, mert van számítógépünk, televízióink, telefonunk, stb. Ez valójában nem más, mint az ő szemetük, ami a földünkre hullott, és mi felszedtük. Még a legjobb földi tudósok is az ottani legrosszabb diákok közül kerültek ki, vagy nem tudtak levizsgázni az ő világukban. Akik ott le tudnak vizsgázni, azok a nemes birodalmakban tesznek egyéb dolgokat.

Ezért az “állandó tanulás a Buddhával” azt jelenti, hogy a Buddha földjére kell elmennünk tanulni. Ezen a világon is meg fog tenni a Mester minden tőle telhetőt, azért, hogy tanítson. De ha a felsőbb birodalmakba mentek, a Mester másféle dolgokat fog tanítani, és minél magasabb a szintetek, annál inkább eltérő dolgokat tanulsz majd.

Minden világban vannak iskolák, például ebben a világban a mi központunkban a Mester a belső misztikus dolgokról tanít egy keveset. A felsőbb birodalmak iskoláiban pedig a Mester felsőbb szintű bölcsességet fog tanítani. Amikor alszotok, felsőbb szintű iskolákba foglak elvinni titeket tanulni – ezt akkor teszem, amikor alszotok, mert napközben túl elfoglaltak vagytok, és vannak, akik nem is meditálnak, így nem tudom őket elvinni.

Könnyebb az embereket máshová vinni, amikor alusznak, mert nem fognak küzdeni, és az agyuk sem fog annyira ellenállni. Ez napközben sokkal nehezebb. Kifogást keresnek, hogy nincs idejük a meditálásra, de még ha van is idejük, akkor is elmennek táncolni, vagy pletykálnak másokkal – ilyeneket tesznek. Nem arról van szó, hogy nem kellene táncolnotok vagy tévét néznetek, csak arról, hogy valamennyi időt minden nap el kellene különíteni a meditációra. Abból nem lesz gond, ha nincs időd tévét nézni, de nem felejtethed el a meditációt, a meghalás mindennapi gyakorlását. Ha ma van négy szabad órád, akkor másfél órát tévézhetsz, és két és fél órát meditálhatsz; ha egy másik nap csak két és fél órád van, akkor az összes időt meditálásra kell fordítanod.

De ha nincs igazi mestered, aki oktatna, akkor csak “utánozni” fogod a meditálást, valójában nem fogsz meditálni. A meditálás “utánzása” azt jelenti, hogy nem helyesen meditálsz. Az embert megszállhatják, vagy elálmosodhat, ha nem meditál helyesen. Azt mondom, hogy ez a meditálás “utánzása”, mert a legtöbben rosszul meditálnak, nem tudják, hova koncentrálnak. Akik megfelelően meditálnak, azok nagyon boldogok, és nem érzik álmosnak magukat. Minél többet meditálnak, annál jobbá válik a helyzetük.

Mi a meditáció? Ez Ch’an Ting (kínai szó) – Ch’an a külső világi formától való elszakadást jelenti, a Ting pedig a belső nyugalom megőrzését.

[Eközben valaki zajt csapott az előadótermen kívül.] Most tudjátok, hogy mit jelent a Maya, ha előzőleg nem láttátok. Mi a Maya? A Maya az, aki akadályoz engem az előadás megtartásában – oly módon, hogy képtelen vagyok elindítani az autómát, vagy szándékosan zavart kelt, amikor előadást tartok. Nem kell szarvat viselni a fejükön. A Maya az, aki megállítja, akadályozza az embereket, a gyakorlókat, vagy egy Megvilágosodott Mestert abban, hogy megmentsék az élőlényeket. Ő az, aki gátolja az élőlényeket, hogy eljőjenek az előadásra – elaltatja, vagy csevegésre készíti őket, amikor a Mester előadást tart. Ő téríti el a közönség figyelmét az Igazságról a saját zavaros előítéleteikre, és ő okozza azt, hogy az emberek naphosszat, rengeteget, haszontalanul beszélnek.

Habár ez az előadás csak két óra lesz, néhányan a közönségből nem becsülik meg ezt az időt, és még beszélnek is, mert annyira fontosnak érzik magukat. Egész nap beszéltek másokhoz, és még itt is beszélni akarnak, nem akarják a Mesternek megadni az esélyt, hogy ő beszélhessen. Ilyen a helyzete annak, aki a Maya hatása alatt áll. A Maya nem ő maga, hanem egyfajta negatív erő, ami ilyenné változtatja.

Egyik nap, amikor a mesterem Németországban tartott előadást, kintről valaki azzal a szándékkal ment oda a pódiumhoz, hogy jó sok lócitromot vágjon hozzá. A mesterem csak annyit mondott: “Jól van, add ide azt nekem”. És váratlanul semmi sem történt. Az az ember mozdulatlanra vált ott – nem tudta sem eldobni, sem letenni a trágyát. Még furcsább volt az, hogy minden alkalommal, amikor el próbálta dobni, úgy tűnt, mintha megrázta volna az áram; hirtelen megállt egy helyben, képtelen volt előre vagy hátra mozdulni. Végül el tudott menni, addig, amíg a mesterem tett egy kézmozdulatot. Amikor kiment, rám potyogott, amit cipelt – épp ott ültem az első sorban. Így a táskám az élőlények ilyen “szemetével” lett tele. (Nevetés.)

Nem könnyű Mesternek lenni, mivel a Maya (a negatív erő) mindig akadályozza őt. Miért létezik a Maya akadály? Ez az élőlények kollektív karmája, értitek? Mert azok közül némelyeknek, akik eljönnek meghallgatni az előadást, nincs elegendő áldásos jutalmuk, hanem nehéz karmikus akadályuk van, és öntelt az elméjük. Így az ördög az ilyen embereket használja fel arra, hogy gondot okozzon. Ha minden jelenlévőnek tiszta és alázatos az elméje, akkor az

ördögök nem zavarhatnak meg minket. A Maya létezik, a rögzített karma és a kollektív karma létezik – mert az élőlények nem eléggé tiszták.

Akiknek hasonló a karmájuk, azok ugyanabban az országban születnek meg, vagy ugyanabban a családban vagy csoportban élnek. Ez az úgynevezett kollektív karma. Emellett van személyes karma is, ami kifejezetten személyre szóló. A gyakorlásra kell támaszkodnunk ahhoz, hogy megszabaduljunk mind a rögzített, mind a kollektív karmától – mert megvan bennünk a leghatalmasabb erő, az úgynevezett “Eredeti Arc”, vagy a “Buddha Természet”. Shakyamuni Buddha nem azt mondta, hogy “Istenben kell hinned”, hanem azt, hogy *“Támaszkodj önmagadra, és saját magad lámpása légy.”*

Mi az “Én”? Ez a mi Eredeti Arcunk. Buddha nem mondta azt, hogy támaszkodjunk a “fizikai agyunkra”, értitek? Ez az, amit úgy nevezünk, hogy *“minden élőlénynek Buddha Természete van, és minden élőlény Buddha”*. Átlagos emberi lények vagyunk, mielőtt felismernénk ezt az Ént, és Buddhává válunk, miután ezt megtettük. Bennünk van a Buddha Természet, de a Maya is. Amikor valaki a Maya jelleget fejleszti jobban, akkor le fog ereszkedni a Maya szférájába, értitek?

A buddhizmusban ennek a kétfajta erőnek a neve “Buddha” és “Maya”; a taoizmusban “Yin” és “Yang” – ami a negatívot és pozitívot jelenti. Fejlesztd a Yint, és negatívvá válsz; fejlesztd a Yangot, és pozitívvá válsz. Egyenlő mértékben fejlesztd mind a negatívot, mind a pozitívot, az a

Tao (az Út). “A hétköznapi elme a Tao”. Aki a Taoval összhangban cselekszik, abban egyensúlyban van a negatív és a pozitív, és ő a Valódi Ember. A Valódi Ember olyasvalakit jelent, aki sem a negatív, sem a pozitív felé nem hajlik – ez nem feltétlenül csak a férfira vonatkozik. A nők Buddha Természete ugyanaz, mint a férfiaké.

Amikor Hui Neng, a hatodik zen pátriárka először látogatta meg az ötödik pátriárkát, alacsony volt, sovány, nem volt jóképű, és Au Lac-ból jött (Vietnamból). Ezért az ötödik pátriárka megszidta: “Barbár vagy. Hogyan válhatnál te Buddhává?” Akkoriban a kínaiak az Au Lac-iakat barbároknak hívták, mert Au Lac-i területeket foglaltak el, és lenézték az ottaniakat. A kicsi, sötét bőrű és sovány Hui Neng favágó volt, favágással kereste meg a pusztá betevőjét. Ezért, így szidta meg az ötödik pátriárka, amikor először látta. De a hatodik pátriárka akkor azt válaszolta: “Az embereket megkülönböztethetjük aszerint, hogy déliek, vagy északiak-e, de a Buddha Természet nem tesz ilyen különbséget.”

Én ugyanezt mondom. Az emberi lényeket feloszthatjuk férfiakra és nőkre, de a Buddha Természetük egy. Teljes mértékben tévednek azok, akik ragaszkodnak ahhoz a gondolathoz, miszerint csak férfi válhat Buddhává. A nő az, akiben több a negatív, akinek nőies jellege van; míg a férfi az, aki jobban hajlik a pozitív felé, a Valódi Ember pedig azt a személyt jelenti, aki elérte a “Yin és Yang” egyensúlyi állapotát – a negatívét, és a pozitívét.

Ezért a Valódi Ember nem a fizikai “emberre” utal. Persze az élőlények segítéséhez szükség van a testre, de ez nem a Valódi Ember “alakja”. Ezt csak a Buddha-szemünkkel, a mennyei szemmel vagy a bölcsességszemmel láthatjuk, a fizikai szemmel nem. Bár miután a bölcsességszem kinyílt, és bizonyos fokig kifejlődött, azután esetleg a fizikai szem is láthatja a Valódi Ember formáját, mert akkor a fizikai szem lesz a bölcsességszem. Nyitott fizikai szemmel is meditálhatunk – még mindig láthatunk poklokat és mennyországot. Bár előadást tart itt a test, de ugyanakkor a transzformációs test az Államokba mehet, hogy ottani tanítványokat mentsen meg, és bárhol válaszolhat az élőlények imáira. Ez az, amit “A transzformációs testek százbillióinak” neveznek (ami végtelen számút jelent).

Nem csak Shakyamuni Buddhának lehetett számtalan transzformációs teste. Bárkinek, aki elérte a Végső Megvilágosodást (a Tao-t), végtelen számú transzformációs teste lehet. És mindenki, aki beavatást kapott tőle, birtokolni fogja az ő transzformációs testét, azért, hogy az gondoskodjon róla. Egyébként hogyan tud az ilyen ember gondoskodni és vigyázni olyan sok tanítványra? Hogyan törődhet a Mester olyan sok emberrel, pedig csak egyetlen fizikai teste van? Hogyan garantálhatja a Mester azt, hogy fel fogja vinni a tanítványokat a magasabb világokba, amikor meghalnak?

Biztos, hogy ennek az embernek több százbillió transzformációs teste van, azaz bárkit a védelmében részesíthet. Akkor hívhatjuk őt Shi Fu-nak (kínai), ami Tanárt és Atyát jelent. Mert ő egyszerre olyan, mint a tanár,

aki tanít minket, és olyan, mint az apa, aki gondoskodik a gyermekekről – és megmenti a lelkünket. Amikor Fa Shi-nak nevezzük (ez kínaiul a Dharma mesterét jelenti), ez azért van, mert taníthatja a Dharmát.

A Fa Shi egy olyan Mester, aki elérte a Tao-t, ő a Dharma Mestere. Olyan, mint egy angoltanár, aki taníthat angolul, mert mestere az angolnak. Csak az hívható Fa Shi-nak vagy Shi Fu-nak, aki elérte a Dharmát, egyébként ez csak egy névleges dolog, bármiféle valódi erő nélkül.

Hogyan érhetjük el a velünk született Mennyszágot?

*San Francisco, USA
1989. május 24.
(eredetileg angolul)*

Sok éven át minden nap kínaiul beszéltem, az utolsó percekig is. Egy kicsit ideges voltam amiatt, hogy az angolom meghal valahol, (nevetés) de együtt, a ti áldásokkal megpróbáljuk. Mindnyájunk hatalmas áldással rendelkezik, és az áldás az őszinteségünkől fog kifelé áradni. Ezt nevezzük Isten áldásának. Isten áldása az emberek áldása, hisz Isten bennünk lakozik. Így az őszinteségetek és az odaadó figyelmetek hatására az angolom valószínűleg percről percre javulni fog.

Drága barátaim, kedves testvéreim, ez tehát az első alkalom, hogy látjuk egymást, de én azt hiszem, hogy rengeteg a múltbéli kapcsolatunk. A buddhizmus, sőt még a katolicizmus alapján is hiszünk az “élet utáni életben”;

hiszünk az úgynevezett “ok és okozatban” – abban, hogy bármi is történjék ma, az annak a gyümölcse, ami a múltban történt. Ez az Ok és Okozat Törvénye, amit szanszkritül “karmának” hívunk. A karma keresztény kifejezéssel azt jelenti, hogy “Ahogy vetsz, úgy aratsz”.

Olyan boldog vagyok, olyan boldog vagyok amiatt, hogy ti – egy nagyon elfoglalt társadalomban, és igen magas szintű civilizációban élő hölgyek és urak –, rám szántatok egy keveset az értékes időtökből, azért, hogy idejőjjetek és meghallgassatok egy külföldről jött idegent. Annyira boldog vagyok. Ez azt jelenti, hogy Isten áldása velünk van; biztos vagyok benne, hogy valamit jól csináltok. Most valószínűleg mindannyian azt várjátok tőlem, hogy egy kicsit többet mondjak, az udvarias “Hogy vagy?”-nál és annál, hogy “Szép időnk van.” Ezért rögtön a lényegre térek, és nem várakozatlak titeket túl sokáig. Rendben van? Mindenki kellemesen érzi magát? (Taps.)

Nem ez az első alkalom, hogy tájékoztatást adok Amerikában; csak ezt hivatalosan nem hozták nyilvánosságra. Ez minden. Csak ez New Yorkban történt, az emberek egy kis csoportja előtt. De amúgy is, azt hiszem, hogy amikor valami jó dolog van a birtokunkban, akkor azt kötelességünk megosztani a társainkkal, a barátainkkal és a testvéreinkkel. Teljesen tőlük függ, akár elfogadják, akár elutasítják azt, de az én kötelességem az, hogy hirdessem és bemutassam azt – és a testvéreinkre hagyjam a döntést. Ezért nagy mértékben a kötelességemnek érzem, hogy eljőjtek, és megosszam veletek ezt az örömteli eseményt.

Ez egy áldás a Mennyországból, vagy bárhogyan is hívjátok a leghatalmasabb erőt. Más országokban más névvel illetjük ezt az erőt. Kínaiul Tao-nak hívják; szanszkritül Buddha Természetnek; más felekezetekben Ch'an-nak (zennek); a kereszténységben pedig Istennek, Isten áldásának vagy Mennyországnak.

De hol is van ez a Mennország? Megnézzük a Bibliában, és ott az áll, hogy *“A Mennország bennünk van”* – ez azt jelenti, hogy a szívünkben. De ha megoperáljuk a szívünket, találunk-e ott bármiféle Mennországot? (nevetés) Nem. Ez igaz. Amikor egyesek szívinfarktust kapnak, vagy valami ahhoz hasonló, akkor felnyitottuk, és nem láttunk ott semmit. Vagyis lennie kell még valaminek ezen a fizikai szíven kívül is. Valójában, amikor a régi korok emberei a “szívet” emlegették, akkor a bölcsességünket értették alatta, a gondolkodásunkat, nem pedig ezt a fizikai szívet. Nos, miért hívjuk mi ezt a bölcsességet Mennországnak? Azért, mert ha rendelkezünk ezzel a bölcsességgel, akkor a Mennországban érezzük magunkat, annyira boldogok és annyira elégedettek vagyunk.

Ma, útban San Francisco felé (San Jose-ban lakunk egy tanítványom házában, és ő hozott el) beszélgettünk. Ő elmondta nekem, hogy a beavatása óta – azóta, hogy megtanulta tőlem a módszert – nem gyakorolt nagyon szorgalmasan. Néha meditált, néha nem. Amikor azonban megkérdeztem tőle: “Elértél-e bármiféle elégedettséget?”, ő azt mondta: “Igen, igen, igen, feltétlenül. Belül olyan elégedettnek, olyan örömtelinek érzem magam, amelyet

kívül nem értenek meg az emberek.” Képtelen volt szavakba önteni a belső örömét, és ezáltal egy kis félreértést okozott.

A nyelv nem elégséges rá, hogy leírjuk ezt a fajta belső örömet, ezt a mennyei boldogságot – mivel a Mennysország világa és a mi világunk különböző szférába esik. Éppen úgy, ahogy az emberek világa és az állatok világa is más. Habár ugyanabban a világban élünk – az állatok és mi néha igen szoros kapcsolatban állunk –, az állatok gyakran mégsem értenek meg minket, és mi sem értjük meg őket. Persze vannak olyan állatok, amelyekről azt mondhatjuk, hogy majdhogynem emberek; mint pld. a kutyák, macskák és lovak. Néha úgy éreznek, majdnem, mint az emberek, és emberi módon válaszolnak. És úgy tűnik, hogy valamiféle nagyon közeli kapcsolat alakul ki az ember és a kedvenc háziállatok között. Akkor úgy érezzük, mintha értenénk egymást, habár még mindig nagy szakadék tátong egy ember és egy állat között.

Ehhez hasonlóan, van néhány emberi lény, aki óriási tudással rendelkezik – amit mi “értelem felettinek”, nagyszerű intelligenciának nevezünk. Bár kívülről pontosan úgy néznek ki, mint mi, de belül nem ugyanolyanok. Ezért néha, amikor elérjük az intelligencia ilyen magas fokát, akkor azt nem tudjuk kifejezni azok számára, akik az intelligencia alacsonyabb szintjén állnak.

Miért van akkora különbség az emberek között? Nagyon jól megláthatjuk ezt saját magunk. A mindennapi életünkben különféle emberekkel találkozunk, például tudósokkal. Ők egy kicsit intelligensebbek az átlagembereknél – vagy mi ezt

várjuk el tőlük –, habár a külső megjelenésüket tekintve épp úgy néznek ki, mint mi. Nem tudod megmondani első ránézésre, hogy ki a tudós, ki az orvos, ki az ügyvéd, és ki az elnök. Nos, természetesen az elnökről azonnal meg tudod mondani – elnézést, de tévedtem. Azért, mert ő túl híres, az összes televízió mutatja az arcát, és mindannyian ismerjük. Arra gondolok, hogy legtöbbször, az átlagos intelligenciájú emberekről nem tudnánk azonnal megmondani. Nem így van?

Nos, ezt a fajta intelligenciát megszerezhetjük magunknak. Épp oly módon, mint ahogy azért tanulunk, hogy tudóssá, orvossá, ügyvéddé, vagy valamilyen szaktudással rendelkező, intelligens emberré váljunk. Például, amikor fiatalok voltunk, nem rendelkezünk ismeretekkel, nem tudtunk írni vagy olvasni. De azután lassanként megtanultuk, tudjuk, hogyan tegyük meg mindezt, és egyúttal megtanulunk sok egyébét is. Nos, ugyanez a helyzet, megszerezhetjük a nagyobb tudást is, amit mi “bölcesség feletti” bölcességnek hívunk. Ez nem az úgynevezett emberi intelligencia, hanem a világegyetem bölcessége. Ez olyasmi, ami nem olyan rejtélyes, és nem túl nehéz megszerezni.

Miután megszereztem, annyira meglepődtem, hogy milyen könnyű volt. Ez csak egyfajta “know-how” (hozzáértés), ahogy az amerikaiak nevezik. Ugyanaz a helyzet, mint minden tudománnyal, minden munkával, minden szakterülettel – ahogy megtanulod, miként építs hidat, és miként gyártsál repülőket. Száz éve még gondolni se lehetett arra, hogy mindössze tíz óra alatt Amerikából Formosóra repülhetsz; ezt még csak elképzelni se lehetett. Nem így van?

Most pedig a tudomány fejlődésével ezt mindenki természetesnek veszi. Ez nem gond. Ma repülőre ülni olyan, mintha egyszerűen taxiba ülnénk – csak egy kicsit nagyobb a távolság, ez minden. Beléphetünk egy másik korba, egy még magasabb szintű tudományos civilizációba; túlléphetünk az űr határán, sőt még a dimenziók határán is, a világ dimenzióin. Mostanáig – azt hiszem – csak a harmadik dimenzióról tudunk, nem így van? Van azonban néhány mód arra, hogy megismerjük a negyedik, az ötödik, a hatodik... a tizedik dimenziót, stb., ha tudjuk, hogyan kell. A saját erőfeszítésünkkel is elsajátíthatjuk ezt a fajta transzcendentális módot – olyan valakinek a segítségével, aki már ismeri az utat.

Ezt nagyon könnyű megérteni, nem? Éppen úgy, mint amikor orvos akarsz lenni, akkor keresel egy orvostudományi egyetemet, egy orvost – és azoktól tanulsz, akik erre a területre szakosodtak. Azután pedig egy idő múlva, néhány év múlva orvos lesz belőled. Ez ilyen egyszerű. Ezek a világ tudományai, amelyeket mi “földi tudománynak” nevezünk: repülőgépgyártásra, űrhajókészítésre, autógyártásra szolgálnak.

Az a legjobb, ha a Quan Yin módszert, a megvilágosodást adó módszert tanuljuk meg. Akkor nincs szükség bonyodalmakra, belülről kommunikálhatunk. Amerikában tudni fogod, hogy Formosán mire van szüksége az embereknek, és azt is, hogyan segíts nekik – és ezért érdeklődnek sokan az iránt, hogy megvilágosodottá váljanak. Bennünk belül megvan az a hatalmas erő, az a hatalmas

bölcsesség, amit “Krisztus-erőnek”, “Isten-erőnek”, vagy Buddha Természetnek” hívunk – ez mind ugyanaz, csak másképp hívják a különböző országokban.

Örülök, hogy nem tesztek különbséget az elmétekben, és eljöttetek ide, hogy meghallgassatok engem. Ez azt jelenti, hogy nagyon nyíltszívűek vagytok, és könnyű veletek kommunikálni. Ha valaki csak az egyik vagy a másik valláshoz ragaszkodik, az megnehezíti számomra az eszmeceserét. Akik eljöttek ide, azok valamilyen módon nagyon elfogulatlanok, ezért nagyon nyugodtnak érzem magam, és nagyon közel érzem magam hozzátok, nagyon közel. Nem tudom, ti hogyan érezték. Nagyon közel? Igen? *(A közönség válaszol: “Igen.”)* Az jó. Ez azt jelenti, hogy van valami a szívünkben, valami vonzódás.

Mi tette Jézust olyan naggyá, mi tette Buddhát olyan híressé? Mi tette Lao Ce-t, Chuang Ce-t és Konfúciuszt egészen mostanáig oly híressé? Az az erő, amit megszereztek. Mindannyian rendelkezünk ezzel az erővel, ezt elmondhatom nektek. Az én tájékoztatásom nem adja meg nektek ezt az erőt, az én tájékoztatásom nem tesz titeket naggyá – ti vagytok azok, akik már nagyszerűek vagytok. Csak arról van szó, hogy ti nem tudtok erről, arról, hogy elfelejtettétek ezt használni. Ezért az enyém a megtiszteltetés, hogy ezt tudassam veletek, akár emlékeztek rá, akár nem. Kötelességem, hogy tájékoztassalak titeket, mert amióta ezt megtaláltam, semmire sem vágyom ezen a világon, mentes vagyok minden vágytól. Úgy vélem, hogy néhányan közületek odakint a nagyvilágban ugyanilyen öröm után fognak vágyódni, az elégedettségnek ugyanilyen hiánytalan

beteljesülésére, hogy többé ne legyen bennetek efféle vívódás: “Nem tudom, mi hiányzik. Meg akarok találni valamit, de nem tudom, mi az.”

Van feleségünk, férjünk, pénzünk, vagyonunk, rangunk, mindenünk, amit csak a társadalom felajánlhat – mégis magányosnak érezzük magunkat, mégis úgy érezzük, hogy valami nincs rendben. Azért, mert nem találtuk meg az otthonunkat, nem találtuk meg önmagunkban ezt a “Krisztus-erőt”; nem találtuk meg a szívünkben a Mennysországot, nem találtuk meg a saját Buddha Természetünket. Ezt keressük. Mivel én megtaláltam, így azt gondoltam, hogy el kell mondanom nektek, hogy van egy mód, ami nagyon könnyű, nagyon szép, nem kerül semmibe, nem okoz bonyodalmakat, és nem kell semmiféle társadalmi helyzetet vagy környezetet megváltoztatni, a fejünket leborotváltatni. Nem kell az én fejemet néznetek. Akkoriban örült voltam. (Nevet a Mester.) Neknek nem kell ezt tennetek, és mégis megtalálhatjátok ugyanazt az erőt. Én viszont már leborotváltam, ezért továbbra is ezt teszem, (nevetés) csak hogy megmutassam, hogy semmit sem kell megváltoztatnunk; bármilyenek is vagyunk, ugyanolyanok maradunk. Lehet, hogy holnap kedvem támad újra megnöveszteni a hajamat. Ez nem jelent különbséget nekem, neked, vagy a belső Buddha Természetnek.

Jézus megtalálta ezt az Erőt, ezért volt olyan nagyszerű. Meg tudta gyógyítani a betegeket, ki tudta nyitni a bölcsesség szemüket. Vissza tudta vinni az embereket az Ő Atyjához. Ezért volt olyan nagyszerű. Buddha is megtalálta ezt az erőt, és ezért volt ő a Buddha – “akit egyként tisztelt a

világ”, a leginkább tiszteletre méltó az emberek és az istenek között – ezen nem a leghatalmasabb Istent, a Mindenhatót értem. A kisebb istenekre, a dévákra gondolok. Értitek? Vannak nagyobb istenek és kisebb istenek. Vagyis ő volt a legnagyobb az emberek és az istenek között, mivel megtalálta ezt az erőt. Konfúcius és Lao-Ce is rátalált erre az erőre, és még számtalan más lény is rátalált erre az erőre, és vált nagyszerűvé. Hogy híres-e vagy sem, az nem jelent különbséget. Rátaláltak, és ez minden, ez teszi őket boldoggá, ez teszi őket jókedvűvé és mindenhatóvá.

Mi emberek vagyunk. Minden vallás azt mondja nekünk, hogy az emberek a legjobbak, ez a lények legjobb fajtája, amit csak elérhetünk. Még az angyaloknak is meg kell hajolniuk az emberi lények előtt – Isten így mondta. Amikor Isten megteremtette az emberi lényeket, azt mondta az angyaloknak, hogy meg kell hajolniuk előttünk. Egy vagy kettő nem hajolt meg, ezért Isten megbüntette, és elküldte őket a Pokolba. Ez az, amit Sátánnak hívunk, nem? Azt, amelyik nagyon csúnya, és két szarva van.

Valójában, én soha nem találkoztam a Sátánnal, ezért a leírásom nem túl megbízható, Istenről viszont beszélhetek nektek, arról, hogy Ő milyen gyönyörű. A Buddháról, az angyalokról, a tündérekéről, és a kozmoszban található összes gyönyörű lényről beszélhetek, a csodálatos oldalról. A csúf oldalt már olyan rég elhagytam, hogy talán el is felejtettem, hogyan néz ki. Ha szeretnéd tudni, elmehetsz a Pokolba és körülnézhetsz. (Nevetés.)

Tulajdonképpen, amikor ezt – az úgynevezett Igazság útját – gyakoroljuk, akkor még a pokolba is elmehetünk, de “látogatóként”. Elmehetünk, amikor akarunk, nem fogolyként, nem olyan emberként, aki szenvedni megy, hanem olyanként, aki áldani megy. Ha mindannyian elmegyünk a pokolba, az összes pokol azonnal kiürül majd. Néha el kell mennünk oda, hogy megmentsek a rokonainkat, a tanítványainkat, a barátainkat, a férjünket, a feleségünket – azokat, akik a beavatásunk előtt tértek rossz útra. Ezért néha el kell mennünk oda. Mi azonban szabadon jövünk, megyünk. A Mester elvisz minket oda, és hazavisz.

No, de ne beszéljünk annyit a Pokolról, mert ez mindenkit halálra rémiszt. Nem gyakran megyünk oda, csak néha. Valójában a beavatás után a legtöbb rokonunk azonnal megmenekül; némelyikük majdnem azonnal egy másik szférába kerül, hogy ott boldogan éljen. De ha közülük néhányat annyira súlyosan akadályoz a belső, múltbeli, sötét gondolkodás – amelyet sok előző életen át folytatott –, akkor esetleg egy kicsit tovább kell ott maradnia, azután talán nekünk magunknak kell lemennünk, és Haza hoznunk őt.

Gondolom, olvastatok valamit Swedenborgtól, ugye? Elment a pokolba, hogy megmentsen néhány embert. Menjetek haza, és nézzetek utána. Én nem is olvastam a munkáit. (A Mester nevet.) Nem tudom, honnan hallottam erről, mert én nem olvastam. Ti viszont elolvashatjátok, mivel nagyon érdekes. Nem ő volt az egyetlen. Buddha is elment oda. És Buddha tanítványai, Jézus és az ő tanítványai is elmentek oda néha, és a mi tanítványaink szintén elmentek oda. Amikor visszatértek, olyan borzasztó dolgokról tudtak mesélni, hogy

attól rémálmaid lesznek. De nem gyakran megyünk oda; ha nem az a küldetésünk, ha nincs mit csinálnunk ott, akkor nem megyünk oda.

Csak felfelé kell mennünk egy emelkedettebb és dicsőséges világba, hogy közel lehessünk a Mindenható Istenünkhöz. A szeretet és könyörületeség óceánja az, amit mi Istennek hívunk; Ő nem egy lény, bár néha megjelenítheti magát lényként, hogy közel érezhessük magunkat hozzá, megérinthessük, és kapcsolatot teremthessünk vele. Egyébként Ő csak a szeretet, könyörületeség, áldás és együttérzés óceánja. Minden, ami jó és örömteli, az Isten. Mi magunk még ebben a pillanatban is Istenek vagyunk, beavatás nélkül, anélkül, hogy ismernénk a velünk született bölcsességünket, a velünk született mennyei erőnket.

Bármikor, amikor szeretetet fejezel ki a szomszédod, a gyerekeid, a barátaid, a rokonaid, vagy bárki más iránt, aki segítséget szenved, akkor Istent fejezed ki, érted? Vagyis, minél többször fejezzük ki ezt a fajta együttérzést, szeretetet, könyörületeséget és bölcsességet, annál közelebb kerülünk Istenhez. Ilyen értelemben azonban Isten túl korlátozott. Egyszerre csak egy-két embert szerethetünk, és csak egy maroknyi emberen segíthetünk. A végső értelmezés szerint Isten az egész világon segíthet. Ezért, ez az a cél, amit igyekszünk elérni. Ez az, amit Buddha és Jézus Krisztus elértek. Valójában azt tudnotok kell, hogy Krisztus nem a neve volt; a Krisztus az egy rang. Éppen úgy, mint ahogy "Buddha" nem Shakyamuni neve volt, hanem csak a rangja. Ez egy utalás egy megvilágosodott lényre, a mindenható erőre. Amikor megszerezzük ezt az erőt, akkor Krisztussá

válunk. Lehet, hogy lesz egy Mária Krisztus, egy József Krisztus, vagy egy Kovács Krisztus, értitek? Különböző Krisztusokká válunk, mert a neveink különbözőek.

Azt hiszem, van egy héber név a megvilágosodott mesterre, amit “Messiásnak” hívnak, nem? Pontosan úgy, ahogy szanszkritül egy megvilágosodott mestert Buddhának hívnak, most, a modern időkben pedig “gurunak” nevezzük őt. Ez mindenkit összezavart. “Mi a különbség egy guru és egy Buddha között?” Igazából egy valódi guru az Buddha; a “Buddha” gurut jelent, aki a “sötétség eltávolítója”, és aki a “fényadó”. Ez azt jelenti, hogy amikor kapcsolatba kerültök egy ilyen emberrel, ő el fogja távolítani a tudatlanság sötétjét, és fényt ad nektek.

Ezért mondta Jézus, hogy *“Akik követnek engem, soha nem járnak majd sötétségben.”* Azt mondta: *“én vagyok a világ Világossága”,* de hozzátette: *“mindaddig, amíg a világon vagyok.”* Ez egy olyan mondás, amit a mi későbbi nemzedékeink félreérthetnek, azt gondolván, hogy örökké ő lesz a fényadó. Ezért kellett azt mondania, hogy *“Mindaddig, amíg a világon vagyok, én vagyok a világ Világossága.”* Nem mondta azt, hogy *“örökké én vagyok a világ Világossága”.* Azt mondta: *“miután elmegyek, küldeni fogok vigasztalókat, hogy hazahozzák a későbbi nemzedékeket – ezért ne búslakodjatok miattam.”* Ez azt jelenti, hogy halála után valaki más fog jönni. Ez így van.

Amikor valaki megkérdezte Jézustól, hogy ő kicsoda, akkor azt mondta, hogy ő ennek és ennek a múltbeli szentnek az inkarnációja. Nem így volt? Néha olvassuk a Bibliát, és

nagyon gyorsan elfelejtjük, vagy esetleg elkerülik a figyelmünket ezek az adatok, és amikor ismét beszélünk róla, akkor az nagyon furcsának tűnik. De az valóban ott van. Ez egy ősi információ, nem tőlem származik.

Szóval, néha ugyanez volt a helyzet, amikor buddhistákhoz beszéltem. Úgy vélték, hogy furcsaságokat mondok, mert azt gondolták, hogy azelőtt még soha nem hallottak erről. Én viszont azt mondtam, hogy “Ez benne van a bibliában, a buddhista bibliában és a buddhista tanokban.” Így néha, ehhez hasonlóan, amikor a keresztény bibliáról beszélek, furcsán érezhetitek magatokat, ha nem emlékeztek rá.

Valaki arról kérdezett, hogy a mi buddhista tanaink között ott van a “születés és újraszületés törvénye”, valamint a “karma törvénye” – a karma az ok és következmény, az ok és okozat törvényét jelenti –, a keresztényeknél viszont hiányoznak ezek. Azt mondtam: “Igen, ez a kereszténységnek is megvan, mert a Bibliában az áll: *“Ahogy vetsz, úgy aratsz”*. Ha ez nem az ok és okozat törvénye, akkor micsoda?”

Elmondhatom nektek, hogy a Bibliát igen sok alkalommal cenzúrázták, kivágtak és töröltek belőle. Sok információ nem volt megengedett a nyilvánosság számára. Azonban, mint tudjuk, számos ember kutatta Jézus életét, és fedezett fel a számunkra igen csak megdöbbentő, de nagyon hasznos információkat. Például illet, hogy Jézus gyermekkorától vegetáriánus volt. A római katolikusok ezt nem fogadják el, de a tény az tény, a történelem az történelem. Azt senki sem változtathatja meg. Csupán arról van szó, hogy néha a tények

és a történelem olyannyira ismeretlen a közvélemény és az emberek többsége számára.

Ezért, amikor valaki ezt kimondja, az nagyon furcsa információnak látszik – ez minden. De ha szánunk rá időt és türelmesek vagyunk, akkor hatalmas mennyiségű, számunkra ezidáig ismeretlen információt fogunk összegyűjteni, ugye? Néha a saját munkaterületeden te is felfedezel hirtelen valami újat. Ugyanez a helyzet a tudósokkal, akik örökké új dolgokat fedeznek fel. Ami ma hihetetlen, az holnap nagyon hihetőnek bizonyul.

Olyan ez, mint Galilei története. Azt mondta, hogy a Föld gömbölyű, az egyház pedig kivégezte őt. Így van ez valahogy. Annyira siettek, annyira türelmetlenek és embertelenek voltak. Néha tudatlanságból a dogmatikus emberek ilyenfajta katasztrófát okozhatnak; századokkal később mindannyian sajnáljuk – de miért? Nem tudjuk helyrehozni. Elvesztettünk egy nagyszerű tehetséget, egy nagyszerű prófétát. Azt hiszem, nem az emberi szemet használta arra, hogy megnézze, esetleg még teleszkópot sem használt – abban az időben nem volt teleszkóp, ugye? Azt hiszem. (A közönség azt mondja: “Nem.”) Nem? Még nem. Mit használt? A bölcsességszemét használta, hogy ezt meglássa.

Csak az igazságot volt képes meglátni, ezért az igazat mondta. És ha abban a pillanatban lett volna ott egy teleszkóp, vagy bármiféle fejlett tudomány, akkor ezt bebizonyíthatták volna. Ők viszont nem voltak annyira fejlettek, így végül is megöltek egy szeretetreméltó embert.

Nem törődtek azzal, hogy milyen szintet ért el, vagy mennyire volt megvilágosodott. Ő egy csodálatos, ártalmatlan ember volt, és ők egyszerűen megölték őt – ily módon, a semmiért.

Ezek tehát azok az emberek, akik megszerezték a belső bölcsességüket – mint Jézus és Buddha. Annyival megelőzték a saját korukat, hogy az emberek nem tudták elviselni ezt –mondhatjuk egyszerűen így, ugye? Ezért nem mindenki imádta Buddhát, amikor élt. Sokan megpróbáltak ártani neki, megpróbálták megölni és becsmérelni őt, és befeketíteni a nevét. Amikor Jézus élt, természetesen sokan imádták őt, sokan mások viszont ártottak neki, és mindenféle trükkel próbálkoztak, hogy megöljék őt. Bár a bíró tudta, hogy Jézus ártatlan, mégis tehetetlen volt azokkal a gonosz emberekkel szemben.

Ehhez hasonlóan Galilei is egy ilyen nagyszerű ember volt, a kor prófétája. Annyira magas szinten állt, hogy az emberek nem érthettek fel hozzá. Nem értek fel ésszel az elképzeléseikhez és a bölcsességéhez. Ebből látható, hogy a tudomány nem mindig naprakész. Tehát most mit tegyünk? Kövessük a saját bölcsességünket.

A legtöbb tudós aktívan használja az agyát; többet használják az agyukat, mint az átlagemberek. Ezért fedeznek fel és találnak fel olyan sokféle szerkezetet. Sok mindent feltalálhatnak, hogy hozzájáruljanak a kényelmünkhöz – azonban amit felhasználnak, az csak egy cseppje annak a bölcsességnek, amit Atyánk születésünk napján adott nekünk.

Van tehát egy mód arra, hogy a teljes bölcsességünket használjuk; és ez olyan könnyű, hogy mindenki meg tudja tenni. Ha én ezt meg tudom tenni – egy ilyen pici ember, aki mindössze harmincvalahány kilós –, akkor ti, akik olyan nagyszerűek, nagyok és magasak vagytok, bizonyára még inkább képesek lesztek ezt használni. Ez a mi reménységünk a jövőt illetően, mert nem támaszkodhatunk mindig az “anyagi” tudományra. Erre a fajta “spirituális tudományra” is támaszkodnunk kell, amely olyannyira előrevisz minket – az “evilágon túli világba”. Ez majd örömet szerez nekünk, és értelmet ad a létezésünknek.

Azt hiszem, hogy többé-kevésbé a legtöbbször szeretné tudni azt, hogy mire való az emberi lét. Miért készítenek minket Isten arra, hogy csak száz évig éljünk, azután pedig hagyja, hogy meghaljunk? Ez időpazarlásnak tűnik. El tudjuk képzelni, hogy ha tovább élnénk, pár évszázaddal, vagy pár évezreddel, akkor többet véghez tudnánk vinni. Nem? De igen. Ez valóban így van. Van rá mód, hogy tovább éljünk – azonban nem ebben a testben. Tovább kell élnünk egy másik testben. Vannak olyan testek, amelyek kibírnak pár száz évet; vannak olyan testek, amelyek kitartanak pár ezer évig; vannak olyan testek, amelyek kibírnak pár millió évet is; és vannak olyan testek, amelyek örökké élnek. Az a test a bölcsességtest, és egy bölcsesség módszert kell használnunk az elérésére. Éppen úgy, ahogy egy orvosi módszert használunk arra, hogy orvosi diplomát szerezzünk, mi ezt a bölcsesség módszert használjuk, azért, hogy elérjük a bölcsességtestünket.

Ezzel a bölcsességtesttel nem félünk sem tüztől, sem víztől, semmiféle katasztrófától, és nem érzünk semmilyen fájdalmat. Nincsenek szavak az emberi nyelvben, amelyekre gondolhatnék, hogy valóban elmondjam nektek – testvéreim – a bölcsességünknek, a bennünk lévő, velünk született Krisztus-erőnek eme nagyszerűségét. Ez az, amit “belső Mennyszágnak” nevezünk – *“látod, belül van a Mennyszág”*. Ezt mindenki tudja. Akkor azonban megkérdézhettek: “Mi a Mennyszág”, és hol van ez a “belül”. És mit ad nekem a Mennyszág, amikor minden nap 24 órán át magammal cipelem? Mit adhatna nekem, miben válik hasznomra, mi hasznát látom ennek a bennem lévő Mennyszágnak, amikor nyomorúságosan érzem magam minden nap? Küszködöm ebben az értelmetlen világban, mindenféle kívülről és belülről jövő zaklatásokkal és irigységekkel kell törődnöm. Mi a haszna annak, hogy erről a Mennyszágról beszélsz nekem?”

Igen, egyetértenék veled. Nincs haszna. Csak akkor válik hasznossá, ha ismerjük, birtokában vagyunk és használjuk; máskülönben cipelheted száz, ezer, egymillió és egymilliárd évig is, ezáltal nem válsz semmivel sem többé, mint egy ember, egy oroszlán, egy kukac, egy tigris – bármi is legyél. Ezért kell megismernünk ezt a Mennyszágot. Én ezért tettem meg végig ezt az utat, hogy tudassam veletek azt, hogy megismerhetitek a saját kincseteket. Azt, hogy hisztek-e nekem vagy sem, a ti bölcsességetekre bízom. Könnyű elhinni, mert van bizonyítékunk.

Miután valaki beavatást kap, azonnal van rá bizonyíték, és minden nappal egyre több rá a bizonyíték. Minden perccel

több a bizonyítékok, minden pillanatban egy másik világban élsz, más szemléletmóddal. A világ önmagában nem változik –épp most mondta nektek a barátom, hogy a környezet nem változott; ő változott meg.

Igen, mivel a világot nem tudjuk megváltoztatni. Nem számít, milyen fejlett a civilizációnk, nem számít, mekkora anyagi jólétben élünk, mindannyian ugyanazt a nyomorúságot érezzük, ugye? Még mindig törődünk kell a bajunkkal, és pénzzel nem vehetünk boldogságot.

Ezért újságot olvasunk, televíziót nézünk, és látjuk, hogy milyen sok milliomos követ el öngyilkosságot, milyen sok nagyszerű ember képtelen elviselni ennek a világnak a terhét, és tragikusan vet véget az életének. Azért, mert elfeledkeznek az örökkévaló kincsükről – a múlandó kincsükre támaszkodnak. Ezért mondta Jézus: *“Ne a földön gyűjts kincseket, ahol a moly megrághatja és a rozsdá megeheti, hanem a Mennysorszában, ahol az örökké tart.”* Úgy értette, hogy meg kellene találnotok a saját kincseteket, az örökkévaló kincseteket, ebből a forrásból mindig meríthettek, és soha nem apad ki.

Ezért ez egy végtelen áldás. Elmondom újra és újra, és nem találok rá szavakat, hogy hirdessem. Csak dicsérni tudom és remélhetem, hogy hisztek a dicsérő szavaimnak, csak remélhetem, hogy az úgynevezett “kisugárzásom” – az energiám, a mágneses terem – és az őszinteségem valahogy megérinti a szíveteket. Felemel titeket az ilyen fajta örömteli érzéshez, és akkor valahogy el tudjátok hinni. Beavatás után pedig valóban megismerhetitek a szavaim jelentését. Most

csak hirdetem a süteményeket, a süteményeket ti pedig nem kóstoltátok meg. Mindenesetre ingyen vannak.

Nem tudom, mi mást tehetek. Ha azt mondjátok, hogy menjek, és söpörjek ki a házatokban, hogy ezzel bizonyítsam be az őszinteségemet, örömmel megteszem; ha azt mondjátok, hogy fényesítsem ki a cipőtöket, hogy bebizonyítsam az önzetlen szolgálatomat, azonnal megteszem. Nem áll módomban, hogy leírjam nektek ezt a nagyszerű áldást, amellyel Isten felruházott, és amelyet jogom van szétoosztani. Ő nemcsak odaadta nekem ezt, hanem a jogot is megadta – megengedte, hogy ugyanezt osszam szét mindenkinek, aki az utamba kerül. És ingyen, bármilyen feltétel nélkül, anélkül, hogy bármilyen anyagi vágy beszennyezne.

Azt hiszem, már kapcsolatban állunk egymással. Nem így van? Éreztetek valamit az őszinteségemből? Válaszolni fogok a kérdéseitekre; bármilyen kérdésetek is legyen, örömmel válaszlok rá.

Mielőtt ráakadtam volna erre a módszerre, nem gyakoroltam, nem léptem kapcsolatba a bölcsesség eme nagyszerű áldásával. Sok mindent kipróbáltam, sokfajta társadalmi munkát végeztem. Kötelességemnek éreztem, hogy segítek a szűkölködőkön, ugyanúgy, ahogy itt közületek is néhányan megtennék ezt. Azután azonban minél többet segítettem, annál elfoglaltabb lettem, és annál kevésbé éreztem, hogy ez elegendő. Úgy tűnik, hogy minél többet segítesz, annál több embernek van rá szüksége; úgy tűnik, hogy annyira korlátozott az időd és az energiád, a világ pedig olyan

hatalmas. Olyan sokan szenvednek, és egyedül, vagy még század magaddal sem tudsz segíteni ennyi emberen.

Akkor arra gondoltam: “Mit csinált Jézus, hogy olyan sok emberen tudott segíteni? Mit csinált a Buddha, hogy az emberek azt mondták róla, hogy ő bárhol jelen lehetett ugyanabban az időben?” Nagyon keményen gondolkoztam, és azután azt gondoltam: “Ez nem fog menni”, mert nagyon kicsi vagyok, és korlátozott az energiám. Csak ennyit tudok megtenni, és azután összeesem. Ezért, mit tett a Buddha, hogy ő nem esett össze, és olyan sok emberen tudott segíteni?

Olvastam a szútrát, a buddhista szentírásokat. (Szútra egy szanszkrit kifejezés a tanokra, szentírásokra.) Azt olvastam, hogy a Buddha tudta használni a manifesztációs testét, hogy bárhol és bármikor megjelenjen – a keresztény terminológiában ezt hívjuk mindenhatónak és mindenütt jelenlétnek, ugye? Igen. Így hát látjátok, hogy ugyanarról beszélnek a buddhisták és a keresztények. Még a hinduizmusban is beszélnek a mindenütt jelenvalóságról. Ez azt jelenti, hogy amíg itt vagy, ugyanakkor valahol máshol is vagy – bármely pillanatban. Ezt jelenti a mindenütt jelenvalóság.

Elérhetjük-e ezt a mindenhol jelenlévő állapotot? Igen, el. Buddha el tudta érni, Jézus el tudta érni, akkor te is el tudod érni, és itt valaki más is elérheti – nem említem meg, hogy kicsoda. Ki tudjátok találni, hogy ki az? Á, igen, biztos vagyok benne, hogy ki tudjátok találni. Én nem mondanám ki; ez olyan zavarba ejtő.

Ha csak elképzeljük azt, hogy valaki mindenütt jelenvaló lehet – el tudjátok ezt képzelni? Ez nagyszerű, nem? Igen, az. Azt gondoljuk, hogy ezt csak Buddha és Jézus tehette meg, és azt hisszük, hogy csak Buddha jelent meg egymillió évenként egyszer, és Jézus sok élet alatt csak egyszer jött el. Ez nem logikus. Ez pontosan olyan, mint az, hogy minden korban, minden időszakban vannak olyanok, akik betegségtől szenvednek, ezért minden időszakban kell lenniük orvosoknak is, hogy gyógyítsák őket a betegségükből.

Az emberek ősidők óta szenvednek attól, hogy nincsenek mentálisan kielégítve. Ez egyfajta betegség. A fizikai testünkben lévő betegséget könnyű meggyógyítani, nem így van? Tablettákat veszünk be, megoperáltatjuk magunkat, vagy kapunk egy injekciót, és rendben vagyunk. Azonban senki sem tudja meggyógyítani a tudati szenvedést, senki sem tudja feloldani a mindennapi bosszúságot, amit az élet kényszerít ránk. Ezért Isten könyörületességének a lebecsülése az, ha Jézus csak egyszer ajánlotta volna fel a hitét és az áldásait egymilliárd év alatt (valójában a legtöbb ember azt hiszi, hogy Ő csak akkor, egyetlen alkalommal jött el).

(A Mester a levegőbe szippant, és azt mondja:) Ez az, amit ad nekem a civilizáció: légkondicionálást és cigarettákat. (Nevetés.) Formosán éltem, vidéken, a friss levegőn. Mindannyian sátorban lakunk, és a “templomunk” is egy sátor. Nem pazarolunk pénzt rá, és nem csapunk nagy zajt azzal, hogy templomot építünk. A friss levegőn élünk. Most pedig megragadtam ezen a légkondicionált, telefüstölt

óriásgép emelvényen, és azonnal náthás leszek. Ez a civilizáció előnye. (Nevetés.)

Valójában, tehát ne az én példámat nézd. Rám tekintve, és azt látva, hogy milyen kicsi, sovány és beteg vagyok, azt fogod hinni, hogy e módszer gyakorlásának semmi haszna. De ennek mindenféle haszna van – kivéve, miután mesterré váltál; akkor már nincs a hasznodra, mert ha mester vagy, akkor csak adni tudsz, elvenni nem. Ez a különbség. A tanítványaitok nagyon kellemesen érzik magukat, élvezik az összes örömet, boldogságot és áldást, a mesternek azonban szenvednie kell. Ezért mondjuk azt, hogy Jézus azért jött el, hogy felemelje az emberiséget és megtisztítsa őket a bűneiktől – saját magának viszont kereszthalált kellett hálnia. Ő maga nem élvezhetett semmilyen kiváltságot, és ezért az emberek szidták, kritizálták, és megfeszítették Őt.

Buddha szintén ilyen volt. Ő is szenvedett a betegségektől, az emberek bírálatától, és mindenféle alantas dologtól. Így hát ne féljeteK. Ha egyszer megtanuljátok ezt a módszert, száz százalékig véd titeket az Isteni erő – míg a mester kivétel. A mesternek el kell viselnie mindenféle szenvedést, és ez a különbség. Egyedül a mesternek kell szenvednie, azonban mindenki más élvezheti az életét. Ez a szülői lét ára – a gyerekek élvezik az összes kényelmet, ugye? A szülőknek pedig keményen kell dolgozniuk, hogy biztosítsanak mindent és vállaljanak minden felelősséget. Nem panaszkodunk azért, hogy szülők vagyunk, ezért senkinek sem kellene panaszkodnia azért, mert ő valamilyen mester. A valódi mesternek szenvednie kell.

Miért válhat valaki mindenhol jelenlevővé, amikor megszerzi ezt a belső erőt? Ez azért van így, mert kapcsolatban áll az egész világegyetemmel. Ezért mondják azt a kínai taoizmusban, hogy: “Wang Wu Tung Yi Ti”, ami annyit jelent: “Te és a világegyetem egyek vagytok”; vagy ahogy Krisztus mondta: “*Én és az Atyám egyek vagyunk.*” Mit jelent az, hogy “Atya”? Az egész létezés okát, az összes lény szülőjét jelenti. Értitek? Ha egy vagy az Atyával, az azt jelenti, hogy egy vagy az egész világmindenséggel, eléred a megvilágosodásnak és magasabb szintű tudatosságnak ezt az állapotát.

A megvilágosodás tehát nem azt jelenti, hogy fénnel az arcodon fogsz járkálni – bár ez is megtörténhet. Az emberek – ha nyitva van a bölcsességszemük –, azt fogják látni, hogy fény ölel körül téged. Látunk festményeket és szobrokat Jézusról és Buddháról; és mindegyik szent fejét dicsfény övezi. Ez a fény. Így valójában pontosan ezt jelenti a megvilágosodás – mert fénnel jár. Van fény, de ennek a fénynek az érzékeléséhez nem használhatjuk a közönséges, agyban lévő szemünket, hanem a bölcsességszemet, harmadik szemet, Isten szemét, Buddha szemét, Tao szemét, vagy Jehova szemét (nevet a Mester) kell használnunk – bárhogy is nevezik. Oly sok vallás hozott létre különféle neveket, hogy emiatt összezavarodunk.

Hogyan tegyünk szert erre a szemre, és hogyan tegyünk szert erre a fényre? Ezért jöttem el ma este. Szeretném megosztani veletek annak az egyszerű módját, hogy miképp hangolódjatok rá erre az Isten-erőre, Krisztus-erőre, vagy

Buddha-erőre. Akkor Krisztussá válsz, Buddhává leszel, és “te és az Atyád egyek lesztek” – éppen úgy, mint Jézus.

Jézus nem mondta, hogy egyedül ő volt a “fiú”; Ő azt mondta, hogy minden lény az Atya gyermeke. A Biblia azt mondja: *“Isten az embert a saját képmására teremtette.”* Ez azt jelenti, hogy nemcsak Jézus, hanem mi is hasonlóak vagyunk Istenhez. Csupán arról van szó, hogy az Ő idejében egyedül csak Ő és néhány tanítványa ismerte fel ezt, mert időt és gyakorlást vesz igénybe az, hogy felfedezzük saját nagyszerű szintünket, saját nagyszerű helyzetünket a világegyetemben.

Mi ezt nem tettük meg, ezért tudatlanok vagyunk a saját nagyszerűségünket illetően, és koldus módjára járkálunk az utcán – ó, sajnálom. Nem úgy értem, hogy ti koldusok vagytok. Azt értem ezalatt, hogy a saját velünk született nagyságunkhoz képest valóban koldusok vagyunk, sőt még a koldusoknál is rosszabbak. Ha tudnánk, milyen nagyszerűek vagyunk, akkor nagyon sajnálnánk a korábbi tudatlanságunkat. Ezért volt Jézus olyan szorgalmas, és egyik helyről a másikra rohant, hogy elmondja az embereknek: *“Ti Isten fiai vagytok, Istené válhattok, megtalálhatjátok a Mennyországot.”* *“És lám, a Mennyország bennetek lakozik.”* Most megtalálhatjátok a Mennyországot.

Buddha szintén mindenfelé járt negyvenkilenc éven át, és egyre csak azt mondogatta az embereknek, hogy *“Mindenkinek Buddhává válhat, mindenkiben ott van a Buddha Természet.”* Azonban nagyon kevesen figyeltek rá. Miért

van ez így? Azért, mert a saját szokásaink, a környezeti hatásaink annyira fogva tartanak, és elfelejtettük ezt. Nem tudjuk elképzelni, hogy létezik bármi is ezen a világon túl, nem tudjuk elhinni, hogy van bármi is, ami nagyobb boldogságot adhat a pénzünkénél, az autónknál, az otthonunknál, a férjünkénél, a feleségünkénél, a gyermekeinknél, és más efféléknél. A világ a megértésnek erre a szintjére görnyeszt meg minket. Azt akarják, hogy értsük meg azt, csak azt, és semmi mást.

Mi pedig minden nap elfoglaltak vagyunk, így nincs időnk elgondolkodni. Néha nagyon gyorsan átvillan az agyunkon: “Ó, igen, igen. Mi ez, mi ez, mire való az élet? Mi ez? Meg akarom ismerni a mennyországot, meg akarom ismerni Istent. Hogyan ismerhetem meg?” Azután a következő percben jönnek a gyerekek, és azt mondják: “Anyu, ezt akarom, azt akarom.” Vagy jön a férj, és ti ketten veszekedtek – ennyi, vége a mennyországnak. (Hangos nevetés) A következő percben teljesen elfeledkezel a mennyországról, és Isten a szemetesbe kerül. Nem ismered Őt többé. Csak a bosszúságaidat ismered, és csak azt tudod, hogyan kell vitatkozni, hogyan kell elhallgattatni a férjedet vagy a feleségedet, azt mondván nekik, hogy fogják be a szájukat. Azután olyan bosszús vagy, mélységbe kapcsolod a televíziót, együtt nevelsz a humoristákkal – és ennyi, ez a mi mennyországunk. (Nevetés.)

Ez sajnálatos dolog a hétköznapi életben. Nincs szükségünk a televízióra ahhoz, hogy boldogok legyünk; nincs szükségünk a humoristákra ahhoz, hogy nevéssünk. Minden nap nevetgélhetünk magunkban, ha tudjuk, hol a

Mennysországot, hogyan fedezzük azt fel, és hogyan használjuk fel a kincsünket minden nap. Sőt, nemcsak felhasználhatjuk, de szét is oszthatjuk. Aki ismeri a belső Mennysországot, az valamiféle megnyugtató, csodálatos, áldásos energiát sugároz ki magából. Ezért a közelében mindenki, aki csak rápillant, boldog és bizakodó lehet. Biztonságban érezheti magát, nagyon barátságos, nagyon közeli és kellemes érzéseket élhet át.

Ezért Jézus, miután megszerezte ezt az erőt, hangosan és büszkén mondhatta: *“Jöjjetek hozzám, mindannyian, akik súlyos terhet cipeltek, fáradtak vagytok, és én élénkké teszek titeket.”* Igen, Ő úgy értette, hogy ezt meg tudja tenni. Nem kérkedett, az igazat mondta. És én hadd ismétljem meg ezt itt, ugyanazt, mert nem teszek semmi egyebet, csak azt, amit Jézus tett – ugyanaz a küldetésünk. Megértem, hogy ez megdöbbsent titeket, de ha ezt nem mondom el nektek, akkor mi mást mondhatok? Minek vagyok itt?

Azt hiszem, tulajdonképpen szégyellem, hogy ilyen gyorsan elmondtam; úgy értem, hogy ki akartam hagyni. De azt hiszem, ilyen a egyéniségem. Túlzottan szókimondó vagyok. Néha nem tudom eltitkolni a dolgokat, és megfélemlítek magamról. Néha nem vagyok eléggé rugalmas, és gyakorta megdöbbsentem az embereket. (Névet a Mester.) Csak becsapódok, mint egy bomba, és az emberek ezt nem tudják elfogadni. (nevetés) De sebaj. Bárminek is kell elhangoznia, azt Isten rendezte el, és ha Ő úgy gondolja, hogy haza kell mennetek, akkor haza fogtok menni. Ha a bölcsességeitek elég nyitott, akkor elhiszitek, bármit is mondok; ha nem elég

nyitott, akkor bármit mondhatok, az nem jelent majd semmit a számotokra. Nem így van? Sokan még akkor sem hittek Jézusban, amikor élt. Ezért ki vagyok én, hogy nagyobb hitet várjak el?

A mai nap az első, és azon gondolkodtam, hogyan barátkozzunk össze, hogyan éreztessem veletek, hogy régi barátok vagyunk. Azután pedig arra gondoltam, hogy nincs rá szükség, mert a bennünk lévő Isten-erő majd egyesít minket. A nyelv csak egy nagyon kicsi, kényelmes és hasznos eszköz. Nem sokat számít. A nagy mesterek legtöbbször nem használták a nyelvet, hogy megtérítsék az embereket – a szemüket, az energiájukat, a kisugárzásukat használták fel. Mint ahogy percekkel ezelőtt mondtam, aki megszerzi ezt a Krisztus-erőt, az egyfajta biztonságot, olyan hiteles légkört áraszt, amitől az emberek elhiszik azt, amit ő mond, és ezáltal nagyon kellemesen érzik magukat. Még az érintésed és a szemed is gyógyítani fogja a betegségeket, ha rendelkezel ezzel az erővel.

Jézus nem használt varázserőt. Az emberek azt hitték, hogy varázserőt használt, pedig nem. Ő maga volt a varázserő. Aki csak kapcsolatba került vele, annak Ő hasznára volt, az áldást kapott, meggyógyult, és örvendezett. Ez így van. Még a tanítványai is rendelkeztek effajta áldást adó erővel.

Ma az autóban ismét azokról az előnyökről beszélgettünk, amelyeket a tanítványok a Quan Yin módszer gyakorlása révén szereznek meg. Mi az, hogy Quan Yin (kínai)? Azt jelenti, hogy a belső rezgésen, a belső zenén elmélkedsz – nem mondhatom azt, hogy ez zene, és azt sem mondhatom,

hogy nem az, és még azt sem mondhatom, hogy ez rezgés. Nem tudom, hogy mi ez emberi nyelven.

A Bibliában Igének, Hangnak és Rezgésnek hívják. Ez áll ott: *“Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennel vala, és az Ige vala Isten, és minden ez által az Ige által teremtett, és nem vala semmi, ami nem az Ige által teremtett.”* Az Ige Hangot, Rezgést, Belső Zenét, Mennyei Zenét jelent. Az emberi fül, vagy semmilyen más emberi érzékszerv vagy eszköz sem használható arra, hogy meghalljuk ezt a Rezgést, hogy megérintsük, vagy megragadjuk azt. A belső érzékelésünket kell használnunk – a belső Emberből fakadó belső érzékelésünket. A belső Ember a Valódi Ember; az nem a test, hanem az, aki ebben a testben lakik, értitek? Az a mi Valódi Énünk.

Amikor halljuk ezt a belső bölcsességet vagy belső rezgést, az azt jelenti, hogy felébredt a belső Énünk. Ezért, amikor azt mondjuk, hogy valaki megtapasztal egy nagyszerű felébredést, az pontosan ezt jelenti. Ki ébredt fel? “A szemünk minden nap ilyen nagyra nyílik, és mi nem ébredtünk fel? Te bizonyára viccelsz!” Nem, nem viccelek. Nem ébredtünk fel; csak akkor ébredünk fel, amikor megvilágosodunk, amikor a belső Énünk felébred. Ez most alszik, ezért nem tudjuk megtapasztalni a belső világot, illetve az Istentől, vagy a Mennysországból jövő áldást.

Ebben a világban vagyunk – ebben az anyagi, fizikai, halandó világban élünk, úszunk, és szenvedünk. Ezért mi “halottak” vagyunk – sajnálom, hogy ismét megdöbbsentelek titeket. Akkor élünk újra, amikor felébredünk,

megtapasztaljuk a belülről jövő felébredést, felébred bennünk a Valódi Ember, a Valódi Személy. Eljön majd a herceg, nekünk adja az élet csókját, és akkor felébredünk. Ez az ébredés pillanata, amelyet megvilágosodásnak hívnak – ugyanaz mindkét dolog.

Nos, miért mondtam azt, hogy “halottak” vagyunk? Azért, mert van szemünk, de nem sokat látunk – csak innentől odáig. Azért, mert van fülünk, de nem sokat hallunk – csak egy kicsit hallunk, és rövid távolságra. Nem halljuk a mennyei zenét, és nem látjuk a mennyei lakóhelyet. Így vakok, süketek és némák vagyunk.

Ez sajnálatra méltó. Nagyszerű Szemünk van, nagyszerű a Fülünk. Ezer mérföldre hallunk – Formosaig hallunk, Németországig látunk, a Mennyszigetig és a Pokolig látunk, és ezt nem használjuk ki. Ezért nevezzük magunkat süketnek, némának és halottnak. Ez így van. Az időnek csak korlátozott terét ismerjük, és körülbelül csak húsz mérföldet tudunk gyalogolni, azután összeesünk. Vagyis nincs erőnk. Csak keveset láthatunk, és mindössze bizonyos számú órán keresztül maradhatunk ébren, azután pedig le kell hunyni a szemünket, és aludnunk kell.

Létezik olyan Személy, aki soha nem alszik. Nincs szüksége alvásra, evésre, vagy bárminek a megtételére, és tud mindent, hall mindent, lát mindent. Ez a mi Igaz Énünk, amelyet Istennek, Krisztus-erőnek, vagy Buddha Természetnek hívunk. Ezt a Személyt kell felébreszteni, és ezt hívjuk felébredésnek. Miután felébresztjük ezt a Személyt, mindenhol jelenlévökké válunk; és lassanként igaz

lesz ránk az, hogy “Én és az Atyám egyek vagyunk.” Tudás nélkül mindenről tudni fogunk, anélkül, hogy néznénk, mindent látni fogunk, és anélkül, hogy figyeljünk, mindent hallani fogunk.

Ezért mondja a Biblia: *“Hallani hallasz, de nem érted, látni látsz, de nem érzed.”* Ez a jelentése annak, amit épp az imént magyaráztam el nektek. Miért van az, hogy hallja, de nem érti, vagy látja, de nem érzékeli? Azért, mert a látásunk nem valódi látás, hanem csak illúzió. A valódi világ a fizikai szemünkön túl van, a valódi világ a fizikai fülünkön túl van. Fel kell ébresztenünk a Valódi Ént ahhoz, hogy megtapasztaljuk és érzékeljük a valódi világot. Ezt érti a Biblia azon, hogy *“látni látsz, de nem érzékelés.”*

A felébredés után kapcsolatban vagyunk az egész kozmoszal, az egész világegyetemmel, és azután többé nem járunk egyedül – az Isten-erővel járunk, értitek? Össze vagyunk kötve, mint egy hálózat, pont úgy, mint ahogy össze vagyunk kötve a rádió és televízió hálózaton, vagy a telefonhálózaton keresztül, értitek? Csak felhívunk egy számot, és mindenki tudja, hogy mi történik, vagy közvetítenek néhány hírt, és az egész világ tudja, hogy mi történik Formosán vagy Amerikában. Ez egy fizikai hálózat, mi pedig rendelkezünk egy finomabb, rejtettebb, felsőrendűbb hálózattal. Ezt “Isten munkatársának”, a kozmosz munkatársának, Buddha munkatársának nevezzük. Ez az, amit “Buddhává válásnak”, azaz mindentudóvá, mindenhatóvá, és mindenhol jelenlévővé válásnak hívunk.

Akkor itt maradhatsz és beszélgetsz, ugyanakkor megjelenhetsz bármelyik országban, ahol szükség van a megjelenésedre. Ezt hívják mindenütt jelenvalóságnak. Akkor ott ülhetsz és engem hallgatsz, ugyanakkor pedig megjelenhetsz sok testben, elmehetsz különböző helyekre, hogy segítsd azokat, akik a segítségedet kérik. Ez a mindenütt jelenvalóság egy nagyszerű cél, amit magunk elé kellene tűzni, és amit elérhetünk – még hozzá nagyon könnyedén. Rövid időn belül elérhetjük ezt a belső helyiséget, úgy, hogy ennek szenteljük magunkat, körülbelül napi időnk egytizedével. Hatalmas erőre és hatalmas haszonra tehetünk szert saját magunk, rokonaink, barátaink és országunk számára, még akkor is, ha nem érjük el ezt a mindenütt jelenvaló állapotot. Fényt sugározhatunk ki azért, hogy meggyógyítsunk másokat és sok szenvedést a világon. Sok emberen segíthetünk.

A tanítványaim egyike orvos. Nagyon fiatal, épp most végzett, és nincs tapasztalata a sebészet terén. De bármikor megoperált valakit, az biztosan pár napon belül felgyógyult – és ezek az emberek rendszerint már nem reménykedtek. Ma erről beszélgettünk az autóban. Most Formosán az az orvos az egyik tanítványomnak a fia, nagyon fiatal, kevés a tapasztalata a sebészet terén. Ő egy “újonnan született” orvos, akinek általában nem megengedett, hogy bármilyen operációt önállóan végezzen. De sok ember reménytelen helyzetben, a halál várólistáján volt, így nem bánta, ő pedig megpróbálhatta. Megpróbálta, a betegek pedig két-három napon belül hazamentek. Igazából nagyon kétségbeesettek voltak ezek az emberek, olyanok, mint azok a betegek, akiknek vízzel teli a tüdeje.

Ez az orvos bármikor “megérintett” valakit, az az ember azonnal hazament. Ezért a többi orvos azt mondta: “H-hogy csinálod t-t-t-te ezt?” Ő sem tudta, hogyan. Ez csak nagyon kis aspektusa ennek a Krisztus-erőnek, az Isten-erőnek, amit szándékomban áll átadni nektek, amellyel rendelkeztek ti magatok. Nem arról van szó, hogy én fogom ezt odaadni nektek, vagy bárki más odaadhatja. Ezt Isten adta nekünk; ezzel születünk.

Isten annyira jóságos, hogy amikor minket ebbe a világba küldött, aggódott, hogy a gyermekei esetleg hiányt szenvednek majd. Ezért belül mindennel ellátott minket. Csak elfelejtettük, hogy ezt hogyan kell használni. Azután idejövünk, és annyira magányosnak érezzük magunkat, olyan tehetetlennek és erőtlennek – nyomorultak és boldogtalanok vagyunk.

Ezért aztán nem igazán boldog a világ legboldogabb embere, ha nem tudja, hol rejlik az ő valódi boldogsága, az örökké tartó boldogsága. Ezért van mindenkiben egy olyan frusztráló érzés, hogy “Valami hiányzik, de nem tudom, mi az.” Nem számít, mennyi pénzünk van, vagy mennyire gyönyörű a férjünk és a feleségünk, valahogy mégsem érezzük magunkat teljesen elégedettnek.

Az egyik tanítványom ma említette, hogy belül most teljesen boldog. Nagyon elégedettnek érezte magát, és én azt mondtam: “Nagyon boldog vagyok miattad. Bár nem gyakorolsz igazán jól, nem vagy nagyon szorgalmas, de mégis olyan sok hasznát látod.” Azt mondta, hogy azelőtt

minden nap fáj a feje és szédült, nem volt rendben az egész teste, de a beavatás után – természetesen a vegán étrendet betartva – most nagyon egészséges. Ezért teljes mértékben támogatja őt az egész család. Hála Istennek kifejezésre juttatott valamilyen fizikai hasznot. Egyébként senki sem beszélhetne a saját belső hasznáról.

Ez a példa csak egy fizikai megnyilvánulás, és annyira kevés, annak ellenére, hogy nem gyakorolt – ő pocsék egy gyakorló, ezt elmondhatom. (Nevet a Mester.) Így azt mondhattam, hogy örülök neki. Bár az odaadása az pocsék volt, ilyen sok haszna származhatott belőle. Akkor ne kételkedj abban, hogy az olyan ember, aki testét, beszédét, és elméjét teljes mértékben Istennek, az Útnak, a Prófétának szenteli, az biztosan megkapja a gyógyító erőt, teljes mértékben megkapja Isten áldását, azután pedig átadhatja azt másoknak. Efelől nincs kétség.

Mindenesetre nem a fizikai haszon az, amit keresünk. Ez nem méltó a szándékunkhoz. Úgy értem, hogy ebből az erőből még egy töredék, egy apró töredék is oly sok mindent megváltoztathat az életünkben, a környezetünkben – és bárkiben, aki kapcsolatba kerül velünk. Ezért vagyunk olyan tanácstalanok, hogy vajon valóban létezik-e ez az erő.

Ez már majdhogynem a 21. század, és egy nagyon tudományos korban élünk. Amikor efféle dolgokról beszélek, sokan hihetnék azt, hogy tündérmesét mondok. Ezért nehéz átadni az üzenetünket a nagyvilágnak, bármilyen türelmesen is csinálom, és bármilyen izgatottan teszik is ezt a tanítványaim. Mégis türelmesnek kell lenniük, és végig kell

ezt játszaniuk. Ez nagyon sajnálatos, de nincs rá gyógymód. Még Jézus idejében sem – Ő sem mentett meg olyan sok embert, nem sokan követték őt. Buddha esete hasonló volt; nem sokan követték. Csak a haláluk után váltak híresebbé.

Miért? Könnyebb egy halott mestert imádni? Ez igaz, mert neki nincs egy szava sem. (nevetés) Bármiben is akarsz hinni, nem fog téged helyreigazítani, bármilyen hamis hited is van, nem fog megszidni, vagy nem fogja megsérteni az egódat. Ez ennek az értelme. Ezért a Mester halála után jött mindenki és imádta őt, nagy ügyet, showműsort, és minden egyebet csinált belőle. Ez azonban nehéz volt, amíg a Mester élt.

Még életben maradni is nehéz, nem beszélve arról, hogy bármilyen erőt, vagy tant átadjunk. Ezért kínaiul azt szoktuk mondani: “Az igazi mesternek az élete ősidők óta nagyon érzékeny, törékeny és könnyen lerombolható.” A mesterek élete nagyon veszélyes, mert annyira a saját koruk előtt járnak, hogy bármiről is beszéljenek, azt majd nem érti meg a többség, és képtelen lesz elfogadni. Pontosan úgy, mint Galileit.

Kínában is, a régi időkben a legtöbb mesternek rejtőzködni kellett. Csak a tanítványoknak egy különálló, kis csoportját tanították; nem mertek kiállni a nyilvánosság elé. Minél híresebb volt a mester, annál nehezebb volt elérni őt, és a közelében tartózkodni. Ezért a régi időkben a mester nagyon távol állt az elérhetőségtől, a kommunikáció és a közlekedés pedig nem volt olyan jó, mint napjainkban. A régi korokban

ezért a tanítványok nagyon megbecsülték a mester tanítását, mert nagyon nehéz volt hozzájutni, még egyetlen sorához is.

Korunkban több hasznunk származik a közlekedésből és a kommunikációból. Ez viszont közös karmikus vonzódást is igényel. Ahhoz rengeteg jó cselekedetet kell véghezvinnünk együtt, hogy az jó légkört teremtsen, felemelje a szellemi megértésünk szintjét, a saját tudatosságunkat – hogy elfogadjunk valami újat, valamit, amit azelőtt képtelenek voltunk megérteni, amiről azelőtt nem hallottunk. Ez is nehéz. A közlekedés és a kommunikáció semmi olyat nem jelent, ami segíthet minket. Csak egy kevéssé segít minket, Formosáról idehozhat engem. Viszont ezután az elfogadásnak az emberek gondolkodásmódjából, a megértésük és a tudatosságuk saját szintjéből kell fakadnia.

Most mindenkinek különböző a tudatossági szintje. Ezért egy orvos másképpen gondolkodik, mint egy szemetes, vagy egy mérnök másképp gondolkodik, mint egy taxisofőr, vagy valahogy így. Külsőleg mindketten ugyanúgy néznek ki – egy taxisofőr és egy orvos ugyanúgy néz ki, kivéve azt, amikor egyenruhát viselnek –, de belül más ismeretekkel rendelkeznek.

A taxisofőr nem sok mindent tud a gyógyszerekről, vagy arról, hogyan kell kigyógyítani valakit a betegségéből, az orvos viszont tudja ezt. Némely orvos annyira jó, hogy csak az arcodra vagy a szemedbe néz, és tudja, hogy milyen betegséged van. Némely kínai orvos csak megtapintja a pulzusodat, néhányan pedig még ennél is jobbak – csak rád néznek, és tudják, hogy milyen betegséged van. Nem kell

megérinteniük a testedet, diagnosztizálniuk, meghallgatniuk a szívedet, vagy bármi ilyesmit tenniük. Ez tehát egy eltérő fokozat, ráadásul ugyanazon a területen. Hasonló a helyzet az átlagemberekkel is. Mindenki másképp gondolkodik – a hátterek különbözősége, az előző életek háttereinek eltérései, a másfajta oktatás, és a különböző környezeti hatások miatt.

Ezért nem kétséges a számunkra, és könnyedén elfogadjuk azt a tényt, hogy valaki intelligensebb a másiknál. Sőt, vannak olyanok, akiknek nagyszerű az intelligenciája, és ezt nagyon könnyű megérteni. Ilyen nagyszerű intelligenciájú ember volt például Jézus Krisztus, Buddha, Konfúcius, és az összes régi mester.

Ha el tudjuk fogadni azt, hogy ezek a régi hírességek hatalmas bölcsességet birtokoltak, akkor azt is el tudjuk fogadni, hogy jelenleg is élnek néhányan, akik ugyanilyenek – hiszen mi, emberi lények nem változunk. Ősidők óta van egy orrunk itt, két szemünk ott, és egy szájunk középen; talán a ti bőrötök fehér, az enyém pedig sárga, de általában véve ugyanazok vagyunk. Nyugaton és Keleten a régi idők óta rengeteg mester élt, olyanok, mint Szókratész, Platon, és még sokan mások. Csak néhányat tudunk megnevezni, mert biztosíthatlak titeket arról, hogy a legtöbben közülük nem voltak híresek. Azért, mert elrejtőztek – még arra sem volt elég idejük, hogy elrejtőzzenek, nem beszélve arról, hogy híresek legyenek. Csak Jézus volt híres. Miért? Azért, mert keresztre feszítették, reklámot csináltak neki, ingyen reklámot. (Nevetés.) Igen. Tehát ez az ára annak, hogy az emberek

egészen mostanáig, még 2000 év elteltével is ismerik a nevét.

Buddhát pedig, mivel herceg volt és nemesi családból származott, az emberek már Buddhává válása előtt is ismerték. Persze, hogy mindenki jött, és tanulni akart egy olyan hercegtől, aki megvilágosodott. A nemesi létéből adódóan ő már előnyben volt. Így mindketten már kissé híresek voltak.

Konfúciusz egyik nemzettől, egyik királytól a másikig ment és hirdette a tanait. A királyok és magas rangú hivatalnokok némelyike hitt benne, és híressé tette őt. Ha egyszer kapcsolatba kerülsz ezzel a felső tízezerrel, akkor nagyon hamar híressé válsz. Nem így van? Ha hisznek benned, akkor támogatnak téged. Főleg a régi időkben a királyok és kormányhivatalnokok jelentettek mindent a világban – sorsokat tartottak a kezükben.

Mások nem voltak olyan híresek, mert nem voltak ismertek a nyilvánosság előtt., bár a tanítványok köre imádta őket. Ha nem hagytak volna hátra semmiféle tant, vagy nem vágnak arra, hogy hátrahagyják a tanításukat, akkor nem is tudnánk róluk. Még akkor sem feltétlenül őrződik meg az idő múlásával, ha hátrahagyják az összegyűjtött munkájuk egy részét. Nem így van? A dolgok elpusztulnak és elégnak, és mindenféle katasztrófák is sújtják az ilyen megvilágosodott embereket.

A Tao, a Hang, és az Ige

*San Francisco, USA
1989. május 25.
(eredetileg angolul)*

Jó estét, testvérek. Boldog vagyok, hogy ismét láthatlak titeket, és a zsúfolt programotokból némi időt szakítottatok a számomra. Visszatért néhány tegnapi testvér. Ez azt jelenti, hogy a tegnapi előadás nem volt annyira unalmas! (Nevetés.)

A helyzet a következő: mindannyian ismerjük az Igazságot, csak elfelejtettük. Ezért néha valakinek az emlékezetünkbe kell idéznie azt, és ismét emlékeztetnie kell minket arra, hogy mi is az életünk célja, miért kell megtalálnunk az Igazságot, miért kell gyakorolnunk, és miért kell hinnünk Istenben, Buddhában, vagy bárkiben, akiről csak azt gondoljuk, hogy ő a legnagyobb erő a világegyetemben.

Amikor Buddha még élt, gyakran beszélt a tanítványai előtt az önfegyelem és az ön-felismerés fontosságáról. Nos,

mindannyian ismerjük az elveket. Az összes szentírás említi ezeket, például az erőszakmentességet, felebarátaid szeretetét, ellenségeid szeretetét, stb., valamint a nagyon tiszta és erényes életvitelt. A gond ott van, hogy amikor szembesítjük ezeket a valósággal, a társadalmi nyomással, akkor nehezünkre esik az, hogy "szeresd ellenségedet", vagy "szeresd felebarátodat". Valójában azonban nem lehet ezért hibáztatni minket. Azért, mert manapság annyira tehetetlenek és erőtlenekek vagyunk a társadalom tömegekre ható befolyásával és a sanyarú étellel szemben.

Nos, miért nem tudtuk megtartani a régi mesterek által hátrahagyott ősi elveket? Nem azért, mert nem akarjuk, vagy nem teszünk semmilyen erőfeszítést ennek érdekében. Hanem azért, mert nincs elég erőnk hozzá. A létezésről fáradtak és megviseltek vagyunk. Néha keményen kell dolgoznunk, csupán azért, hogy életben maradjunk a civilizációnak ezen az örökké növekvő színvonalán. Akkor pedig még "civilizáltabb" kísértésekkel is szembesülünk - azelőtt a kísértések nem voltak olyan "civilizáltak". Ez most egy civilizáltabb társadalom, ezért a kísértéseitek is civilizáltabbak. (Névet a Mester.) Így hát egy "civilizáltabb" megközelítéssel kell megvédenünk magunkat, ha vissza akarjuk szerezni önmagunk tiszteletét, bölcsességét, és a jogainkat. Mert néha úgy tűnik, hogy elveszünk a létezés és a szorongatás örvényében, és olybá tűnik, mintha elveszítenénk önmagunkat. Nem arról van szó, hogy a testünket vagy a vágyainkat veszítjük el, hanem csak az önmagunk feletti uralmat. Az önmagunk feletti uralom pedig annyira fontos a számunkra, hogy erre oda kellene figyelnünk.

Ezért a Bibliában az áll: *"Mit nyer az az ember, aki elnyeri az egész világot, de elveszíti önmagát?"* Nos, mindannyian ismerjük ezt a mondást, és valószínűleg sokszor ismételtük is, de nem tudjuk, mit jelent "önmagunk elvesztése". Azt gondoljuk: "Miért? Nem vesztettem el semmit. Csak nyerek minden nap."

Ti előrelépésnek nevezitek azt, ha előléptet titeket a főnökök, igazán jól megy az üzletetek, vagy minden évben egyre több gyereketek van. Ez azonban nem nyereség; ez csak több szeretetre méltó teher. Némelyik teher kibírhatatlan, némelyik pedig szeretetre méltó. Ezért azt szeretjük. Minél nagyobb rangot szerzünk, minél több gyerekünk és pénzünk van, annál több teher nehezedik ránk; annál inkább elveszítjük önmagunkat, míg ezekkel az anyagi javakkal törődünk. Mit jelent az, hogy elveszítjük önmagunkat? Minél inkább elmerülünk ebben az anyagi környezetben, annál kevésbé ismerjük önmagunkat. Ezt hívjuk önmagunk elvesztésének.

Mit kellene tudnunk önmagunkról? Azt, hogy mi vagyunk a legnagyobb lények a világmindenségben.

A buddhista bibliában mindenki azt mondja nekünk, hogy az emberi élet a legértékesebb, a katolikusok is ugyanezt mondják, a mohamedán szentírásokban pedig az áll, hogy csak vendégek vagyunk a Földön. Ez tehát azt jelenti, hogy az otthonunk nem itt van; azt jelenti, hogy nagyszerűbbek vagyunk annál, hogy csupán az emberi test üres váza lennénk.

Vagyis mindenki azt mondja nekünk, hogy olyan nagyszerűek vagyunk. De miben rejlik a nagyszerűségünk? Mi olyan nagyszerű az emberi létezésben? Saját nagyszerűségünket a legjobb esetben is csak halandó értelmünkön keresztül ismerjük meg. Például az a mércéje a nagyszerűségünknek, hogy milyen pozíciót töltünk be a cégünknel. Vagy az alapján mérik le a nagyszerűségünket, hogy mennyire vagyunk sikeresek a társadalomban. Az emberi szemszögünkből nézve ez a maximum, ami alapján megítélhetjük, hogy valaki milyen nagyszerű.

Azután, ha alaposan végiggondoljuk, ezek a dolgok nem állandóak. Elnézést, hogy ezt mondom, de még az elnöki pozíció sem azért van, hogy bárki örökre betöltse. Habár az elnöki tisztség a legmagasabb és a legtekintélyesebb pozíció egy országban, mégsem tarthatod meg örökké. Olyan sok milliomos, olyan sok híres ember tűnt el a szemünk elől, és nem tudjuk, hová mentek. Megtudhatjuk, hová mentek, ha a régmúlt és jelen valódi mesterei által átadott módszert gyakoroljuk. Ők mindannyian egy és ugyanazt a módszert tanították. Ha valaki azt mondja, hogy az Igazságot hirdeti, akkor neki valóban ugyanazt a módszert kell tanítania. Vagyis azt a módszert, amely segít felismernünk azt, hogy milyen nagyszerűek vagyunk, és milyen a kapcsolat közöttünk és Atyánk - Isten, az úgynevezett Buddha Természet, vagy a Tao – között.

A különböző vallásokból származó különböző nevek ugyanarra az erőre, a Mindenhatóra, Örökké jelenlévőre, Örökkévalóra, Mindent szeretőre, és Könyörületesre

mutatnak. Ezt nevezzük Istennek, Legmagasabbnak, Mindenhatónak, Taonak, Buddha Természetnek, Ju Lai-nak, vagy Thatagata-nak.

Miért hívják sokan másféleképpen ezt az erőt? Az eltérő hagyományok és a különböző kifejezési módok miatt; és a nyelvi akadályok miatt is, hiszen gyakran nem fordítják le a valódi jelentést a helyi nyelvre. Például mindenki ismeri Buddhát, és azt gondolja, hogy ő volt az egyetlen Buddha. Nem, ez csak egy kifejezés a megvilágosodott szentre. Akár Krisztusnak is hívhatod őt. Héber nyelven Krisztus egy kifejezés a megvilágosodott lényre. Ezt nem fordítottuk le a mi angol nyelvünkre, és mindig, minden alkalommal Krisztusnak vagy Buddhának hívjuk őket. Azután pedig azt gondoljuk, hogy ez csak két híres szent volt, ők voltak a világon az egyetlenek, akik valaha is eljöttek, és valaha is jönni fognak. És így itt összezavarodunk.

A modern időkben más szavaink vannak, mint pl. a "guru". Most mindenki guruvá válik, még én magam is. (A Mester és mindenki nevet.) Annyira meglepődtem, amikor azt láttam a televízióban, hogy "jön Ching Hai Guru." Azt mondtam magamban: "Jézusom, most guru leszek." (Nevetés.) Ez jó az amerikaiaknak, mert most megismerik a "guru" kifejezést. Ha a televízió vagy az újság Ching Hai Fa Shi-t mondana, a guru kínai elnevezését, akkor az emberek a fejüket csóválják, nem értenék, és azt mondanák: "Mi az? Fa Shi?" Vagy ha Ching Hai Buddhaként a szanszkrit kifejezést használnák, akkor az emberek azt mondanák: "Nem, csak egy Buddha van Indiában, és ő már több mint kétezer éve

elhunyt." Azután pedig küzdenének, azt gondolva, hogy azzal dicsekszem, hogy Buddha vagyok.

Tulajdonképpen egyáltalán nem olyan elérhetetlen az, hogy Buddhává váljunk. Éppúgy, ahogy sok éven át tanulsz azért, hogy orvosná válj, ugyanúgy sok éven át, sokféleképpen tanulhatsz azért, hogy Buddhává válj. Vagyis ne csináljunk nagy ügyet a Buddhává válásból, azután pedig „kis ügyet” önmagunkból. Ez nem tisztességes, ártalmas, és nem tiszteljük önmagunkat – hiszen Buddha is megmondta, hogy mindannyian Buddhák lehetünk, és mindannyian rendelkezünk a Buddha Természettel. Ez azt jelenti, hogy mi egyenlőek vagyunk Vele; az egyetlen különbség az, hogy ő felfedezte a Buddha Természetét, ami a belső kincsét jelenti, mi viszont nem. Közületek néhányan esetleg felfedezték ezt, mert tegnap feltártam előttetek, hogyan találjátok meg a belső Buddha Természeteteket, és közületek néhányan megtaláltátok ennek egy részét. Vagyis ez a módja a Buddhává válásnak. Olyan egyszerű és annyira tudományos; nincs benne semmi rejtély és titkolózás – olyan, amit az átlagember ne érhetne el.

De miért van az, hogy olyan keveset hallunk arról a módszerről, amellyel Buddhává válhatunk? Az első ok az, hogy nagyon rászedtek minket, hogy abban higgyünk, miszerint az egyetlen Buddha Shakyamuni volt – Gautama Siddhartha herceg. Ezt így elhitették velünk. Ehhez hasonlóan, elhitették velünk azt is, hogy Jézus volt az egyetlen Krisztus a földön, és sem előtte, sem utána nem volt senki más. Azonban maga Jézus jelentette ki, hogy voltak előtte más próféták, és ő valójában azoknak a régieknek a

reinkarnációja. A Jézusról folytatott kutatásokban olvastunk erről.

Buddha szintén ugyanezt mondta: már megszámlálhatatlan, igen sok Buddha élt előtte is, olyan sokan voltak, mint a Gangesz homokszemei. Nem ezt mondta? De igen. Ti nem buddhisták vagytok? Nem? Nos, akkor ne törődjete a Buddhákkal. (Nevetés.) Mi a saját Buddhánkról beszélünk, azért, hogy tájékoztatást és információt nyújtsunk nektek. Nem kell hinniek a buddhizmusban vagy bármilyen - izmusban; csak higgyetek a saját, veletek született Mennysországotokban.

A Biblia azt mondja: *"A Mennysország bennünk van."* Én megtaláltam ezt, és ti is megtalálhatjátok. Könnyebb megbizonyosodni a bennetek lévő Mennysországról, mint kifújni az orrotokat. Ahhoz, hogy kifújjátok az orrotokat, először egy zsebkendőt kell találnotok, és ha nincs zsebkendő, akkor nehézségek adódnak; míg belül a Mennysország megtalálása másodpercek vagy percek kérdése.

Az imént említettem, hogy miért nem hallottunk olyan sokat Buddha vagy Jézus Krisztus tanításairól. És az emberek többsége miért nem tudja elhinni azt, hogy Krisztussá válhat, hogy Buddhává válhat. Azért, mert elhitették velünk, hogy nagyon tudatlanok, nagyon ostobák, nagyon kicsinyek, nagyon tehetetlenek vagyunk; hogy semmik vagyunk, bűnösök vagyunk, ilyenek és olyanok vagyunk. És egyáltalán, abszolút semmik vagyunk. Azután pedig nemzedékről

nemzedékre agyimosást kapunk, és belekényszerülünk az ilyen tévhitbe.

Azonban elfelejtjük, hogy a Biblia azt mondja, hogy "*minden lény Isten teremtménye*", és "*Isten az embert a saját képmására teremtette*". Ez azt jelenti, hogy mi és Isten ugyanolyanok vagyunk. Amikor Jézus azt mondta, hogy "*én és az Atyám egyik vagyunk*", ez azt jelenti, hogy mi és az Atya is egyik vagyunk. Ha ezt fel tudjuk fogni, akkor minden nyomorúságunk el fog tűnni. Ez egy egyszerű dolog.

De ezeknek a felismerése nem a beszéden múlik, vagy azon, hogy ezt elhiszitek, mivel én mondom; egy kis önnevelésbe kell kezdenetek. Ez egyfajta önhipnózis, értitek? Egyesek hipnotizálhatják magukat, azért, hogy megtegyenek valamit. Vagy valaki hipnotizálhatja a másikat, azért, hogy az az akarata ellenére megtegyen valamit - ez a fajta hipnózis azonban nem túl magas szintű, mivel a transz állapotából kikerülve ismét visszatérsz a hétköznapi nyomorúságodhoz, gondodhoz, aggodalmadhoz, tudatlanságodhoz. És ez még rosszabb - a hipnotizőr befolyása alatt elveszted az önmagad feletti uralom egy részét. Ezért úgy gondolom, hogy nem nagyon tanácsos így tenni.

A legmagasabb szintű önhipnózis az, amikor a saját ítélőképességedet és bölcsességedet arra használod, hogy megismerkedj a létezés magasabb birodalmaival. Így egyre ismerősebbé válik számodra az emelkedettebb életvitel, az emelkedettebb gondolkodás és az erő magasabb fajtája, és ezáltal mindennap nagyszerűbbé válsz. Akkor a saját belső erőd végrehajt bármit, amit csak akarsz, hogy végrehajtson a

számodra. Abban az időben ismerjük Istent és elmondhatjuk azt, hogy Isten végzett el mindent a számunkra, a testünk által, mert abban az időben mi és Isten egyek vagyunk - ahogy Jézus mondta, *"én és az Atyám egyek vagyunk."* Akkor nem érezzük többé az emberi magányt, és nem küzdünk azért, hogy a csekély erőnk és a korlátozott bölcsességünk révén elérjünk valamit.

A tudósok csupán egy korlátozott részét használják az agyuknak, és oly sokat elérhetnek. Ha a valóban bonyolult agyi rendszerünk teljes egészét kihasználnánk, akkor persze többet érhetnénk el. Ezt egyáltalán nem nehéz elhinni, a kérdés csupán az, miként használjuk ki. Van egy mód arra, hogy miként használjuk ki. De mivel a régi mestereknek nagyon nehéz volt utazniuk a közlekedési és kommunikációs problémák miatt, ezért a régi időkben a legtöbben nem tudtak a tanításukról és a megszabadulást adó módszerükről.

A jó kommunikációs és közlekedési rendszer most hatalmas előnyt jelent, képessé tesz bennünket arra, hogy az üzenetet könnyen átadjuk. Én viszont úgy találtam, hogy az emberek többnyire ugyanolyanok: nagyon szkeptikusak és kételkednek önmagukban - nem a mesterben kételkednek, hanem önmagukban. Tudd azt, hogy akármikor kételkedsz egy mesterben vagy a szavaiban, akkor önmagadban kételkedsz. Kételkedsz abban, hogy valaha is Buddhává válhatnál; kételkedsz, mert hogyan tudnál valaha is olyan nagyszerűvé válni, mint Krisztus, amikor annyira kicsi és tehetetlen vagy; kételkedsz, hiszen Krisztus volt az egyetlen, akit Isten a Földre rendelt; kételkedsz, hogy Isten van annyira könyörületes, hogy minden korban elküldi egy fiát vagy

lányát, hogy ő hazavigyen téged. Ez az emberiség hatalmas kételye. Nem arról van szó, hogy a tanítóban, a tanításban, vagy a módszerben kételkednek, hanem arról, hogy önmagukban kételkednek. Mivel annyira megalázták, elnyomták, lenézték őket évszázadokon, évmillióardon át, inkarnációk során keresztül. És agymosást kaptak, hogy azt higgyék, hogy ők semmik, csupán bűnös lények, és soha nem válhatnak bármivé, ami jó!

Jézus nem ezt tanította. Ellenkezőleg, Jézus azt mondta: *"Bármit meg tudok tenni ma, azt te is meg tudod tenni."* Nem? Nem ezt mondta? De igen, ezt. Mit jelent ez? Nem azt mondta, hogy Ő az egyetlen, aki képes volt mindazokra a csodákra, az igehirdetésre, és a szabadulást jelentő munkákra; azt mondta, hogy te is meg tudod tenni ugyanazt, talán még jobban is. Ezt tanította, de mi megfélekedtünk minderről; elhisszük azt, amit az egyház, a papok mondanak nekünk, hogy bűnösök vagyunk, és Jézus nélkül a pokolra fogunk jutni. (Nevet a Mester.) Ha Jézus újra visszajönne, kisírná a lelkét, hogy a tanításait ilyen módon eltorzították és megcsúfították. És ő tényleg sírt, tényleg sír, most is sír.

A tanítványaim némelyike meditált, és belül kapcsolatba lépett Jézussal. Ő most nem a földi szinten van; magasabb dimenzióban dolgozik. Ez minden. Jézus soha nem halt meg - csak a teste tűnt el a földről, a lélekteste azonban örökkévaló. Ő mindig létezik. Csak egy másik dimenzióban dolgozik, magasabb intelligenciájú emberekkel, akiket könnyebb tanítani, mint minket. Sajnálom, hogy ennyire szókimondó vagyok, de Ő ezt mondta nekem. Mindenesetre sajnálom ezt, nem kell hinni benne. Néha nehéz

elmondani az igazságot. Meg kell bocsátanotok nekem. A tanítványaim tehát meditáltak, és mivel ők katolikusnak születtek, a katolikus hívők magától értetődően Jézussal vagy Máriával léphetnek kapcsolatba.

Két hete, amikor még Formosán voltam, odajött hozzám az egyikük és azt mondta, hogy Jézus sír. Én pedig azt kérdeztem: "Miért?"

Azt mondta: "Azért, mert arra gondol, hogy lemennek a gyermekei a létezés alacsonyabb szintjére, miközben hisznek az Ő nevében. Csak hisznek az Ő nevében, anélkül hogy ismernék a módját annak, hogyan éri el őt – ezért nem nyernek megszabadulást. Vagyis a gyermekei tudatlansága miatt sír, a tévhitok által bennük okozott kár miatt."

Amikor ezt hallottam, persze én is sírni akartam; nem csordultak ki a könnyeim, csak belül folytak, és ez még fájdalmasabb volt. Mert nem tudom, mi mást tehetnék érte, hogy teljesítsem a hátrahagyott küldetését, és így abbahagyja a sírást.

Látjátok, ha egyszer elhagyjátok a fizikai világot, még akkor sem segíthetitek a fizikai lényeket többé, ha nagyon magas szintű mesterek vagytok. Csak belső kommunikáció révén tehetitek meg, ami a legtöbb emberi lény számára nagyon nehezen érhető el. Néhány kivételes személyt leszámítva, akik veleszületett telepatikus természettel rendelkeznek, vagy akikben a saját előző életük gyakorlásának köszönhetően megmaradt némi pszichikai erő vagy belső kommunikációs képesség. Ezt nevezhetjük a hatodik, a hetedik érzéknek, a

megértés legmagasabb dimenziójának. Akkor lehet, hogy képes leszel meglátni Jézust gyakorlás, vagy bármilyen előzetes meditáció nélkül is. Néhányuk nagyon fogékony, és amikor a legőszintébb pillanatukban Jézushoz imádkoznak, akkor időnként kapcsolatba léphetnek vele, vagy kapcsolatba léphetnek Buddhával, vagy más múltbéli szenttel. Ez megtörténik, de nem túl gyakran.

Ha azonban a mi módszerünket gyakoroljuk, akkor biztosan látjuk ezeket a szenteket, és rengeteget tanulunk tőlük. Így tanulunk meg többet az Igazságról, - nem szavak által, nem bármiféle igehirdetés vagy tanok által, hanem saját intuíciónk, saját magunk képzése révén.

Amikor egy magasabb dimenzióba lépünk, a magasabb intelligenciaszint különböző szent lényeit látjuk majd. Talán azért mentek a magasabb világokba, hogy tanítsanak másokat, vagy talán készenlétben állnak arra, hogy a közeljövőben tanítsanak minket. Nagyobb intelligenciával és több tudományos bölcsességgel rendelkeznek nálunk. Egy magasabb rendű világban élnek, egy úgynevezett jobb civilizációban, amit mi a saját korlátozott emberi agyunkkal el sem tudunk képzelni. Ezt csak akkor érzékelhetjük, amikor befelé megyünk a meditáció és az elmélkedés révén. Ezt pedig a Quan Yin módszeren, az azonnali megvilágosodás módszerén át ajánlhatjuk fel nektek.

Sokat hallottatok megvilágosodást adó módszerekről, és valóban egyetértek azzal, hogy a megvilágosodásra van néhány mód. Legmagasabb szintű út azonban csak egy létezik. Mehetsz különböző utakon, de ahhoz, hogy feljuss,

keresztül kell menned ezen. Ez az út a belső fényen és a belső rezgésen keresztül vezet. Amint már tegnap mondtam nektek, a rezgés az, amit a Biblia "Igének" nevez: *"Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennel vala, és az Ige Isten vala."* A Tao Te Kingben pedig úgy hívják: *"a Név, amit nem tudsz megnevezni"*. Ami az Ige a Bibliában, a Shabd (Hang) a hindu szentírásokban, és a Quan Yin (a Hang hallgatása) a buddhista kánonokban.

A buddhista szentírásokban Buddha azt mondta, hogy a legjobb, az egyetlen út a Buddha szint elérésére a belső Hangan, a belső Hangáramon történő elmélkedésen át vezet. A Bibliában viszont nincs benne, hogyan kell elmélkedni; csak az áll benne, hogy "befelé kell menned, és hallgatnod kell a belső Hangra" – ami ugyanazt jelenti, mint a "Fan Wen Wen Tzu Hsing" (kínai kifejezés) a buddhizmusban. A saját Természetedre való odafigyelést jelenti, azáltal, hogy a figyelmedet befelé fordítod. Így zavarban vagyunk azzal kapcsolatban, hogy mi is a saját Természetünk. Ha a Bibliához fordulunk, akkor ezt nagyon könnyű megérteni. Amikor mindkettőt nézegetjük, oda-vissza, akkor nagyon gyorsan megérthetjük egymást.

Mi a saját Természetünk, az Én-Természetünk? Azt jelenti, amiből születtünk, nem így van? Éppen úgy, ahogy ennek az asztalnak a természete a fa. Az asztal fából készült, és ez azt jelenti, hogy fa a természete. Mondhatjuk így, és ez mindenki számára érthető. Nos, mi a mi Én-Természetünk? Ha Buddha azt mondta, hogy menjünk befelé és hallgassunk az Én-Természetünkre, vagy a Hangáramra, ez azt jelenti, hogy az Én-Természetünk egyfajta hang, egyfajta rezgés. Aztán a

Biblia azt is mondja, hogy *"Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennel vala, és az Ige Isten vala."* Vagyis ez a Hang, ez az Ige a mi Én-Természetünk, mert *"Minden ebből az Igéből teremtetett, és semmi nincs, ami nem ebből az Igéből teremtetett."*

A Bibliából tudjuk, hogy minden a Rezgésből keletkezett, ebből az Igéből, Hangból, vagy belső Rezgésből. És Buddha is ugyanezt mondta: *hallgass a saját Én-Természetedre azáltal, hogy befelé fordítod a figyelmedet.* Ezért ahhoz, hogy a figyelmedet befelé fordítsd, és halld a saját Én-Természetedet, lennie kell valamilyen hallható hangnak. Különben azt mondaná, hogy fordítsd befelé a lábujjadat és érezd a saját természetedet, vagy azt, hogy fordítsd befelé a kezedet és vakard meg a saját természetedet, nem? (Nevetés.) Nem, ő azt mondta, hogy *"Fordítsd befelé a figyelmedet, és hallgasd az Én-Természetedet."* És a Biblia sem azt mondja, hogy akármiből teremtődött; azt mondja, hogy *"Minden ebből az Igéből teremtetett."*

Az Ige valami olyan, ami hangot ad, valami olyan, ami rezeg. A nyelvi akadályok miatt ezt néha teljesen különféle módon használjuk. A régi, ősi nyelvben az "Ige" rezgést jelent. Ez minden.

A Tao Tő Kingben Lao-Ce azt mondta, hogy *"ez az a Név, amit nem lehet megnevezni, de meghallhatod fülek nélkül, megláthatod szemek nélkül"*. Ami megint csak ugyanaz. Az összes biblia és szentírás ugyanazt említi - a Rezgést, mindennek az Eredetét.

Tudjuk tehát, hogy a velünk született Természet, az Én-Természetünk, vagy Buddha Természetünk az Ige, a Hang, vagy a Rezgés. Az egyetlen megmaradó kérdés az, hogyan kerüljünk kapcsolatba ezzel a velünk született Természettel – vagy Istennel. Mert *"az Ige Isten vala, és minden ebből keletkezett, és nincs semmi, ami nem ebből keletkezett"*. És a Biblia azt is mondja, hogy *Isten az embert a saját képmására teremtette*. Így most nyomon vagyunk, ugye? *"Minden az Igéből keletkezett, és az Ige Isten vala"*, azután pedig *"Isten az embert a saját képmására teremtette."* Vagyis kétségtelen az, hogy $2+2=4$ - Isten az az Ige, és az Ige az eredetünk. És mi és az Ige ugyanazok vagyunk, mert *Isten az embert a saját képmására teremtette*, másrészt pedig *minden ebből az Igéből származik*. Most értitek?

Ha nagyon pocsék a beszédem, nyugodtan dobáljatok meg paradicsommal. (Nevetés.) Ha nem annyira pocsék, akkor szívesen fogadom a válaszokat, mivel közösen tanulunk. Nem én prédikálok nektek, értitek? Mindannyiunknak ugyanaz a Természete. Mindent Isten teremtett, vagy ez az Ige, ez az Én-Természet. Ezért ne csináljatok belőlem Istent, és szoborként ülve ne várjatok ott arra, hogy valamilyen magasröptű szentbeszédet vagy valami hasonlót prédikáljak. Ez nagyon ijesztő. Egyenrangúvá kellene válnunk ahhoz, hogy megérthessük egymást, és együtt kellene működnünk ahhoz, hogy kommunikálhassunk. Nem akarok guruként ott ülni, nagy ügyet csinálni és nagy hűhót csapni mindenből. Őszintén meg akarom beszélni veletek a kérdéseinket, a problémáinkat, amelyek nekem is megvoltak régebben, és amelyekről tudom, hogy most a szívetekben hordozzátok. Ha felfedezek valami újat, el fogom mondani nektek; és ha ez

nem helyes, akkor elmondhatjátok nekem. Rendben? Ha tudtok valami jobbat, később azt is elmondhatjátok. Így jobb a léggör.

Most tehát tudjuk, hogy a Biblia és a buddhista szentírások ugyanarról beszélnek. Az egyetlen megválaszolendő kérdés az, hogyan lehet megtalálni az Én-Természetet, ezt az Igét, vagy Istent. Istent ismerni annyi, mint ismerni ezt az Igét, ugye? Visszatérünk a végkövetkeztetéshez, mivel az Ige volt Isten, és minden ebből keletkezett, azután pedig *Isten az embert a saját képmására teremtette*. Vagyis ebből az Igéből, vagy Istentől származunk. Most egy kis intellektuális birkózást folytatunk csak a móka kedvéért.

Ha a Biblia azt mondja, hogy *az Ige volt Isten, vagy az Ige Istennel volt*, akkor miért nem mondja egyszerűen csak azt, hogy „Kezdetben vala az Ige” vagy azt, hogy „Az Ige Isten vala,” vagy azt, hogy „Kezdetben vala Isten”? Nem így van? Ez egyszerűbb. Miért kell azt mondania, hogy *"Kezdetben vala az Ige"*, azután pedig azt, hogy *"Az Ige Istennel vala"*, azután pedig visszatérnie arra, hogy *"Az Ige Isten vala"*? Miért nem mondja egyszerűen csak azt, hogy *"Az Ige Isten vala"*, vagy azt, hogy *"Kezdetben vala az Ige"* – felejtsd el Istent, ha van az Ige, és felejtsd el az Igét, ha van Isten? Mire voltak jók mindezek a bonyodalmak? Ki tudja? Kérlek, emeljétek fel a kezeteiket. *(Valaki azt feleli: "Azért, mert a rezgés az, ami Isten volt.")* Igen, ez jó. Te megvilágosodott vagy! Ötöst adok neked.

A buddhizmusból tehát megtudjuk, hogy ők is azt mondják: *„kezdetben semmi sem volt, nem volt létezés”*. A

taoizmusban szintén azt mondják, hogy kezdetben nem volt semmi, csak a Tao, és azután jött a Név, a Rezgés, az Ige. Nyugaton „Igét” mondunk, Kínában pedig abban az időben „Nevet” említettek. Vagyis a nyelvek közötti különbség zavart össze minket, ez választotta szét az összes vallást, és készítette őket arra, hogy harcoljanak egymás ellen. Ez sajnálatos dolog. Nem lenne szabad így tennünk.

Kezdetben csak Isten volt, vagy az, amit mi Szeretet-Óceánnak hívunk. Egyáltalán nem volt semmi; sem rezgés, sem fény, sem sötétség, sem gondolkodás, sem mozgás; csak Isten. Azután pedig mozgás támadt, és az volt az Ige, a Rezgés. Azután pedig minden megteremtődött.

Ezért valójában az Ige nem Isten, de az Ige Isten. Isten nélkül nincs Ige, nincs Hang; és Hang nélkül nem ismerjük Istent. Ez az - valószínűleg pontosan ezt jelentette. Éppúgy, mint az óceán. Ha nincs hullám, akkor úgy tűnik, mintha nem óceán lenne, hanem egy nagy medence, egy békés tó – mert a tó békés, nincsenek hullámai. Az óceánnak tehát vannak hullámai, ezt mindannyian tudjuk, és a hullámok az óceánból keletkeznek. Az óceánnak viszont igazából nincsenek hullámai – vagyis a hullámok maguk jelentik az óceánt. Világos ez így?

Ugyanez a helyzet mindennel, ami az óceánban van. A hal, a tintahal és az összes óceánban lévő élőlény és nem-élőlény szintén az óceánból keletkezik. Nem így van? A földi hőmérsékletnek és mozgásnak, valamint az óceán légkörének, hőmérsékletének és mozgásának a kombinációja hívta életre az összes lényt az óceánban. Ők az óceán

szülöttei. Ehhez hasonlóan, Isten gyönyörteljes Könyörület- és Szeretet-óceánjában keletkezett a Rezgés, azután pedig a természet erőinek összefogásával jött létre minden.

Két erő keletkezett akkor. Bármilyen mozgás egyfajta erőt, vagy két erőt fog létrehozni. Az egyik pro, a másik kontra, amit mi kínaiul "yinnek" és "yangnak", nyugati kifejezéssel pedig "negativitásnak és pozitivitásnak" hívunk. Amikor ez a negativitás és pozitivitás összekeveredik egymással, vagy valamilyen módon kiegészítik egymást, akkor egy harmadik dolgot hoznak létre. És ez az, ahogy minden létrejött. Olyan ez, mint az elektromosság. Van két pólus, az egyik negatív, a másik pozitív, és amikor a pluszt és a mínuszt összerakjuk, akkor erő jön létre. Ezt nevezzük elektromos erőnek, és ez indít el minden mozgást, fényt, és mindent, amire csak szükségünk van. Tulajdonképpen az elektromosság nem pozitív és nem is negatív, de pozitív és negatív nélkül nincs elektromosság.

Ugyanez tehát a helyzet mindennel. Isten nem jó, és nem rossz; Ő csak az elfogulatlanság és Szeretet óceánja. Nem ismer gyűlöletet, piszkot, rosszat és bűnöket; nem tesz különbséget a rossz és a jó, a gyönyörű és a csúnya között. Ezért hívjuk Őt a Szeretet és Könyörület Óceánjának. Mivel azonban a "Szeretet Óceánja" kifejezést esetleg nehezen értjük meg, így megjelenik ez a Rezgés, azután a pozitív és a negatív, és így van időnk az összehasonlításra. Akkor elkezdjük megérteni, hogy mi jó és mi rossz, mi a bölcsesség és mi a tudatlanság.

Ez furcsa, nem? Ha nem lenne ellentétes erő, akkor talán mindig tudatlanságban léteznénk. Nem tudnánk megbecsülni Isten Szeretetét és Könyörületét. Így hát ennek is van némi haszna.

A buddhizmusban van egy másik elmélet, az emberek abban hisznek, hogy nincs Isten. Ezért a katolikusok ateistáknak hívják őket, ami azt jelenti, hogy ők hitetlenek, pogányok. Nos, a buddhisták tagadják, hogy ők ateisták lennének, azt mondják, hogy ők nem Istenben hisznek, hanem Buddhában. Így mindketten egy kétségbeesett intellektuális csatát vívnak. Szerintem, amikor Buddha azt mondta, hogy nincs Isten, akkor ő ezt nem úgy értette, hogy higgyünk egy nem-Istenben. Hanem csak úgy, hogy nincs személyiség - egy "valaki", aki ül ott és megmondja neked, hogy rossz vagy jó vagy, ezt megbünteti, amazt pedig megjutalmazza. Azt értette ezalatt, hogy a Szeretet és Könyörület Óceánjának nincs neve, és a Név, amelyet nem tudsz megnevezni, az az Igazi Név.

Valójában tehát a megvilágosodott emberek a különböző országokban másképp beszélnek, a nem megvilágosodott emberek pedig emiatt könnyen összezavarodnak. Amellett létezik a "papi mesterség" nagy gépezete - nem-megvilágosodott papok, akik a félelmet használva mindenbe beleviszik az embereket, hogy így híveket szerezzenek saját önző céljaik, vagy a hatalom és hírnév iránti vágyuk miatt. Ez is egy ok. Ha mindannyian megvilágosodottak lennének, akkor tisztelnék az összes szentírást, megértenék, hogyan kell befelé fordulni és kapcsolatba kerülni Istennel, és

ismernének mindent, anélkül, hogy a nyelvekhez kellene folyamodniuk.

Ez az, amit Lao-Ce mondott: *"Tudni tudás nélkül."* Azt is mondta, hogy *"a bölcsek hasonlítanak a tudatlanokhoz."* Érti ezt valaki? Miután olyan bölccsé válsz, miért nézel úgy ki, mint a tudatlan? Tudja ezt bárki is? *(Valaki azt válaszolja: "Úgy értette, hogy a bölcs tudja, hogy az ostoba úgyszem fog vele soha egyetérteni.")* Nem így van? Mert ahogy csinálja és látja a dolgokat, az annyira eltérő, hogy nem várja el az ostobától, hogy megértse őt. Így bármit is mond az ostoba, a bölcs esetleg azt mondja rá: "Igen, lehet, hogy úgy van. Jól van, jól van, folytasd csak." Nem így van? Igen, ez hasonló ehhez. *(Egy másik azt feleli: "Úgy értette, hogy minél többet tanul az ember, annál inkább felismeri, hogy milyen tudatlan, ezért abbahagy minden fecsegést, minden megjegyzést és beszélgetést; szerényebbé válik.")* Ez helyes. Vagyis úgy tűnik, hogy az ember minél többet tanul, annál ostobábbá, tudatlanabbá és szerényebbé válik.

De valójában minél többet tanul valaki, annál szerényebbé válik, mert felismeri, hogy mindenkiben ott van Isten Természete, a Buddha Bölcsessége. Minden egyes szomszédjától tanulhat, és tisztelhet és szerethet minden emberi lényt, akivel találkozik az utcán. Ezért végül szerényebbé válik - talán így értette Lao-Ce. Igen, mindkettőtökkel egyetértetek.

Mi az tehát, ami olyan szerénnyé tesz? A világegyetem nagyszerű, hatalmas tudása az, amit soha nem érthetsz meg eléggé. Amikor pl. az általános iskolában vagyunk,

megtanuljuk, hogyan kell számokat összeadni, olyanokat, mint $4+4=8$ és $3+3=6$. Később pedig bonyolultabb dolgokat tanulunk, például: "Egy paradicsom 3 dollárba kerül, ezért mennyibe kerül, ha három paradicsomot veszek? Ha később valaki más vesz tőlem egyet, akkor csak kettő marad nálam. Mennyit kell akkor fizetnem, és mennyit fizet az a személy?" Meg mindenféle ilyen bonyolultabb dolgokat. Amikor pedig megoldottuk ezt a problémát, akkor nagyon büszkék vagyunk. Hazajövünk és elmeséljük a szüleinknek, hogy milyen nagyszerűek vagyunk az iskolában - minden gond nélkül meg tudjuk csinálni, hogy egy paradicsommal kevesebb legyen, kettővel pedig több, hogy tudunk bánni a számokkal. Ez a mi aprócska sikerünk, és mi nagyon büszkék vagyunk. Később, amikor középiskolába és főiskolára megyünk, akkor ez az apró büszkeség magától eltűnik, mert tudjuk, hogy mennyire keveset tudunk. Nem így van? De igen.

Ehhez hasonlóan, akik nagyon keveset gyakorolnak, azok nagyon sokat kérkednek. Szeretik tudatni az emberekkel, hogy "szuper erejük" van, bemutatják a nyilvánosság előtt, vagy könyvet írnak róla és pénzt kérnek érte. Természetesen ez az ő végső nyereségük; ezt nem felejtethjük el. Akik nagyon magas szintre jutottak a gyakorlásukban, azok viszont nem fogják ezeket az erőket használni többé. Szégyenlik, ha azt valaha is használniuk kell, vagy ha akár kényszerítik őket arra, hogy azt használják.

Emlékeztek Mózes történetére? Visszatért az országába a sivatagi száműzetés után, és miután látta Istent (vagyis látta a lángot és hallotta a mennydörgést). Emlékeztek? Az volt a

belső Rezgés és Fény. Mi ezt most tudjuk, ha gyakoroltuk ezt a módszert. Azelőtt nem tudtam, hogy ez mit jelent, és így tűnődtem: "Miért volt Isten hangja olyan, mint a mennydörgés? Miért jelent meg Ő óriási lángként?" Ez olyan rettentően és ijesztően hangzik. Nem, a tűz nem tűz volt, és a mennydörgés nem mennydörgés volt. A mennydörgés annyira simogató, hogy újra meg újra hallani akarjuk. Az nem a viharos, eget rengető külső mennydörgés, hanem az a belső, ami meggyógyít minden betegséget, tudatlanságot, önteltséget, és mindenféle nyomorúságot.

Tájékozathatlak azonban titeket arról, hogy a belső mennydörgés még nem is a legmagasabb hang, amire figyelnetek kellene; az pusztán egyike a kezdeti hangoknak. Vannak mások, amelyek elbűvölőbbek, és több bölcsességet ajánlanak. Nem tudom, hogyan magyarázzam el, mert abban minden benne van.

Most elfelejtettem, hogy hol tartottam az előbb... Ó, igen, Mózes. Nos, amikor Mózes visszatért a királyhoz, kérkedett a csodáival; botokat kígyóvá változtatott. Azonban később ezt megbánta, és azt mondta: *"Sajnálom. Bocsáss meg nekem, Isten, amiért visszaéltem a Te hatalmaddal."* Mindenesetre a mi viselkedésünknek is ilyennek kellene lennie kezdetben. És emlékeztek Jézus történetére, amikor a lakodalomba ment? Borrá kellett változtatnia a vizet. Vajon annyira készséges, annyira büszke volt, és azonnal megtette? Nem, nem volt az. Finoman még meg is szidta az anyját, és azt kérdezte tőle: "Miért mondtad ezeket nekik?" Nem így van? De igen. Az anyját hibáztatta, amiért ilyen volt. Mivel azonban tisztelte az édesanyját, aki már mindent előkészített

- megmondta az embereknek, hogy gyorsan töltsék meg a vödröket és a kancsókat vízzel, rakják őket oda és várjanak Jézusra –, így belekényszerült ebbe a helyzetbe. Annyira zavarban volt. Nem így volt?

Ilyen a bölcsek viselkedése. Amikor ezeket az elkerülhetetlen dolgokat elkerülhetetlen helyzetekben meg kell tenniük, akkor nagyon szégyenlik magukat, nem pedig büszkék rá. Ez a módja annak, hogy különbséget tegyünk egy igazi és egy hamis mester között. Egy hamis mester mindig hirdeti a kicsi, jelentéktelen csodatévő erejét, míg az igazi mester soha nem tenne ilyet. Ha meg kell tenniük, akkor csak titokban teszik meg - csak a tanítványok tudnak róla -, és csak akkor, amikor arra szükség van. Azért, hogy kisegítsék a tanítványokat valamilyen szörnyű helyzetből, meggyógyítsák a betegségüket, vagy segítsék őket lelkileg és a spirituális fejlődésben. A tanítványok nagyon jól tudják, hogy milyen nagyszerű a mesterük; ők ezt nagyon jól tudják, ezt egyedül ők tudják.

Nem csoda, hogy amikor Jézus vagy Buddha még élt, az emberek Istenként imádták őket. Mert tudták, hogy milyen nagyszerű a mesterük; ezt egyedül ők tudták. Ezért, amikor a külvilági emberek látták őket, amint a mesterüket Istenként imádják – még annál is nagyobb tisztelettel, mint ahogy az átlagos papokat, szerzeteseket, vagy más úgynevezett prófétákat imádják –, akkor féltékenyek és mérgesek lettek. Ezért ez mindenféle támadást és ártalmat váltott ki.

Ha ezek az igazi Mesterek bemutatathatnák a nagy nyilvánosság előtt, hogy milyen nagyszerűek és hányféle

csodatévő erőt birtokolnak, akkor el tudjátok képzelni, hányan futnának utánuk? Többé semmit sem kell tenniük, nem kell olyan sok pénzt költeniük, egyszerűen csak fellépnek a televízióban, és csinálnak néhány trükköt. Igen. És az elég lenne. Vagy ezek szeme láttára meggyógyíthatnának néhány beteget, és az lenne a küldetésük vége. Mindenki a lábukhoz borulna. Nem kell többé reklám, nem kell olyan keményen dolgozniuk, és egyik helyről a másikra rohangálniuk. Ők azonban nem tesznek így, nem tehetnek így, nincsenek abban a helyzetben, és túl szerények ahhoz, hogy így tegyenek. El sem tudják képzelni, hogy ilyesmit tegyenek. Ez a gond. Egyedül csak a tanítványaik tudják, hogy ők milyen nagyszerűek, és ismerik azt az erőt, amit a mester birtokol.

Nincs semmi ebben a világegyetemben, ami ne tartozna egy olyan igazi Mesterhez, mint amilyen Jézus, Buddha, vagy bárki, aki elérte az ő szintjüket. Értitek? Az egész világegyetem az otthonuk; minden élőlény, minden fűszál hozzájuk tartozik, és engedelmeskedik az akaratuknak. Ők azonban nem élnek ezzel a hatalommal, hogy nyomást gyakoroljanak bármire, mert rendelkeznek Isten tulajdonságával. És Isten a szabad akarat, a szabadság, az „élj és hagyd élni”, a szeretet, és kizárólag a szeretet. Nincs nyomás, nincs sürgetés, nincs ellenőrzés, nincs burkolt célzás, nincs trükk, semmiféle erőt sem használnak az emberek megtérítésére. Hanem a bölcsességet és a logikát használják, hogy az az ő saját bölcsességükre hasson, és így ők maguk ébredjenek fel - ők ébresztik fel saját magukat. Értitek? Ez nem akármilyen erő vagy hipnózis által történik.

A Mesterek tudnak hipnotizálni, mindenféle csodát meg tudnak tenni, de nem teszik meg, mert Istentől jöttek. Isten pedig teljesen szabad, Isten nem avatkozik bele az emberek dolgába, Isten nem üti bele az orrát mások ügyeibe. Hagyja, hogy egyedül te dönts el, melyik utat követed, melyik életmódot választod, melyik birodalomba akarsz belépni. Ha a Mennyországba akarsz menni, Ő kinyitja neked, ha a pokolba akarsz menni, akkor az is díjmentesen a tiéd. (Nevetés.)

A Mennyországhoz vezető utat nehéz követni, mert *"Keskeny az út, amelyik az élethez vezet, és széles az út, amelyik a pusztulásba visz, és sokan járnak majd azon."* Miért van az, hogy az Istenhez vezető út olyan keskeny? Néhányan még azt is mondják, hogy olyan, mint a borotva éle - olyan éles, és olyan nehéz járni rajta. Azért, mert az Istenhez vezető út ellentétes a gondolkodásmódunkkal, a világi vágyakkal és kísértésekkel. Az óceánban kell úsznunk, de közben meg kell akadályoznunk, hogy a ruhánk benedvesedjen. Ilyen nehéz ez. Ezen a világon kell élnünk fegyelemben és tisztaságban, mint a mocsárban született lótuszvirág, ami mégis olyan tiszta, olyan illatos. Ilyenné kell válnunk – egy szentté a Pokolban!

A buddhizmusban van egy szent, aki a legenda szerint örökké a pokolban él, mert fogadalmat tett arra, hogy megmenti az érző lényeket a Pokolban. Nos, mi azt gondoljuk, hogy senki sem élhet a Pokolban, mert az annyira forró, tűzzel és mindenféle büntetésekkel teli. Hogy tudna egy szent, egy Bodhisattva (ami azt jelenti, hogy másodrendű Buddha) a pokolban élni, méghozzá örökké? Ez a könyörület

ereje és a szeretet hatalma révén lehetséges - védetté válsz bármilyen ártalommal vagy csapdával szemben. Ha hétköznapi emberek mennek a pokolba, ők azonnal megégnek, és nem tudják elviselni a hőséget. Egy szent viszont, vagy bárki, aki a szent úton gyakorol, elmehet és ellátogathat oda, anélkül, hogy bántódása esne – a Mestertől származó védőerő miatt, ami Isten védelmét jelenti.

Mindannyian tudjuk tehát, hogy mindnyájunkban benne van Isten, mert „Isten benned van”; ezt mondja nekünk a Biblia. Miért nem tudjuk akkor megtalálni Őt? Azért, mert túl elfoglaltak vagyunk, nincs időnk arra, hogy kapcsolatot teremtsünk vele. Bármikor van időnk, a templomba megyünk, és akkor megint elfoglaltak vagyunk: rengeteget beszélünk, rengeteget éneklünk, és azzal is lefoglaljuk magunkat, hogy a Biblia szövegét nézzük - egyébként rosszul fogunk énekelni, vagy valami rossz szertartást csinálunk, és felbosszantjuk a papot. (Nevetés.) Mindig külső dolgokat cselekedve kötjük le önmagunkat, és nincs helyünk egy bensőséges beszélgetésre Istennel – ezért nem találhatjuk meg Őt. Ez az egyetlen titok.

Ha meg akarjátok találni Őt, akkor igazából nem sok mindent taníthatok, azt kivéve, hogy miként kell csendben lenni, és mi a legjobb idő arra, hogy elkapjuk Istent - melyik óra. Mindennap randevúzhatunk Vele, és akkor a pontos időben meg fog jelenni. Azután pedig annyira megismerjük Őt. Megjelenik bárhol, bármikor, bármilyen órában, sőt, amikor már olyannyira megismerjük, akkor mások is látni fogják Őt bennünk, vagy a közelünkben, mellettünk állva. Ez olyan jó. Akkor ez az úgynevezett Isten-erő úgy fog kiáramlani, mint

az óceán vagy egy forrás, és jótékony hatással lesz bárkire, aki a közelünkbe jön, úgy, mint a szantálfa. Vagy akár egy illatszer üzletben: aki csak belép, az ingyen érzi a kellemes illatot. Vagy néha az üzlet tulajdonosa ad neked egy ingyen sprayt, te pedig kijössz, és olyan kellemesen érzed magad. (A Mester nevet.) Ugyanez a helyzet az önmagát felismert lélekkel. Egyfajta Isteni illatot, és e világ feletti erényt bocsát ki magából, így mindenki szeret a közelében lenni, és a közelében mindenki természetes módon kellemesen érzi magát.

Ugyanez a helyzet a Mesterrel, az úgynevezett Mesterekkel, vagy Buddhával vagy Krisztussal. Valójában nem mentenek meg semmilyen lényt, nem tesznek semmilyen különleges gesztust, vagy nem áll szándékukban, hogy elkapják a lelkeket és hazavigyék őket. Nem. Ők maguk a mágnesek - egyszerűen vonzanak, nem tehetnek róla. Még ha abba is akarnák ezt hagyni, már túl késő van; még ha abba is akarnák hagyni azt, hogy áldást, boldogságot és örömet adjanak a körülöttük lévőknek, nem tudják ezt megtenni – ehhez már túl késő van. Éppúgy, mint a szökőkút, aminek egyre csak csobognia és csobognia kell. Éppúgy, mint az óceán, aminek folyvást annyira tele kell lennie - bármennyi eső esik, attól nem lesz jobban tele, és bármennyit süt a nap, attól nem lesz kevesebb. Örökké ilyen marad.

Vagyis mindannyian olyan Szentekké válhatunk, mint Buddha és Jézus. Buddha az érző lények megmentéséről azt mondta, hogy ő nem mentett meg érző lényeket - Buddha nem mentett meg senkit. Habár a tanítványai akkoriban azt mondták, hogy Ő mentette meg őket, Ő kijelentette, hogy

senkit sem mentett meg. Ezt jelenti az a természetes erő, amely magától és természetes módon áramlik egy magas szintű önfelismerést elért lélekből, egy Mester-lélekből, azért, hogy hasznára válják másoknak. Anélkül, hogy neki bármit szándékosan uralnia kellene, vagy meg kellene tennie.

Ezt jelenti az a mondás, hogy *"Megmenteni érző lényeket, de nem megmenteni érző lényeket."* Mert ha még mindig van bennük egy olyan érzés, hogy bárkit is megmentenek, az azt jelenti, hogy nem szabadultak meg teljesen az egótól, a létezés én-központú érzésétől, értitek? Még nem szabadultak meg teljesen az emberi én vázától, ezért nem végezhetik ezt az egyetemes munkát. Nem fogadhatják magukba Isten korlátlan, vég nélküli, határtalan, végtelen erejét, ha még mindig rendelkeznek az én érzésével, mert az mindent korlátoz. Értitek? Nem fogadhatjátok magatokba a korlátlant, ha korlátoztok vagytok. Ennek ez a logikája. Ezért annak érdekében, hogy Isten munkatársává, Messiássá, vagy Mester-lélekké válhassatok, korlátlanra kell válnotok; ahhoz pedig, hogy korlátlanra váljatok, gyakorolnotok kell az én fellazítását.

Így mondja a Biblia: *"Aki feláldozza az ént, az elnyer mindent."* Nem így van? Aki elveszíti az ént, az elnyer mindent, aki törődik az énnel, az el fog veszíteni mindent. Nem így van? Ez ezt jelenti. Az én elveszítése annyi, mint az egó, a korlátozott lény érzésének elveszítése, és az eggyé válás a világegyetemmel. Ezt azonban könnyebb kimondani, mint megtenni. Hogy valaki ilyen legyen, ilyen korlátlan és határtalan lény legyen, ahhoz gyakorolnia kell Isten örökké jelenlévő erejét, felfelé kell tennie egy kevés időt naponta arra,

hogy kapcsolatba lépjen ezzel az "Igével", ezzel az "Istennel lévő Igével", ezzel az "Isten vala Igével", vagy *"a Névvél, amelyet nem lehet megnevezni"*, vagy buddhista kifejezéssel élve a Rezgéssel, a Hangárammal. Mindannyian ugyanarról beszéltek.

Ha el akarjuk érni ugyanazt a magaslatot, mint amit a régi mesterek, akkor ugyanazt az utat kell követnünk, mint ők. Ez csak ilyen egyszerű; ez ilyen egyszerű. Ugyanúgy, mint amikor valaki orvossá akar válni, akkor követnie kell a orvostudomány tanításának egyetemi módját. A korábban végzett orvosok taníthatják őt, ő pedig orvossá válik. Ahhoz, hogy Krisztushoz vagy Buddhához hasonlatossá váljunk, ugyanazt a módszert kell gyakorolnunk, mint amit ők, kapcsolatba kell lépnünk a belső lánggal, Isten belső mennydörgésszerű hangjával. Ezt a módszert pedig felajánlhatom nektek, örömmel és szabadon - mindenféle kötöttség, feltétel, anyagi, fizikai, vagy szellemi kötelezettség nélkül. Csak a ti odaadásotokra, a gyakorlásotok iránti odaadásotokra van szükség. Gyakorolnotok kell mindennap, a saját időbeosztásotok, elrendezéseitek és szabad akaratotok szerint. Mindössze erre van szükség.

Kezdődjön a béke velünk

*Malajzia
1989. október 1.
(eredetileg angolul)*

Hölgyeim és uraim, barátaim! Mielőtt bárhol, bármilyen előadást elkezdek, a szívem mindig mélyen elmerül az olyan gondolatokban, hogy miképp tökéletesítem a beszédemet, hogy az a hallgatónak a legnagyobb hasznára váljon. Így minden alkalommal, mielőtt előadást tartok, mindig imádkozom a mindenható Istenhez és a Buddhákhoz, hogy könyörületesen segítsenek nekem és beszéljenek rajtam keresztül, és ezáltal a minden irányban létező barátaink – a dévákat és a szellemeket is beleértve – és az összes jelenlévő a legnagyobb hasznát lássa a kétórás előadásomnak.

Így ma nagyon erősen imádkoztam. Nem a buddhista szentélybe mentem imádkozni, és nem a keresztény templomba mentem imádkozni. Hanem a szívem templomában imádkoztam. Templomként és szentélyként

használtam ezt az értékes testet, hogy Istenhez és a Buddhához imádkozzak, mert azt szeretném, hogy a legnagyobb hasznatok származzon az előadás meghallgatásából, és ez a legemlékezetesebb alkalom legyen a számotokra.

És mindig, amikor így imádkozom, az áldással és haszonnal jár. Ez az oka annak, hogy mindenki mindennap imádkozik. Elmegyünk a templomba, hogy Istenhez imádkozzunk; a mecsetbe, hogy Allahhoz imádkozzunk, vagy a szentélybe, hogy a Buddhához imádkozzunk. Mert nagyon is érezzük ennek a hasznát, érezzük az áldást a Buddháktól, Istentől, Allahtól, vagy attól, akit akármilyen néven imádkhatunk.

A különböző háttérünkből és kultúránkból adódóan másképp hívjuk a "minden dolgok Teremtőjét". Másképpen hívjuk azt a leghatalmasabb erőt, amely annyira szeret minket. Vannak, akik ezt Istennek hívják, vannak, akik ezt Buddha Természetnek hívják, vannak, akik ezt Taonak hívják, és vannak, akik ezt Allahnak hívják. Vagyis nem kellene ezen vitáznunk. Nem számít, hogy milyen vallásban hiszünk. Mindegy, hogy keresztények, mohamedánok, buddhisták, taoisták vagy szikh vallásúak vagytok, mindenki azt hiszi, hogy az ő vallása a leghasznosabb – és ebben én is hiszek. Bármilyen legyen a legjobb a számunkra, az jó nekünk.

De azután néha arra vágyunk, hogy lássuk a vallásunk vezetőjét. Például, ha buddhisták vagyunk, akkor szeretnénk látni a Buddhát, szeretnénk kapcsolatba kerülni a Boddhiszattvával, Shakyamuni Buddhával, vagy a Quan Yin Boddhiszattvával. Ha keresztények vagyunk, akkor néha

szeretnénk kapcsolatba lépni Istennel, Jézussal, Szűz Máriával, vagy a múlt szentjeivel, akikhez minden nap imádkozunk.

Nem tudom, hogy annyira akarjátok-e látni Istent, olyan nagyon, mint amennyire én akartam; de én valóban látni akartam Buddhát, látni akartam a Boddhiszattvát, látni akartam Istent. Egyenesen Istenhez, egyenesen Buddhához szeretnék beszélni a szívemben lévő összes aggodalomról, kétségről, és mindarról a szenvedésről, ami a saját tapasztalatomból és más szenvedő emberi lények tapasztalatából ered.

A megvilágosodásom előtt naponta rendszeresen jártam imádkozni a templomba és a szentélybe. Ha láttam egy keresztény templomot, bementem és imádkoztam. Ha láttam egy buddhista szentélyt, bementem, hogy imádjam a Buddhát, és imádkozzak hozzá. Emlékszem, hogy csak két imám volt. Amikor a keresztény templomba mentem, azt mondtam Istennek: "Drága Isten, ha valóban létezel, kérlek, engedd, hogy meglássalak. Bárhogy is, de hagyd, hogy egy nap meglássalak. Csak látni akarlak téged, semmi mást." Ez volt az első imám. És egyik nap a buddhista szentélyben imádkoztam a Buddhához: "Drága Buddha, ha tényleg létezel, kérlek, mutasd meg nekem. Engedd meg másoknak is, hogy jobban lássanak Téged. Kérlek, hagyd, hogy lássunk téged és megismerjük a dicsőségedet, hogy azután jobban hihessünk a könyörületedben, az erődben, és bizonyosság lehessen a szívünkben." Sokszor imádkoztam így, de nem láttam se Istent, se Buddhát.

Azután egy nap kicsit elegendő lett, és sírtam. Ez reggel volt, amikor a reggeli szertartást végeztem a Buddha felé. Tudjátok, hogyan végzik a buddhisták a reggeli szertartást? Igen? Fogtok egy fahalat és a harangot, és így kopogtatjátok: tik, tik, tik, bong; tik, tik, tik, bong, [A Mester bemutatja.] miközben ismétlitek a mantrákat, olyanokat, mint a Tabei Chow: "Namo hanadanadorayeye namo ariye polojeti...", stb. Azután ismétlgetitek a Quan Yin Boddhiszattva nevét: "Namo Quan Shih Yin Pusah", vagy Amitabha nevét: "Namo Au Mi To Fou" – valahogy így, nagyon sokszor.

Aznap, miután ezzel végeztem, és oly sokszori imádkozás után sem láttam a Buddhát, úgy elkezdtem sírni, mint egy kisbaba. Tudjátok, amikor nem kaptok semmit, akkor toporzékoltok: "Miért nem kaptam meg?" [Mindenkinek nevet.] Szóval nagyon keservesen sírtam, és azt mondtam: "Buddha, nem arról van szó, hogy nem hiszünk benned, hanem arról, hogy nem látunk téged, és a szívünk úgy tele van vágódással. Hogyan várhatod el, hogy higgyünk benned, amikor nem látunk téged?" [Taps.]

Olyan keservesen sírtam és zokogtam, hogy átjött a szomszéd, kopogtatott az ajtómon, és azt mondta: "M..m..m..mi van veled? Nem csinálsz semmi butaságot, ugye?"

Azt mondtam: "Nem, nem. Miért? Miért csinálnék bármiféle butaságot?"

"Hallottam, hogy egész reggel sírtál!"

Azt gondolta, hogy valami ostobaságot csinálok. Csak sírtam a Buddhának. Olyan keservesen és hangosan sírtam, hogy az összes szomszédot felébresztettem. Annyira szégyelltem magam. De attól a naptól fogva felismertem, hogy a szívemben még akkor sem érzem magam elégedettnak, amikor mindennap imádkozom, végrehajtom a Buddha szobor előtt a reggeli és esti leborulásokat, és az ismétléseket. Mert semmi jelét nem látom a Buddhának. Ezért aznap eldöntöttem, hogy mennem kell. Mennem kell, és valami mást kell csinálnom. Mivel ez így nem működik, egy másik módot kell találnom. Nem akadhattam el csak úgy ott, nem érve el semmit.

Mivel annyira vágytam rá, hogy lássam a Buddhát, ezért elmentem mindenhová, imádkoztam minden szentélyben, és leborultam a világon mindenhol, ahol buddhista és keresztény templomok, szerzetesek és apácák voltak. Amikor hallottam valakiről, hogy csak egy kicsit is megvilágosodott, vagy híres, odamentem hozzá, leborultam előtte, és kértem tőle a megvilágosodást.

Sok-sok év telt el így, de nem sokat kaptam. Kaptam valamennyit, igen, kaptam valamennyit abból, amit ti "Gan Yin"-nek neveztek. Ami egyfajta intuitív felelet, amit akkor kapsz, ha Buddhához vagy Istenhez imádkozol. Egyik nap sokáig mereven néztem az Amitabha Buddhára - odaadó buddhista és odaadó keresztény is voltam -, és azt mondtam: „Miért nem viszel el engem a Nyugati Paradicsomba?” [nevetés] Azután hozzátettem: „Adj nekem valami Gan Yin-t, valami választ.” És akkor ő adott!

Annyira őszinte voltam, a szívem annyira sajnált, hogy úgy érezte, megérdemlek valamilyen választ. Úgyhogy nagyon magasra felemelt. Hirtelen nem éreztem semmit magam alatt. Nagyon megijedtem, és azt mondtam: "Ne, ne, ne. Tegyé le." Ez olyan érzés, mintha repülnél. Ismeritek? Nem? Volt ilyen tapasztalatotok, ugye? [Mindenki nevet.] Ha nagyon erősen imádkoztok, a testetek könnyűvé válik. A Buddhától fogtok kapni némi Gan Yin-t, valamilyen feleletet. Azután néha számádiba fogtok jutni. Ezért hívjuk ezt "Nien Fo San Mei"-nek [kínaiul], ami annyit jelent, hogy a Buddha nevét ismételve izgalomba, extázisba, számádiba kerülnék - "Ju Ding" [kínaiul]. Ott ültök, és annyira tökéletesen szépnek, áldottnak és békésnek érzitek magatokat, és a világon semmiért sem aggódtok. Ezt hívjuk számádinak szanszkritül, vagy San Mei-nek kínaiul. Igen, ezt nyugaton is számádinak hívják, ami azt jelenti, hogy beléptek egy áldott, nyugodt elmeállapotba, ahol nincs bennetek szomorúság, aggodalom és félelem. Ezt hívjuk számádinak.

A számádi állapotában abszolút tökéletesen érezzük magunkat. Úgy érezzük, hogy a világon semmi sem zavar minket. Egyáltalán nem történik semmi, és minden tökéletes. Néha, amikor belépünk ebbe az állapotba, úgy érezzük, hogy a világ tökéletesen rendben van. Ezért, amikor Lao-Ce a számádi állapotába került, kijelentette: "Tien hsia ben wu shih," ami azt jelenti, hogy nincs probléma a nap alatt; minden tökéletesen rendben van.

Nos, kaptam egy kis élményt, amikor őszintén imádkoztam a Buddhához és Istenhez. Azonban ennyi volt az egész, semmi több. Ezért egyre többre vágytam, mert a Buddha adott egy

keveset, de nem kaptam eleget. Tudjátok, milyen az, amikor finom, ízletes étel van előttetek. Ha csak egy kis kóstolót adnak, akkor persze csalódottnak fogjátok érezni magatokat, és többet akartok.

Vagyis többet akartam. Tehát tovább rohangáltam ide-oda, valami megoldást keresve. Csak a megvilágosodás után ismertem fel - az igazi, nagy megvilágosodást értem ez alatt, nem a kicsit -, hogy már minden bennünk van, és nem kell olyan gyorsan rohannunk, vagy bárhová elmennünk azért, hogy ezt megkeressük. Csak légy csendben, légy nyugalomban, és fedezd fel.

A legtöbben közülünk azt hiszik, hogy ha megkapunk valamit, amiért imádkoztunk, akkor azt a Buddha adja. Nem, nem, az már a miénk. Csak nem tudunk róla, hogy az a miénk. Amikor nagyon erősen és őszintén imádkozunk, akkor az egónk, az elménk eltűnik. Akkor nem érezzük elválasztva magunkat a legnagyobb Erőtől, amit Istennek, Teremtőnek, Taonak vagy Buddha Természetnek hívunk. Mivel abban a pillanatban nem vagyunk elválasztva attól az Erőtől, hirtelen bölcsebbé válunk, hirtelen tisztábban látjuk a dolgokat, és azután látjuk, hogy ezek már a mieink. De ez nem az égből hullik alá. Már létezik az érdemeink tárházában.

Miért mondok ilyeneket? Mert szeretnék emlékeztetni titeket arra, hogy ha életünk körülményei nem jók, ha semmi kívánságunk nem teljesül, az azért van, mert elfelejtjük keresni azt, amit akarunk. Például a Buddhák léteznek, Jézus még mindig ott van, Isten létezik, Allah létezik, bármilyen

néven szólítjátok, az létezik. De nem látjuk őt, mert elfelejtjük őt keresni, vagy elfelejtjük őket keresni. Nemcsak Buddha létezik még mindig, és Isten, Jézus és bárki, akiben hisztek, hanem minden. Minden egyes dolog, amit akarunk, az ott van a raktárban. Különben nem akarnánk. Nem lenne semmi elképzelésünk arról, hogy mit akarunk.

Például Afrikában vannak nagyon civilizálatlan törzsek. Korábban sohasem láttak televíziót, még az elmúlt harminc vagy száz évben sem. Így soha nem fut át az agyukon olyan elképzelés, hogy menjenek és TV-t nézzenek, mert az emlékezetükben a TV nem létezik. Ezért minden, amit ebben az életben kívánunk – úgy mint gazdagság, boldogság, áldás, kapcsolat Istennel és Buddhával, stb. –, az már ott vár ránk a raktárunkban. Az ilyen képek már rögzültek az emlékeink között, az ebben a világban leélt előző életből, vagy sok-sok előző életekből. Most ezért akarjuk ezeket. Különben hogyan kívánhatnánk ezeket, honnan tudnánk egyáltalán, hogy ilyenek léteznek? Akarjuk ezeket, mert tudjuk, hogy már a mieink voltak.

Így amikor megvilágosodottak vagyunk, vagy elérjük a legnagyobb bölcsességet, akkor ezeket fel fogjuk fedezni a raktárunkban. A Buddha nem adja oda nekünk, Isten nem fogja nekünk adományozni - ezeket már nekünk adták. Csak annyi történt, hogy elfelejtettük használni őket. Ezért van egy mód arra, hogy felismerjük Isten szeretetét, felismerjük Buddha könyörületét. Ehhez nyugalomban és csendben kell lennünk, és figyelniünk kell arra, amit Isten vagy Buddha mond nekünk.

A mindennapi gyakorlás két részből áll: az első részben imádkozunk azért, amit akarunk, a másodikban pedig odafigyelünk arra, amit Isten vagy Buddha mond nekünk - hogy hol kapjuk meg azt, amit akarunk. Ha folyton-folyvást kérünk, és nem figyelünk oda, nem fogadjuk azt, ami jön, akkor azt nem fogjuk megkapni. Legtöbbször túlságosan el vagyunk foglalva azzal, hogy imádkozzunk valamiért, és nem tudjuk, hogy Isten mit akar nekünk mondani. Például, ha odamegyünk egy tanárhoz, hogy az angol nyelvvel kapcsolatban tegyünk fel neki kérdéseket, akkor nyugalomban és csendben kell lennünk, és figyelniünk kell a válaszra. Nem így van? Igaz?

Így tehát, ha Istent vagy Buddhát megkérdezzük valamiről, és állandóan kérdezzük, minden reggel, délben és este, akkor mindig "mi" vagyunk azok, akik beszélünk. Akkor persze, hogy nem tudjuk, mi Isten válasza, és milyen teendőkről beszél nekünk Buddha. Az életünk ezért nem sokat javul, habár Isten mindig könyörületesen segíteni akar nekünk, és a Buddhák mind a tíz irányban állandóan odafigyelnek ránk. Sok olyan útmutatást akarnak adni nekünk, hogy miképp kezeljük az életünket, hogyan oldjuk meg a napi gondjainkat, és hogyan érjük el a legnagyobb intelligenciát ahhoz, hogy életben maradjunk ezen a világon, és átjussunk az egész világegyetem különböző szintű világain.

Nyugalomban kell lennünk néha, és ezt hívjuk mi „meditációnak”. Most ha ott ülünk, és a fejünkben még mindig gondolkozunk, akkor az nem meditáció. Az nem meditáció, hanem csak „beszélgetés a csendben”. [Nevet a Mester.] Ezért kell tudnunk, hogyan kell meditálni, hogyan

kell nyugodtan ülni, és én ezt akarom felajánlani nektek. Van egy mód arra, hogy azt megfelelően és helyesen csináljuk, hogy megkaphassuk az üzenetet Istentől, Buddhától, Alláhtól, vagy bárkitől, akiben a legjobban hisztek. Néha nyugalomban kell lennünk ahhoz, hogy az üzenet keresztüljöjjön. Nem az a helyzet, hogy Isten nem figyel ránk, nem arról van szó, hogy Amitabha nem hallgat ránk – mi vagyunk azok, akik nem figyelünk rájuk. Most értitek?

Ezért mondom azt a könyvemben, hogy Isten vagy a Buddha neveinek ismételtetése nem sokat fog segíteni nektek. Nem úgy értem, hogy Isten vagy a Buddha nem fog figyelni rátok; hanem mi vagyunk túl zajosak, mi beszélünk túl sokat, és mi nem figyelünk oda. Úgyhogy van egy mód e probléma megoldására. Mindennap még mindig imádkozunk Buddhához, még imádkozunk Istenhez, de azután hagynunk kell valamennyi időt arra, hogy nyugodtan ülünk és meghallgassuk az üzenetet, amit Isten át akar adni nekünk, amit Buddha továbbítani akar felénk. Logikus ez? Igen? Köszönöm.

Most eljutottunk a második részhez: hogyan ülünk nyugodtan? Legtöbbször nem ülünk nyugodtan. Még rosszabbá válunk, amikor leülünk. Nem igaz? Nos, ha nem hisztek nekem, akkor ma este, miután hazaértetek, próbáljátok nyugodtan ülni, és próbáljátok öt percre kiüríteni az agyatokat. Ha meg tudjátok tenni, akkor ti vagytok a mestereim. [Mindenki nevet.] Ez nagyon, nagyon nehéz. Berakhatjátok a testeteket egy ládába, bezárhatjátok így magatokat, de az elme még mindig mindenfelé futkározik.

Nem ez a meditálás módja, és nem ez a módja annak, hogy Isten vagy Buddha üzenetét meghallgassuk.

Van egy jobb mód ennek a megtételére. Imádkozhatunk a Buddhához, a saját Buddha Természetünkhöz belül, vagy a saját könyörületünkhöz és jóságunkhoz, ami ott van bennünk. Ezt a kínaiak "Hsing Ben Shan"-nak hívják, ami azt jelenti, hogy az emberi lények eredendően jó akaratúak, és jóság lakozik bennük. Ezért, ha hiszünk Istenben, akkor Istenhez imádkozunk; ha hiszünk Buddhában, akkor Buddhához imádkozunk. Ha hiszünk a "Hsing Ben Shan"-ban, ami a bennünk lévő jóságot jelenti, akkor a bennünk lévő jósághoz imádkozunk. De imádkozzatok a legmagasabb erőhöz, bármi is legyen az. Mindig a legmagasabb erőhöz, a legmagasabb Istenhez, a legmagasabb Buddhához imádkozzatok. Ne imádkozzatok a kis istenekhez – ahogy azokat mi kínaiul "Shern"-nek (lelkek) vagy "Guei"-nek (szellemek) hívjuk –, nevezetesen a helyi istenekhez, mert az ő hatalmuk lokális. [Mindenki nevet.] Ezért nem a helyi istenhez kell imádkoznunk, hanem a legfelsőbbhöz, a legmagasabbhoz. Így amit kapunk, az a legmagasabb, a legfelsőbb erő, értitek? [Hangos taps.]

Imádkozunk azért, amit akarunk, de annak egy jó imának kell lennie. Nem úgy értem, hogy Isten segíteni fog a sikerekben, amikor azért imádkoztok, hogy megöljétek valakit, vagy kiraboljátok a bankot. Nem, nem, nem, ez nem segítene. Úgy értem, hogy az emberi könyörület korlátain belül imádkoztok, logikusan, az emberi élet békéjéért, könyörületért, békéért, útmutatásért – a legmagasabb útmutatásért. Hogy az életetek, a szomszéd élete, és a

nemzet élete gyümölcsöző, bölcs és békés legyen. Akkor mindennap Isten fog irányítani minket, Buddha fogja irányítani, hogy miként tegyük a dolgokat. Hirtelen a dolgok meg fognak változni, jobbak és könnyebbek lesznek, jobban fogjátok csinálni a dolgokat, mint korábban. Bölcsebben és gyorsabban hoztok döntéseket, mint azelőtt. Ez az, amikor tudjátok, hogy Isten vezet titeket.

Ezek után másképp fogjátok érezni magatokat. Valóban tudni fogjátok, hogy van egy, az agyunknál hatalmasabb erő, amit Istennek, Buddha Természetnek vagy Taonak hívunk. Engem nem érdekel, hogy ti minek hívjátok ezt, mert megvan az a szabadságunk, hogy másként nevezzünk dolgokat. Ez az, ahogy odafigyelünk Istenre vagy Buddhára. Ha ezt nem tesszük meg minden nap, akkor Buddha vagy Isten üzenetéből nem sokat fogunk megkapni; azután pedig nem tudjuk, hogy Isten valóban létezik-e, Buddha létezik-e, és szeretnek-e minket, vagy sem.

Nos, ha a meditációból nem kapjátok meg ezt a hasznot, akkor tudok egy másik módot, hogy felismerjétek Isten, a Teremtő, és a Buddha szeretetét. Amikor különböző virágokat láttok, belenéztek a virág közepébe, csak nézitek, hogy milyen csodálatosak és milyen illatosak. Ez a virág létezésének a célja. Mert Isten, Buddha, Tao vagy Allah annyira szeret minket, hogy megteremtették ezeket, hogy az érzékeink örömet leljenek bennük, hogy az életünket szebbé, elviselhetőbbé és kényelmesebbé tegyék. És amikor a gyermekeitek szemébe néztek, látni fogjátok, hogy azok csillognak az értelemről, a szeretetről, a tanulás iránti vágytól, és a melegségtől, amit a családi szeretet révén

mindennap adnak nektek. Ez az, amikor Isten vagy Buddha kifejezi irántunk a könyörületét és szeretetét. Különben, ha ezek nem lennének meg nekünk, mint például a gyermekek szeretete, a virágok, a gyönyörű ég, a csillagok, a hold vagy a nap, akkor az életünk olyan nyomorúságos lenne.

Vagyis, még mielőtt tudnánk, hogy Isten, Buddha vagy a szentek léteznek-e vagy sem, már elmondhatjuk, hogy létezik egy feltétel nélküli szeretet, amiről nem tudjuk, honnan jön. Létezik egy feltétel nélküli szeretet ezen a világon az összes ember és az összes dolog iránt. Isten nemcsak az emberi lényeket szereti, hanem az állatokat is; Buddha nemcsak ránk vigyáz, hanem mindenre. Látjátok, hogy még fű is terem a téhnék, vannak nőstény madarak a hímeknek, méz készül a méheknek, és így tovább.

Ezért mondja azt a keresztény Biblia, hogy Isten mindent megteremtett, minden lény szükséglete szerint. Buddha a buddhista szentírásban elmagyarázta, hogy a Buddhák és Boddhiszattvák néha állatokká, madarakká, virágokká vagy vízzé alakulnak át, hogy az érző lényeket szolgálják és segítsék. Különböző kifejezéseket és különböző nyelveket használva léteznek hasonló mondások.

Így azért, hogy megismerjük Isten vagy Buddha irántunk való szeretetét, nagy becsben kell tartanunk körülöttünk minden teremtményt. Gondosabban, figyelmesebben és hálásabban kell tekintenünk mindenre, amit használunk. Különben könnyű ezt elfelejtenünk, és könnyű hálátlannak lennünk.

A Teremtő, a Buddha nem bánja, ha hálátlanok vagyunk irántuk. Nem keresik a hálánkat. Csak ha elfelejtünk hálásnak lenni, akkor mi veszítjük el a nagyszerűség érzékelését. Elfelejtjük, hogy van ott egy legnagyobb erő, ami mindennel törődik. És ebben az esetben túl magányosnak, túl kétségbeesettnek fogjuk érezni magunkat, és sokat szenvedünk.

Kifelé hálásak vagyunk mindenért, amit kapunk. Belül néha nyugalomban ülünk, és tudjuk, hogy a Buddha létezik; hallgatunk a belső hangra, a nyugodt hangra, Isten hangjára, Buddha hangjára. Ha mindennap ezt tesszük, akkor nagy különbséget fogunk látni a mindennapi életvitelünkben, az intelligenciánkban és a nézeteinkben. Ez az, amit mi "meditációnak" hívunk.

Nos, ez túl könnyű lenne, ha csak ülünk, meditálunk, hallgatjuk Isten hangját, és annyi mindent kapunk. Van néhány apróbb körülmény, amire oda kellene figyelnünk. Ott kint a könyvekben...

Először hadd beszéljek egy kicsit ezekről a könyvekről. Az én kis könyveim valójában nem az én könyveim, hanem a tanítványaim könyvei. Mert én soha semmilyen könyvet nem írtam, és nem is tudok kínaiul írni. Ez mind a tanítványaim munkája volt. Én csak beszéltem, ők meg felvették a beszédek, kiadták őket, és odarakták a nevemet a borítóra. Így lettem híres, és így kerültem bajba. [Mindenki nevet.]

Formosán megszakításokkal kb. öt évig voltam, és soha nem volt semmi bajom. Szívesen láttak és szerettek mindenhol,

ahová mentem, befogadtak, adtak némi pénzt, ennivalót és ruhát, amit hordhattam – mert apáca voltam, egy nagyon ismeretlen apáca. Így hát nem volt semmi bajom. Azután valahol pár formosai elkapott és azt kérték, hogy beszéljek valamiről, és tanítsam meg nekik a Quan Yin módszert. Így hát ezt megtettem. Mindent felvettek, amit mondtam, még azokat is, amiket személyesen csak nekik szántam. Mivel az emberek szintje különböző, néha elmondhatsz valamit ennek az embernek, de a másiknak nem. Nem így van? Mivel mindent csak úgy vakon kinyomtattak [Nevet a Mester.] és nyilvánosságra hoztak, ezért elkezdtem bajba kerülni. Így kezdtetek el megismerni engem, én pedig elkezdtem bajba jutni. Szinte mindenki, aki előtte szeretett, az mostanra ellenem fordult - de ne törődjete ezzel. Azzal a haszonnal összevetve, amit az emberek kapnak, ez csak egy apró gond. Így hát nem érdekel, ha ismét bajba kerülök.

Mivel a tanítványaim nagyon jószívűek, ezért azt szeretnék, hogy bármi hasznuk származik ebből, azt mások is megkaphassák. Nem állíthatom le őket, mert a szándékuk jó. Ha leállítom őket, az azt jelenti, hogy nincs bennem könyörület – nincs annyi, mint bennük. Ezért hagyom, hogy bármit megtegyenek, amiről úgy érzik, hogy az hasznos mások számára.

Ezekben a könyvekben (Az azonnali megvilágosodás kulcsa) – az angolban és a kínaiban is – akkor én valójában a tanítványaimnak beszéltem arról, hogy miként fejlődhetnek a tudás útján. Az például nem elég, hogy mindennap így teszünk - egyenesen ülünk és a Buddhához hasonló módon becsukjuk a szemünket. Azután pedig mindenki tudja, hogy

nagy gyakorlók vagyunk. [Nevetés.] Ez nem elég. A meditációt egy életformává kell tennünk. Például, amikor meditálunk, kapcsolatba fogunk kerülni Isten és Buddha erejével. Azután hagynunk kell, hogy ez az Isten vagy Buddha erő megjelenjen a másokkal fennálló napi kapcsolatunkban, és szeretetteljesebbekké kell válnunk. Ez a fejlődésünk bizonyítéka.

Nos, ha be akarjuk bizonyítani, hogy szeretetteljesebbek vagyunk, akkor jótékonykodnunk kell egy kicsit: segítenünk kell a szegényeket, engedelmesebbeknek kell lennünk a szüleink felé, gondoskodnunk kell az öregekről, a csecsemőkről és az özvegyekről, és tartózkodnunk kell attól, hogy túlságosan elmerüljünk az élvezetekben. Más lények szenvedésére úgy kell tekintenünk, mint a sajátunkéra. Ezért nem szabad örülnünk az állatok leölésekor, és azok elfogyasztásakor. Ez az, amiért vegánnak kellene lennünk.

Ha nem akarjátok követni a vegán étrendet, mert túl sok gondal jár, például az üzlet miatt, vagy mert a feleség megtagadja a főzést, mert..., mert..., mert... [nevetés], akkor van egy másik választási lehetőség. Például, amikor a Buddha először elfogadott néhány szerzetest a szerzetesi rendjébe, akkor ezek a szerzetesek – csakúgy, mint más hétköznapi tanítványok – hozzá voltak szokva a húsevéshez, mert a hazájukban nem nőtt meg a fű és a zöldség. Ezért a Buddha azt mondta: "Rendben, akkor lassan váltsatok át a húsevésről a zöldségevésre."

Ezért a Buddhával összhangban én is felajánlok választási lehetőségeket. Például meg kellene próbálnunk vegánnak

lennünk, amikor csak az megfelel a számunkra. És amennyire csak lehet, arra kellene próbálnunk ürügyet találni, hogy vegánok legyünk, ahelyett, hogy a húsevéshez találjunk ürügyet. Ez alatt azt értem, hogy egyre inkább a könyörület és az összes teremtmény iránti szeretet kiterjesztése felé fordulunk. Nincs olyan vallás – egy sem –, amelyik ne hangsúlyozná, hogy a szeretetünket minden lényre ki kell terjesztenünk, nem csak az emberi lényekre.

Vagyis, akár hiszünk valamilyen vallásban, akár nem, mindannyian hihetünk a "Hsin Ben Shan"-ban, a saját szívünkben lévő jóságban és együttérzésben. Ezért annyi életet próbálunk megmenteni, amennyit csak lehet. Ez nem azt jelenti, hogy sok minden meg fog változni, ha egy darab hússal kevesebbet esztek meg. Hanem ez egy elv arra, hogy a szívünket a könyörület irányában idomítjuk. Értitek? A könyörületünket növekedni hagyjuk, nem pedig megöljük azt. A szándék fontos.

Vannak gyakorló csoportok, amelyek azért nem esznek vegán ételt, mert azt gondolják, hogy az nem kényelmes. Minden nap részt kell venniük a szórakozásban, másokkal baráti vagy üzleti kapcsolatban kell állniuk, és úgy gondolják, hogy a vegán étkezés betartása nem kényelmes. Ezért úgy határoznak, hogy hetente egy vagy két napot böjtölnek, hogy a minden élőlény felé mutatott könyörület jeleként csökkentsék a húsfogyasztást. Ezért hallottuk, hogy ilyen és ilyen csoport 5 napos böjtöt tart, és ilyen és ilyen vallás évente egy hónapos böjtöt tart. Ezek egy nagyon régi, de nagyon hathatós hagyománynak a maradékai.

A buddhizmusban is sokfajta vegetáriánus ember van, például van, aki egész életében vegetáriánus, van, aki havonta 2 napra, 4 napra, 6 napra vegetáriánus, stb., hogy az emberek jobban hozzászokhassanak a vegetáriánus étkezéshez. De ez a rendszer kicsit bonyolult nektek. Például nekünk, keleti buddhistáknak van egy nagyon pontos Hold-naptárunk. Vegetáriánus ételt eszünk a hónap első napján, a tizenötödiken, és a végén. Ha egy elfoglalt dolgozó ember vagy, például üzletember vagy újságíró, akkor nem tudod állandóan megnézni a Hold-naptárt. Vagy esetleg nincs is Hold-naptárad, hanem csak „Nap” naptárad van [nevetés], és így nehéz követned azt, hogy melyik dátum micsoda. Ezért a minden lény iránti könyörületet támogató jelként azt javaslom, hogy vegán ételt fogyasszunk, amikor csak eszünkbe jut; amikor csak az megfelelő az életünkben. És ez már sokkal, sokkal jobb. Ez így rendben van? Igen? Köszönöm.

Így nyugodtabbak vagyunk az elménkben és a szívünkben. Miért? Mert mindig, amikor húst eszünk, elkerülhetetlenül be fog vésődni a tudatalattinkba az állat szívében lévő gyűlöletnek, haragnak és frusztrációnak egy része, ami az állat eltávozásakor jött létre. Emiatt belül kényelmetlenül fogjuk érezni magunkat. Ezért rémálmaink vannak éjjel, amikor alszunk. Amikor az állatok meglátnak minket, megrémülnek tőlünk és elrohannak. Amikor betegek vagyunk, nehezen gyógyulunk, mert az általunk megevett hús körül ott lebeg a gyűlölet és harag légköre.

Ezért minél inkább vegán módon étkezünk, annál jobb lesz a lelkiismeretünk, annál kevesebb lesz a büntudat a

tudatalattinkban, és kevesebb rémálommal, jobban alszunk. Tehát meg kellene próbálnotok. Jobb az elméteknek, a szíveteknek, az egészségeteknek, mindennek.

Nem olvasok olyan sok újságot, mint ti, kivéve, amikor utazok, és 15, 20, 30 órát ülök a repülőn. Nincs semmi egyéb tennivalóm, nem tudok olyan sokat aludni, és olyan hosszan meditálni. [Nevetés.] Akkor fogok egy újságot és belenézek. Valahányszor belenéztem az újságba, nem volt benne semmi jó. Az a jó hír, ha nincs hír.

Legutóbb, Hong-Kongból idefelé jövet a Newsweek és a Time magazint olvastam. Mindenféle katasztrófákat láttam: hurrikánt, természeti csapást, repülőgép balesetet, gyilkosságot és betegségeket. Vannak olyan betegségek, amikről a történelemben azelőtt soha nem hallottunk. Például a legújabb betegségek egyike az egyfajta gyógyíthatatlan feregbetegség. A fereg belülről kirág egy lyukat, és látni fogod a férgeket, amint belülről kimásznak a lyukon. El tudjátok képzelni, hogy az egész test tele van ilyen férgekkel? Az orvosok nem tudják meggyógyítani. Amikor ránéztem erre, úgy éreztem, tudjátok, émelyegtem; hányni akartam. Nem a borzalmas látvány miatt, hanem a beteg iránt érzett sajnálat elviselhetetlen érzése miatt.

A gyomrunkban általában vannak férgek, és ez már kibírhatatlan. Most, ha a testedben mindenütt férgek vannak, és bármikor rághatnak egy lyukat és kimászhatnak, hogy megnézhesd őket. Az agyad, a véred és a húsdod mind tele van férgekkel... El tudjátok képzelni, milyen lehet így az élet?

Ezért azt gondolom, hogy nekünk – akik jó egészségben és jó anyagi helyzetben vagyunk – imádkoznunk kellene, hogy Isten soha ne juttasson minket ilyen helyzetbe. Arra is fel kellene készülnünk, hogy tisztábbak legyünk és jobban elfogadjuk Isten védelmét, hogy soha ne kerüljünk ilyen sajnálatos helyzetbe. A legjobb mód pedig az, hogy megpróbáljuk elkerülni a közvetett ölést. Mint amilyen a húsevés, ami maga is egy közvetett ölés. Ha nem eszünk húst, akkor senki sem öl.

Az ok és okozat törvénye a buddhizmusban abszolút és pontos. Bármit teszel másokkal, az így vagy úgy veled is meg fog történni. Nemcsak a buddhizmusban, hanem a kereszténységben is ez áll: „*Ki mint vet, úgy arat.*” És ha figyelmesen megnézték más vallásokat, ott is látni fogjátok a „karma”, az ok és okozat törvényét: bármit teszel, az megtörténik veled. Ezért Konfucius azt mondta: „*Ne tedd azt másokkal, amire te magad nem vágysz.*” Mert ő is ismerte az ok és okozat törvényét, vagyis azt, hogy bármit teszel, annak te kapod meg az eredményét, legyen az akár rossz, akár jó.

Mivel semmiféle rossz eredményt nem akarunk, ezért el kell kezdenünk jó dolgokat tenni, hogy jó eredményeket kapjunk. Nem kell túl sokat beszélnem nektek a mennyországról és a poklóról. Csak gyakorlatiasan beszélek az életetekről.

Ha egészséges elmét, egészséges testet, tiszta lelkiismeretet és jó éjszakai alvást akarunk, hogy ezeket elérhessük, ahhoz több könyörületet kellene mutatnunk más emberek és az

állatok iránt. Ha békét és biztonságot nyújtunk másoknak, akkor mi is békét és biztonságot fogunk kapni.

Gyermekkorom óta soha nem öltem meg semmit, még egy hangyát, egy kukacot, vagy egy madarat sem. Nem szeretem látni a gyilkolást. Látjátok, habár Au Lacban olyan sok katasztrófa, gyilkolás, halál és probléma volt, én megmenekültem. Nem ültem csónakban, nem volt semmi bajom, mert még a kommunista uralom előtt elhagytam Au Lac-ot. Értitek? Miért volt ez így? Azért, mert nem volt bennem gyűlölet, életemben nem öltem és nem tettem rosszat, és emiatt jó bánásmódban részesültem.

Ezért a saját tapasztalatomból azt mondhatom nektek, hogy bármi jót tesztek másokkal, az nektek is megadatik majd. Nem azért mondom ezt, mert apáca lettem, vagy mert a Quan Yin módszert gyakorlom. Nem, a könyörület eredményét már azelőtt láttam. Például a hazámban a gyerekek néha mennek, kiszedik a madarakat a fészükéből, megeszik őket, és így tovább. De én ebben soha nem vettem részt. Mindig gyűlöltem ezt, és mondtam nekik, hogy ne tegyék. És mindig, amikor láttam egy sebesült madarat, hazavittem, gondoztam, amíg rendbe nem jött, aztán szabadon engedtem. Azt hiszem, ezért van az, hogy az állatok olyan barátságosak velem.

Amikor Németországban voltam, egyik nap a Buddha neveinek ismételtetése után kimentem, és odajött hozzám egy madár. A lábamhoz repült, és ott állt. Így azt mondtam: „Mit akarsz?” [Nevet a Mester.] A madár meg egyre csak csiripelt, beszélt hozzám. Egész sokáig ott maradt, nagyjából

fél órán át beszélgettünk. Nem tudom, hogy a madár megértett-e engem vagy sem, de én nem értettem őt. [Mindenki nevet.] Bárhogy is, egyfolytában beszélgettünk. És ez egy nagyon élénk beszélgetésnek tűnt, mert nagyon közel voltunk egymáshoz, valahogy így (a Mester megmutatja), és ő soha nem repült el. Sok ember látott minket beszélgetni, és kijöttek megnézni ezt a csodát. Végül a madár meglátta azt a sok embert, és elrepült. Tőlük megijedt, de tőlem nem.

Amikor Indiában voltam, a Himalájában éltem – nem egy jó szobában, hanem egy sárkunyhóban. Ebben a sárkunyhóban néhány kő szolgált tetőként, ami bármikor beszakadhat a nem túl jó szerkezete miatt. A sárból készült falakon ezernyi lyuk volt. A szél befújta, a csillagok beragyogtak, és minden állat bemászhatott, hogy a barátom legyen.

Minden nap, amikor meditálás után felkeltem, legalább öt skorpiót találtam ott, amint ott ültek és velem meditáltak. (nevetés) Ismeritek a skorpiókat? Ezerlábúak? Hogyan hívjátok őket? A farkuk nagyon hegyes, és ha egyszer megcsípnek téged, akkor „ég veled”. A skorpiók és a kígyók minden nap mind ott ültek körben és meditáltak. Amikor felkeltem és olyan sok barátot láttam, arra gondoltam, hogy ez nem jó hely nekik, mert ha ott járkálok, és nem vagyok elég óvatos, akkor rájuk lépek. Ezért minden nap fognom kellett egy nagy edényt, bele kellett mindegyiket tennem, és el kellett vinnem őket sétálni. Ráraktam őket egy nagy sziklára, ahonnan azután eltűntek.

Azt hiszem, azért voltak az állatok is barátságosak velem, mert én is olyan barátságos voltam velük. El tudtok képzelni ilyen állatokat? Ha barátságosak vagyunk az emberekkel, minden emberrel és minden lényel, akkor semmiféle háború nincs ezen a világon. Ezért ma vagy holnap elkezdjük a békeprogramunkat.

Mindenki a békéről beszél. Túl nagy hűhót csapnak, elmennek egy nagy szállodába és ülnek egy nagy asztalnál, hogy a békéről beszéljenek. De ezek a beszédek sehová sem vezetnek. Tettekkel kell kezdenünk; azzal kell kezdenünk, hogy visszafogjuk a gyilkoló ösztönünket. Amennyire csak tudjuk, el kell kezdenünk védeni minden életet.

A béke velünk kezdődik, velem és veletek; azután béke lesz az egész világon. Nem ülhetünk itt és várhatunk az elnökre, a békefenntartóra vagy bárkire, hogy jöjjön és beszéljen az érdekünkben. Nem. Önmagunknak kell döntenünk.

Ezért úgy gondolom, hogyha meditálunk és lecsökkentjük a hús fogyasztásunkat, akkor a bensőnkben békésebbekké válunk. És mivel békésebbek vagyunk, ezért egyfajta láthatatlan, békés légkört fogunk sugározni a környezetünkben, ami mindenkire hatással lesz. Akkor nem beszélünk a békéről — a béke ott lesz. Nem kell hirdetnünk a békét — a béke ott lesz. Egyet lehet ezzel érteni? Igen? Köszönöm. [Hangos taps.]

Igen, ha tisztán tartjuk magunkat, akkor közelebb lehetünk Istenhez, vagy bármilyen erőhöz, amiben hiszünk. Ha Istenben hiszünk, akkor közelebb fogunk kerülni Istenhez; ha

Buddhában hiszünk és megtisztulunk, akkor közelebb fogunk kerülni a Buddhához. Ez biztos. Én ezt kipróbáltam, és közlöm veletek. Valójában nem arról van szó, hogy én ezt közlöm veletek — ti ezt már tudátok. Csak emlékeztetek titeket arra, hogy ne felejtsetek el, a saját jószágunk bennünk van. Ne felejtsetek el, hogy Isten bent lakik a testünkben, és ne felejtsetek el, hogy Buddha a szívünkben van.

Ne felejtsetek el, hogy Isten bennünk van. A Buddha Természet bennünk van. Keressétek és találjátok meg azt az erőt, hogy ébresszen fel és segítsen titeket. Segítséget és áldásokat fogtok kapni. Legyen veletek minden áldás.

A hat buddhista tökéletesség

*Malajzia
1989. október 2.
(eredetileg angolul)*

Jó estét, hölgyeim és uraim. Most ismét hunyjuk be a szemünket, és imádkozzunk, hogy Isten és a Buddhák áldják meg az összejövetelet, hogy az előadás után a lehető legnagyobb legyen számotokra a haszon.

Szeretném a legőszintébb köszönetemet kifejezni a malajziai tanítványainknak és mindenki másnak, aki erőfeszítésével hozzájárulva segíti ezt az összejövetelet. Nem volt igazán könnyű; sok, sok akadály volt, és nem számítottunk arra, hogy könnyen mennek majd a dolgok. Különösen, mivel ez az első alkalom, hogy Malajziába jöttem. Sok minden volt, aminek az előkészítésére nem volt elég időnk, rengeteg olyan dolog volt, amit a tanítványaink nem tudtak. Így az, hogy most létrejött ez az összejövetelet, az Isten és a tíz irányban lévő Buddhák Kegyének köszönhető. Egyébként ez esetleg

nem jött volna létre, lehet, hogy egyáltalán nem is beszélhetnék.

Kínában is szerveztünk két előadást két helyen, de az utolsó pillanatban elmaradtak. Nem mi akartuk, hogy elmaradjanak, hanem ez a Kínában uralkodó helyzet miatt történt így. Ezért rendkívül boldog és hálás vagyok az Istentől és Buddhától érkező áldás és kegy miatt, és azért, hogy legalább két napig láthatom a ragyogó arcokat és érezhetem a vonzalmatokat.

Előző este egy sikeres találkozó és beszélgetés kerekedett közöttünk. Ma pedig reméljük, hogy ugyanígy lesz.

Ma ismét valami olyasmiről kezdek majd beszélni, amit megtanultam, és amit én magam ismertem fel. Azután pedig fenntartunk egy kis időt arra, hogy megválaszoljam a különböző kérdéseiteket, köztük azokat is, amelyeket tegnap este nem fejeztem be. Azt kívánom hát, hogy az együtt eltöltött idő egy jó beszélgetéssel teljen el, és mindannyiunk számára emlékezetes legyen. Áldjon meg minket az Isten!

Néhányan azt kérték, hogy kínaiul beszéljek, de még többen vannak, akik azt kérték, hogy angolul beszéljek. Nagyon nehéz ez a helyzet. Ezért mindenekelőtt elnézést kérek azoktól a kínai jó barátoktól, és kérem, hogy bocsássanak meg nekünk. A kínai előadásaimról bőven vannak hangszalagjaink és könyveink, és még többet rendelhetek Formosáról, a címünkről. De az angolul beszélő többség számára az általunk adott információ még mindig nagyon hiányos, nagyon kevés. Ezért kérek, engedjétek meg, hogy

ma este ismét angolul beszéljek, anélkül, hogy megneheztelnétek. Rendben van ez így? (Hangos taps.)

Még az sem lenne elég, ha az összes nyelven beszélnék, mert annyi nemzetiség gyűlt itt össze tegnap az összejövetele: hindu, francia, kanadai, ausztrál, német, angol, kínai, és természetesen maláj; továbbá a kínaiak oly sok tájszólást használnak. Így hát bele kell törődnünk a tökéletlenségünkbe ezen a világon. (Nevetés.)

Előző este sokan tettek fel nekem egy hasonló kérdést: hogyan kell helyesen meditálni? Elmagyaráztam, hogy amikor kiválasztasz egy meditációs technikát és egy mestert, aki azt a technikát tanítja neked, akkor az a meditáció helyes, ha egy idő múlva az a technika és a mester segít neked az együttérzésed, a bölcsességed és a lelki békéd kifejlésében.

Azt is sokan kérdezték tőlem, hogy ha egy mester megfelelő irányítása nélkül meditálunk, az nem sodor-e minket bajba - az úgynevezett "megszállottság" állapotába, ami azt jelenti, hogy a gondolkodásunk zavarttá válik? Azt mondtam: "De igen, ez igaz."

Az én feladatomban az, hogy gondoskodjak bárkiről, aki csak segítséget kér tőlem. Olyan ez, mint a rendőr, ha bárki hívja, köteles megvédeni az illető családját, a barátját, vagy a gyerekeit. Ezt értitek? Minden nemzetben sokféle ember van, akik sokféle munkára szakosodtak. Például egy orvos bárkiről gondoskodik, aki beteg és hívja őt, a rendőr megvéd bárkit, aki védelemre szorul, és így tovább. És van néhány

különleges ember, akik mindenféle embert megvédenek – mint például a Vörös kereszt. Amikor két ország háborúban áll egymással és vannak sebesült katonáik, akkor a Vörös kereszt mindkét ország összes katonájáról gondoskodik, nem törődve azzal, hogy ki rossz és ki jó, kinek van és kinek nincs igaza. Egyszerűen csak gondoskodik mindenkiről, aki megsebesült és erre rászorul.

Hasonlóképpen, vannak olyan lények, talán emberek, talán angyalok, talán Buddhák, Bodhiszattvák, akik gondoskodnak mindazokról, akik csak segítségül hívják őket, mert ezt a feladatot kapták. Értitek? Ti magatok is jelentkezhettek ilyenfajta munkára. Nemcsak egyedül én tehetem ezt meg, hanem mindenki megteheti.

A Quan Yin módszerrel történő gyakorlásunknak az az indítéka, hogy egy ilyen lényé váljunk, olyan valakivé, aki segít bármilyen rászoruló, segít bárkin, bármikor, bárhol, bármilyen faji, nemzetiségi, vallási és hitbéli megkülönböztetés nélkül, bármilyen feltétel, vagy bármi egyéb nélkül. Szerencsére rengeteg ilyenfajta lény van ezen a világon. Nem gyakran hallotok róluk, és nagyon nehéz megismerni őket. Kivéve, ha sok-sok erényünk és érdemünk származik az elmúlt életekből vagy a jelenlegi életből. Egy másik kivétel az, hogy ha mindennap őszintén imádkozunk az Istentől vagy Buddhától származó áldásért és útmutatásért, akkor megismerkedünk egy ilyen különleges személlyel – vagy lényekkel, akik mások segítségére szakosodtak. Világos ez? Nincs ebben semmi rejtély, ugye? Értitek? Ez csak egy másfajta munka.

A legtöbb munkáért jár fizetés, ezért azonban nem jár. (Nevetés.) Ó, jár érte fizetés, "jól fizet", jó sok üldöztetéssel jár (nevetés), szidással, akadályokkal, és sok ilyen kedves dologgal. Igen, a legtöbb ember, aki ezt a fajta munkát végzi, nagyon nehéz fizetséget kap – az akadályok és a karma nehéz terhet, és igencsak rossz hírnevet. De rengeteg szeretetet is kapnak az emberektől. Bárhová mennek, szeretni fogják őket azok, akik vonzódnak hozzájuk, és szeretni fogják őket azok, akik hisznek bennük, és akiknek ők a hasznára válnak. Míg esetleg kételkednek bennük azok, akik nem ismerik az erejüket, és nem értik meg a világegyetemben betöltött helyüket. Gondot okoznak nekik, sőt még keresztre is feszíthetik őket, ahogy azt Jézussal tették.

Ezért mielőtt jelentkeztek erre a munkára, javaslom, hogy alaposan és bölcsen gondoljátok át (a Mester és mindenki nevet), hogy elvállaljátok-e. Személy szerint azonban a számomra ez a legnemesebb munka. És több embernek kellene elvállalnia ezt a munkát, hogy segítsen másokon, akik rászorulnak. Mert nem mindenki születik bele a kereszténységbe, nem mindenki születik buddhistának, nem mindenki születik bele bármilyen vallásba, és rendelkezik eleve a hit alapjaival, hogy az egész életén át támaszt nyújtson neki. Vannak olyanok, akik alig tudnak valamit bármiféle vallásról, teljesen céltalan életet élnek; az életüknek nincs célja, nincs oka, nincs hite, és nincs vigasza.

Mostanában a kommunikációs rendszer nagyon csodálatos, ezért sok csodálatos lényel ismerkedünk meg. Azt hiszem, hogy Malajziában ti is hallottatok néhány, különböző

országból származó nagyszerű mesterről – például Indiából, esetleg Formosáról, vagy esetleg egy másik országból. Örülök, ha megismerkedtetek e mesterek közül bármelyikkel, és boldog vagyok, ha bármelyiküktől, vagy sokuktól tanultatok.

Ha netán egyiküket sem ismernéd, vagy nem akadtál rá egy jó technikára, vagy bármilyen célra az életeddel kapcsolatban, akkor segíthetek neked. Még szabadon el is repülhetsz, ha a későbbiekben találsz egy jobbat. (A Mester és mindenki nevet.) Részünkről nincs kötelezettség vagy bármilyen megkötés - nem kell megváltoztatnod a vallásodat és az életmódodat ahhoz, hogy a tanítványommá válj. Erre nincs szükség. Csak egy módot ajánlunk arra, hogy lecsendesítsd a kapkodó életedet és megbékítsd a szívedet, hogy jobban dolgozhass, jobban gondolkozhass, az egészséged jobb lehessen, és a spirituális igényed jobban kielégülésre találhasson. És akkor abból a helyzetből talán hatékonyabban szereted és segíted a többieket.

Mert ha mi magunk nem érezzük jól magunkat, akkor nehéz szeretnünk és támogatnunk másokat. Nem így van? Ugye? Igen. Először tehát önmagunkról gondoskodunk, és azután gondoskodhatunk másokról. Ezért mondta azt Jézus, hogy *"Keressd először Isten országát, és akkor minden más megadatik néked"*. Ezért hangsúlyozta Buddha, hogy mindegyikünknek Buddhává kellene válnia. Buddhává válni annyit tesz, mint felfedezni Isten Országát belül. Vagyis ez a mondás hasonlít Jézuséhoz, csak mások a szavak. Először válj Buddhává, és azután segíthetsz másokat. Például, ha mi magunk nem tudunk úszni, akkor hogyan menthetünk meg

másokat, akik fuldokolnak? Ezért, ha meg akarjuk menteni mások életét, akkor először meg kell tanulnunk úszni.

Mielőtt buddhista apáca lettem volna, mielőtt elhagytam volna az otthonomat, én is sokaknak segítettem, és nagyon lelkes voltam az emberek segítségét illetően. Fiatalkorom óta segítettem őket. De minél többet segítettem, annál tehetetlenebbnek éreztem magam. Úgy tűnik, hogy sohasem tudsz eleget segíteni. Azután pedig a férjem panaszkodott, hogy soha nem lát engem otthon (nevetés), sem hétvégén, sem hétköznap. Azt mondta: "Valakit feleségül venni olyan, mintha egy szellemet vennél el." (Nevetés.) És amikor végül hazamentem, akkor az oltárszobában voltam, buddhista szentírásokat ismételtettem, azután pedig meditáltam. Így valójában semmi haszna nem származott a házasságunkból.

És minden pénz, amit kerestem, kirepült az ablakon - Indiába, Afrikába, Afganisztánba ment... Az összes felajánlásra és az emberekre - és még nem is volt elég. Áttette a pénzt, hogy én használjam, én meg azt is szétosztottam. Amikor már nem volt semmim, még akkor is úgy éreztem, hogy az erőfeszitésem olyan, mint egy vízcsepp a sivatagban. Ezért minél többet segítettem, annál tehetetlenebbé váltam. Azután eszembe jutott, amit Buddha mondott: *"Buddhává kell válnod - az erőd a sokszorosára fog növekedni, és akkor bárkin segíthetsz, akin csak szeretnél"*. És eszembe jutott az is, amit Jézus mondott: *"Keresd először Isten országát."*

Ezért elhatároztam, hogy megtalálom Isten Országát, elhatároztam, hogy megkeresem a bennem lévő Buddha

Természetet. Ennek a Quan Yin módszernek köszönhetően megtaláltam a Buddha Természetet, a megszokottnál gyorsabban – gyorsabban, mint bármilyen más módszerrel. Ezért ajánlanám ezt nektek, ha netán ugyanazt a vágyódást éreznétek az iránt, hogy megkeressétek belül Isten Országát. Ha azonban nem vágyódtok eléggé, akkor meditálhattok a kis módszerrel, amit az imént mutattam meg nektek. Védelemért és segítségért ne felejtsetek el imádkozni Istenhez, Buddhához, vagy bárkihez, akiben hisztek. Vészhelyzet esetén pedig segítségül hívhatjátok a nevemet - ezt ne felejtsetek el. Különben, ha a védelmem nélkül meditáltok, akkor igaz az, hogy bajba kerülhettek, ahogy ezt mindenki tudja. Ha nem tudtátok volna, akkor itt most megint elismétlem.

Szükségünk van egy Mesterre, aki ismeri az utat, hogy segítsen minket és fogja a kezünket a szükség idején és a bajban. Hiszen a természet két oldala van bennünk: az egyik oldal csupa jó, csupa dicsőség, csupa könyörület, csupa szeretet; a másik oldal csupa bonyodalom, önző, romboló, pesszimista, és mindenfajta negatív természete van. Ha vakon belülré csatlakozunk, belülré kapcsolódunk, akkor lehet, hogy a jóra, vagy lehet, hogy a rosszra csatlakozunk rá. Ezt értitek? Ezért egy jó technika, egy jó mester nélkül lehet, hogy a rosszra kapcsolódsz rá, azután pedig felbukkan az összes rossz oldalad, és ez a feje tetejére állítja az életedet.

Meg kell értenünk azt, hogy a bennünk lévő negatív oldal ugyanolyan erőteljes, mint a jó oldal - majdnem olyan erőteljes. Természetét tekintve mindkettő nagyon hasonló. Ezért lehetünk nagyon hasznosak, nagyon együttérzők,

nagyon könyörületesek, nagyon erőteljesek; de lehetünk nagyon ártalmasak, nagyon negatívak, nagyon könyörtelenek is, ha a rossz oldalra kapcsolódunk rá.

Van néhány ember, akiből hiányzik az együttérzés, a bölcsesség, vagy a mások iránt érzett rokonszenv. Azért, mert ők a természetük negatív oldala felé hajlanak. Ha ezt helyre akarjuk hozni, az nem nehéz. Többet kellene tanulmányoznunk a Bibliát, többet kellene tanulmányoznunk a buddhista szentírásokat, és szorgalmasabbnak kellene lennünk annak a vallásnak a gyakorlásában, amelyikben csak hiszünk.

A buddhista szentírásokban például Buddha a tökéletesség hat módját tanácsolja nekünk. Az első a jótékonykodás. A jótékonykodás azt jelenti, hogy odaadod azt, amiből bőven van neked, azért, hogy segíts másokon. Például, ha rengeteg pénzed van és nem használod olyan sokat, akkor törődnöd kellene bárkivel, akinek pénzre van szüksége, vagy bárkivel, akinek nem jut elég a létszükségleti cikkekből – vagy segítsd a szegényeket. Ez a jótékonykodás egyik módja.

Hallottam egy nagyon szeretetre méltó történetet Malajziáról, amiről nem tudom, hogy igaz-e vagy sem, és azt sem tudom, hogy azzal, ha ezt elmondom, megbántok-e valakit itt - ha így lenne, kérlek, bocsássatok meg nekem. De mivel annyira tetszett, meg akarom osztani veletek.

Azt hallottam, hogy Malajziában, miután pénzt kölcsönöztél valakitől vagy a banktól, ha nem megy jól az üzleted és nincs elég pénzed arra, hogy visszafizesd, akkor az rendben van.

Így van? Igaz ez? (Valaki válaszol: "Igen.") Ez nagyon jó, ez fantasztikus. (Mindenki nevet.) Isten valóban azt akarja, hogy ezt tegyük. Ha nincs elég pénze, akkor az rendben van; nem kell őt a bíróságra vinni, nem kell gondot okozni neki. Ha nincs pénze, hát nincs pénze; még ha lenne is, elköltené ugyanúgy, ahogy te elköltenéd. És akkor mi van? (Nevetés.) Ez nagyon jó. Emiatt két napja boldog vagyok. (A Mester és mindenki nevet.) Egyfolytában boldog vagyok, amióta megérkeztem Malajziába, és hallottam ezt a történetet. Úgy gondolom, hogy ez egy nagyon fantasztikus mód arra, hogy miként bánjunk másokkal. (A Mester és mindenki nevet.)

Hasonló dologról hallottam Svédországban. Ha nincs autód, és történetesen vezetni akarsz egyet, akkor elveszel egy autót valakitől - nem tudod, kitől (nevetés) - és sok mérföldet vezetsz, hogy hazamenj, vagy elmenj bárhová, ahová csak akarsz. Talán borzalmasan nagy szükséged van az autóra. Aztán amikor az autó tulajdonosa, vagy a rendőrség hirtelen elkap valahol máshol, és azt mondják: "Hé, ez nem a te autód. Add vissza!" Te csak azt mondd: "Rendben." És visszaadod a tulajdonosnak. (Nevetés.) Így nem büntetnek meg lopásért; csak a benzint kell kifizetned, amit attól az embertől vettél kölcsön, hogy az eredeti helyszínről arra a helyre vezess. A benzin árát kell kifizetned, és ez minden.

Azt gondoltam, hogy ez a két történet tökéletes. Annyira boldoggá tesz, hogy az egyik ember olyan jól bánik a másikkal, mint saját magával. Hogy egy példázatot említsünk, megvernéd-e magadat akkor, ha nincs pénzed arra, hogy kenyeret vegyél? Természetesen nem. Még inkább együtt éreznél önmagaddal, hiszen nincs pénzed; semmiért

sem hibáztatnád önmagad. Ezért így cselekedve a maláj emberek ugyanolyan jól bánnak egymással, mint önmagukkal - ezzel teljes mértékben egyetértek. (Mindenki nevet.) Ez egy nagyon jó dolog volt, amit akkor hallottam Penangon, amikor idejöttem. És nagyon jól illik a buddhista jótékonykodáshoz: adj másoknak abból, amiből neked túl sok van.

Ily módon, ha mindenki ezt teszi, nem lesz semmilyen háború, nem lesz semmilyen rablás. Így teremtünk békét az országban.

A buddhizmus szerint a jótékonykodás egy másik módja az, hogy átadhatod a bölcsességedet. Például, ha valamilyen területen bölccsé váltál vagy megvilágosodtál, akkor meg kell, meg kellene osztanod ezt az információt másokkal. Azért, hogy lehetőséget és alkalmat adj nekik arra, hogy ők is ugyanúgy megvilágosodjanak és megszabaduljanak, mint te. A buddhizmusban ezt a fajta jótékonykodást nagyon dicsérik, ez a legmagasabb rendű jótékonykodás.

A jótékonykodás következő formája az, hogy védelmet nyújtunk másoknak. Például a vegán étrend is egyfajta jótékonykodás. Életet adunk más lényeknek, és rémítő érzések helyett békés és biztonságos környezetet nyújtunk nekik. Ezt hívjuk kínaiul „Shih Wu W'ei-nek”, ami szintén egyfajta jótékonykodás. Így mindig azt javasoljuk, hogy ha nem adsz pénzt, ha nem adsz át semmilyen technikát, akkor jótékonykodj ilyen "Shih Wu W'ei" alapon, nyújts másoknak biztonságot, add meg másoknak az életüket.

Következőnek jönnek a szabályok. A szabály az, amit például a kereszténységben mondunk: ne ölj, ne hazudj, ne lopj, ne árts másoknak, ne használj mámorítószereket, amelyek károsak saját magad, az elméd, vagy mások számára, és így tovább. És szeresd az ellenségedet ugyanúgy, ahogy önmagadat, mert Jézus azt mondta: *Ha csak azt szereted, aki szeret téged, akkor az micsoda? Az semmit sem számít.*

A buddhisták is hangsúlyozzák a "Jen Ju"-t, ami türelmet jelent - egy másik út a tökéletességhez vezető hat út közül. A türelem azt jelenti, hogy eltűrsz bármilyen sértést, rossz érzést vagy rossz bánásmódot, amit másoktól kapsz. Ez a türelem, a kitartás. Hasonlít a keresztény tanításokhoz, ahogy Jézus mondta: *"Ha valaki megüti a jobb orcádat, tartsd oda a balt is."* (Nevetés.)

Ezért néha az előadások tartása és az információ terjesztése közben is sok akadállyal, sok gonddal és sok ellenállással találkozunk. De soha nem vágunk vissza. Soha nem teszünk így, soha, soha. Nem számít, hogy a háború milyen sok éve tart, soha nem tettünk semmilyen lépést ezzel az ellenállással szemben. Egyszerűen hagyjuk, hogy a dolgok maguktól elhaljanak. Egy kézzel nem lehet tapsolni; két kéz kell hozzá. Ezt mondják. Ha egy kézzel tapsolnak, akkor elfáradnak. Egy nap rájönnek, hogy az nem ad hangot, és akkor majd abbahagyják. Ezt a módot tanította nekünk a Buddha arra, hogy miként bánjunk másokkal - úgy szeressük őket, ahogy önmagunkat. Jézus Krisztus ugyanezt tanította.

Ha többet akartok megtudni az Öt Szabályról, mint pl. ne ölj, ne lopj, stb., akkor a kinti asztalnál kérhetek további felvilágosítást. Nem akarok itt szentbeszédet tartani arról, hogyan kellene viselkednünk. Ezért rövidre fogom, és csak néhány jó dolgot mutatok be nektek a buddhizmusról és a kereszténységről – ha netán fel szeretnétek csippenteni valamit a saját használatotokra.

A következő pedig a szorgalom. Mi a szorgalom? Miben kell szorgalmasnak lennünk? Azt jelenti, hogy ha elhatározzuk, hogy gyakorlunk, például meditálunk, akkor azt mindennap szorgalmasan csináljuk. Ha elhatározod, hogy betartod a szabályokat - nem hazudsz, nem ölsz, betartod a vegán étrendet, stb. -, akkor folytatnod kellene tovább mindennap, szorgalmasan. Ha Istenhez akarsz imádkozni, hogy segítsen neked, és meditálni akarsz, hogy elérd az Ő erejét, akkor tedd azt minden nap. Mint ahogy egyik nap sem felejtess el enni, ugyanúgy egyik nap se felejts el imádkozni, ne felejts el meditálni, hogy így a gondolkodásod, a lelked is táplálékhoz jusson. Hiszen mi nemcsak a test vagyunk, hanem spirituális lények is vagyunk, ezért a spirituális éhségünkkel is törődnünk kell.

Ha nem törődünk a spirituális éhségünkkel, lehet, hogy az életünk sok nehézségbe, sok gondba ütközik majd, és akkor Istent hibáztatjuk: "Miért? Miért nem volt olyan könyörületes, hogy gondoskodjon rólunk?" Ő az volt; megtesz mindent, hogy gondoskodjon rólunk. Mi vagyunk azok, akik nem gondoskodunk önmagunkról; mi vagyunk azok, akik eltévelyedünk.

Valaki megkérdezte tőlem tegnap: "Miért van az, hogy Isten mindenható, mégis olyan sok nyomorúságot teremt?" Isten nem teremtett nyomorúságot. A mi emberi fejünk az, ami mindezt megteremtette. Isten nem készít pisztolyt; Isten soha nem készít atombombát. Mi vagyunk azok, akik elkészítjük ezeket a saját kezünkkel. Ezért ha ezt abbahagyjuk, akkor nincs több nyomorúság. Mi vagyunk azok, akik nem osztjuk meg a javainkat a szegény szomszédainkkal; mi vagyunk azok, akik nem vagyunk elég szorgalmasak az Igazság terjesztésében, a szeretet, a jótékonyság, a kitartás, a türelem, az együttérzés üzenetének terjesztésében, hogy azt mások meghallgassák.

Ha csak bizonyos rögzített helyeken maradunk, például a keresztény vagy a buddhista templomban, hogy ott hirdessük az ígét, akkor csak egy maroknyi ember figyelhet ránk minden nap, míg kint az embereknek erre még inkább szükségük van. Akik keresztény templomba járnak, azok már tudnak valamit, ők már hisznek Istenben, nekünk pedig emlékeztetnünk kellene őket, erősíteniük kellene a hitüket Istenben. Akik buddhista templomba járnak, azok már tudnak a buddhizmusról, a Buddháról, már meghajolnak a Buddha előtt, tisztelik a Buddhát, és megpróbálnak jó emberek lenni. Ők már tudnak valamit. Nekünk persze még így is emlékeztetnünk kell őket minden héten, minden egyes alkalommal, hogy erősítsük a hitüket.

A kinti emberek még inkább igénylik a figyelmünket – akik soha nem járnak a keresztény vagy a buddhista templomba, és soha nem hallottak semmi másról. Így mindegyikünknek el kell vinnie Isten, a szeretet, a tolerancia és az együttérzés

üzenetét másokhoz – nemcsak a templomba, hanem mindenhová, az utcára, az étterembe, a hotelbe, a piacra. Mindig emlékeznünk kell; mi magunk emlékezünk, és emlékeztetünk másokat.

Tehát ez mind a mi hibánk. Ha a világunk nagyon sajnálatos állapotba került, az nem Isten műve. Isten csak szépséget teremt: Isten teremtette a virágokat, hogy csodáljuk őket, Isten teremtette a napot, hogy melegítsen minket és ragyogjon a világunkban. Isten teremtette az esőt, hogy megtermékenyítse a vetésünket, Isten teremt minden szép és ragyogó dolgot a számunkra, hogy élvezzük azt. Isten soha nem teremt ártalmas dolgokat. Kizárólag a mi saját tettünk, a saját negatív légkörünk az, ami mindezeket a katasztrófákat előidézi.

Most a "Ch'an Ding" jön, ami meditációt jelent. A Buddha hat módot tanított nekünk a tökéletesség elérésére, és az ötödik a meditáció. Nemcsak azt mondta, hogy jótékonykodjunk, tartsuk be a szabályokat, vagy legyünk szeretőek, stb., hanem azt is, hogy meditálnunk kell. A meditáció nagyon fontos, mert meditáció nélkül nem teszünk szert bölcsességre. Tegnap mondtam nektek, hogy az imánk során beszélünk, kérjük Istent, a Buddhát, hogy segítsen minket, hogy mentsen meg minket, hogy adjon nekünk útmutatást. Azonban csak beszélünk, azután pedig elmegyünk. Nem ülünk le ott, hogy megkapjuk az útmutatást. Ezért nem jutunk sehová, és nem kapunk sokat az Istentől vagy Buddhától érkező áldás erejéből.

A meditáció tehát nagyon fontos. Minden alkalommal imádkozás után ülnöd kell egy ideig, és meg kell próbálnod, hogy megkapd a belső üzeneteket és nyitott légy irántuk. Akkor megkapod őket; nem egy hang által kapod meg, ami azt a füledbe súgja, hanem ösztönös megértés, világos gondolkodás, és a szívedben lévő nagyon békés érzés által. Ez az, amikor a meditációd gyümölcsözővé válik.

Nos, mivel mindennap meditálsz, a Buddha azt mondta, hogy el fogod nyerni a hatodik tökéletességet, ez pedig a bölcsesség. A bölcsesség nem tudás; a bölcsesség nem tudást jelent. A bölcsességet nem tudod könyvekből megtanulni, nem tudod kölcsönvenni, nem tudod ellopni, nem tudod megvenni. A bölcsesség az elme nyugalmából ered, abból, hogy mindennap csendesen ülünk és meditálunk, és a világegyetem legfelsőbb forrásából kapjuk az útmutatást. Ezt hívjuk bölcsességnek, és ezt a bölcsességet nehéz leírni, nehéz elérni. Kitartásra, türelemre és őszinteségre van szükség a mindennapi gyakorlás során - és a beszéd, a test, és az elme tisztítására ahhoz, hogy ezt elérjük. Ha nem tisztítjuk a beszédünket, a testünket és az elménket, akkor akármilyen bölcsességre teszünk is szert, azt elhomályosítják a mindenféle világi hatások és útmutatások, és így az nem lesz teljesen tiszta.

Ezért nagyon fontos a szabály is. Nem ülhetünk csak így mindennap, nyugodtan, és elérjük a bölcsességet. Nem. Például az edényt is elő kell készítenünk. Nem tehetjük meg, hogy csak úgy bármilyen forrásból vizet merítünk, és azt megisszuk. A csészét előbb meg kell tisztítanunk, értitek?

Ha a csésze nem tiszta, a víz piszkossá válik, sőt mérgezővé
- ha megiszod, árthat neked.

Ezért a régi időkben a meditációt tanító mesterek nagyon kemény fickók voltak. Nem tanítottak téged, hanem fizikai munkát végeztek veled sok éven át. Olvastátok Milarepa történetét? Ha nem, menjetek haza és olvassátok el. A Tilopáról szóló történetet is, nagyon híres történet. Mindketten nagyszerű mesterré váltak. Előtte azonban sok éven át edzették őket, mindenféle kemény munkát végeztek velük. Dolgoztak és mindenféle sértést és kemény tesztet tūrtek el a mesterüktől. Mert ha őszinte szándék, tiszta szív és tiszta elme nélkül meditálunk, akkor nagyon nehéz tiszta bölcsességhez jutnunk. Értitek?

Sokan kérdezték tőlem: "Miért? Miért kell vegánnak lennünk ahhoz, hogy beavatást kapjunk tőled? Miért kell vegánnak lennünk ahhoz, hogy ezt a Quan Yin módszert gyakorolhassuk?" Ezért. Mert egy tiszta edényre, egy tiszta csészére van szükségünk ahhoz, hogy az tiszta vizet tartalmazzon. Értitek?

„A beavatás nem igazi beavatás... egyszerűen csak eljöttök hozzám és hagyjátok, hogy segítek nektek magatokon segíteni. Nem azért jöttem ide, hogy tanítványaimmá tegyelek titeket... Azért jöttem, hogy segítek nektek Mesterré válni.”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

„Már mindenki tudja, hogyan kell meditálni, csakhogy ti hibás dolgokon meditáltok. Néhányan csinos lányokon, mások a pénzen, megint mások az üzleten meditálnak. Minden olyan alkalommal, amikor teljes figyelemmel, teljes szívből egyetlen dologra gondoltok, az nem más, mint meditáció. Én csupán a Belső Erőre, a Könyörületre, a Szeretetre és Isten Irgalmára figyelek.”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

„A beavatás egy új rendbe vezető új élet kezdete. Azt jelenti, hogy a Mester elfogadott titeket, mint a Szentek körének jövődő tagját. S többé már nem lesztek közönséges teremtmények, emelkedettek lesztek. Hajdanán ezt úgy hívták: „kereszttség”, vagy „menedékre találni a Mester mellett”. ”

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

Beavatás: A Quan Yin Módszer

Ching Hai Mester beavatja a meditáció Quan Yin Módszerébe azokat a nyílt szívű embereket, akik vágynak az Igazság megismerésére. A kínai „Quan Yin” kifejezés a Hang Rezgésen való elmélkedést jelenti. A Módszer a belső Fényen és belső Hangon való meditációt is magában foglalja. E belső élmények ősidők óta újra meg újra felbukkannak az összes világvallás spirituális irodalmában.

Például a keresztény Bibliában az áll: **„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.”** (János 1.1) Ez az Ige a belső Hang. Úgy is nevezték már: Logos, Shabd, Tao, Hangáram, Naam vagy Mennyei Zene. Ching Hai Mester azt mondja: *„Benne vibrál minden életben és élteti az egész világmindenséget. Ez a belső dallam be tud gyógyítani minden sebet, teljesíthet minden vágyat és csillapíthat minden világi szomjúságot. Mindenható és csupa Szeretet. Mivel magunk is e Hangból keletkeztünk, a vele való kapcsolat békét és megelegedettséget ad szívünknek. Miután hallottuk e Hangot, egész lényünk átalakul, életszemléletünk gyökeresen megváltozik, készen egy jobb élet számára.”*

A belső Fény, Isten Fénye ugyanazt a Fényt jelöli, mint amire a „megvilágosodás” szó utal. E fénynek az erőssége a halvány izzástól a napkorongok millióinak tündöklő

ragyogásáig terjedően változhat. A belső Fényen és Hangan keresztül ismerhetjük meg Istent.

A Quan Yin Módszerbe történő beavatás nem ezoterikus rítus vagy egy új vallás bevezetését szolgáló ceremónia. A beavatás során speciális utasításokat kapnak a belső Fényen és belső Hangan való meditációhoz, majd Ching Hai Mester létrehozza a „Spirituális Átadást”. Az Isteni Jelenlét első megízlése csendben történik. Ching Hai Mesternek nem szükséges fizikailag is jelen lennie ahhoz, hogy kinyissa ezt a „kaput” számukra. Az Átadás a Módszer lényeges része. A technika önmagában nem sokat jelent a Mester Kegyelme nélkül.

Mivel a beavatás után azonnal hallhatják a belső Hangot és láthatják a belső Fényt, ezért ezt az eseményt olykor „hirtelen” vagy „azonnali megvilágosodásnak” is nevezik.

Ching Hai Mester mindenkit szívesen fogad a beavatáson, származásra és vallási hovatartozásra való tekintet nélkül. Nem kell elhagyniuk jelenlegi vallásukat vagy hitüket. Nem kéri Önöktől, hogy csatlakozzanak valamilyen szervezethez, vagy részt vegyenek benne bármi olyan módon, ami nem illik bele jelenlegi életvitelükbe.

Arra kéri azonban Önöket, hogy legyenek vegánok. Életreszólóan el kell kötelezniük magukat a vegán táplálkozás mellett, ez a beavatás előfeltétele.

A beavatást a Mester ingyenesen kínálja fel Önöknek.

A beavatás után mindössze annyi a követelmény, hogy naponta meditációs gyakorlatokat kell folytatniuk a Quan Yin Módszer szerint, illetve be kell tartaniuk az „Öt szabályt”. A szabályok betartása segítségükre van abban, hogy ne ártsanak se önmaguknak, se más élő teremtményeknek. E gyakorlatok elmélyítik és megerősítik a megvilágosodás első élményeit, és lehetővé teszik az ébredés vagy Istenség legmagasabb szintjeinek elérését. A mindennapos gyakorlás nélkül szinte bizonyosan elfelejtenék a megvilágosodást és visszatérnének megszokott tudatszintjükre.

Ching Hai Mester célja az, hogy megtanítson minket arra, hogyan lehetünk önállóak. Ezért egy olyan módszert tanít, amit bárki gyakorolhat, egyedül, mindenféle segítség vagy segédeszköz nélkül. Nem keres követőket, imádókat vagy tanítványokat; nem alapít tagdíjat fizető tagságból álló szervezetet. Nem fogad el Önöktől pénzt, földre borulást vagy ajándékokat, ezért nincs szükség arra, hogy ilyesmit ajánljanak fel Neki.

Örömmel elfogadja viszont őszinte igyekezetüket, úgy a mindennapi életben, mint a Szentek birodalma felé vezető, önfejlesztő meditációs gyakorlatok során.

Az öt szabály

1. Tartózkodj attól, hogy árts bármely élőlénynek.*
2. Tartózkodj attól, hogy olyat mondj, ami nem igaz.
3. Tartózkodj attól, hogy elvegyél olyat, amit nem ajánlottak fel neked.
4. Tartózkodj a szexuális félrelépéstől.
5. Tartózkodj a mámorító anyagok használatától.**

*Ez a szabály a vegán étrend szigorú betartását követeli meg. Nem megengedett a hús, tejtermék, hal, baromfi, vagy a tojás (akár megtermékenyített, akár nem).

**Ez magában foglalja mindenféle mérge elkerülését, mint amilyenek az alkohol, kábítószer, dohányzás, szerencsejáték, pornográfia és a túlzottan erőszakos filmek, irodalmi alkotások vagy videó játékok.

"A beavatás nem igazán beavatás... csak idejöttök, és hagyjátok, hogy segítssek titeket segíteni önmagatokon. Nem azért jöttem, hogy tanítványokká tegyelek titeket... Azért jöttem, hogy segítssek titeket Mesterré válni."

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

"Már mindenki tudja, hogyan kell meditálni, de ti a rossz dolgokon meditáltok. Egyesek csinos lányokon meditálnak, egyesek pénzen, egyesek üzleten. Mindig, amikor teljes figyelmedet szívből jövően egy dologra fordítod, az meditáció. Én csak a belső Erőre, a Könyörületre, Isten Szeretet és Irgalom jellegére figyelek."

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

"A beavatás egy új élet kezdetét jelenti egy új rendben. Azt jelenti, a Mester elfogadott téged, hogy a Szentek köréhez tartozó lényé válj. Akkor többé nem vagy közönséges lény, felemelkedsz. A régi időkben ezt hívták 'keresztységnek' vagy 'menedékre találásnak a Mesterben'."

~ Ching Hai Legfelsőbb Mester

Kiadványok

Azért, hogy felemelje lelkünket és ihletet adjon a hétköznapjainkhoz, Ching Hai Legfelsőbb Mester tanításának gazdag gyűjteménye érhető el könyvek, videokazetták, audiokazetták, zenekazetták, DVD-k, MP3 és CD formájában.

A kiadott könyveken és kazettákon kívül a Mester tanításának széles skálája gyorsan és ingyenesen hozzáférhető az Interneten keresztül is. Például a leggyakrabban kiadott Magazin több honlapon is megtalálható (tekintsd meg az alábbi, "Quan Yin honlapok" bekezdést). Az online kiadványok sorát tovább gazdagítják a Mester költeményei és lelkesítő aforizmái, valamint a video- és audiofájlok formájában létező előadások.

Könyvek

Az azonnali megvilágosodás kulcsa (The Key of Immediate Enlightenment): Au Lac (1-15 kötet), kínai (1-10 kötet), angol (1-5 kötet), francia (1-2 kötet), finn (1 kötet), német (1-2 kötet), magyar (1 kötet), indonéz (1-5 kötet), japán (1-4 kötet), koreai (1-11 kötet), mongol (1,6 kötet), portugál (1-2 kötet), lengyel (1-2 kötet), spanyol (1-3 kötet), svéd (1 kötet) thaiföldei (1-6 kötet), és tibeti (1 kötet) nyelven.

Az azonnali megvilágosodás kulcsa: Kérdések és válaszok (The Key of Immediate Enlightenment: Questions and Answers): Au Lac (1-4 kötet), kínai (1-3 kötet), magyar (1 kötet), bolgár, cseh angol (1-2 kötet), francia (1 kötet), indonéz (1-3 kötet), német (1 kötet),

224 Az azonnali megvilágosodás kulcsa Ching Hai Legfelsőbb Mester

japán (1 kötet), koreai (1-4 kötet), portugál (1 kötet), lengyel (1 kötet), és orosz (1 kötet) nyelven.

Az azonnali megvilágosodás kulcsa: Különleges kiadvány/7 napos elvonulás (The Key of Immediate Enlightenment: Special Edition/7 day retreat) A Mester előadásainak gyűjteménye az 1992-es, formozai 7-napos San Di Mun elvonulásról. Angol és Au Lac nyelven.

Az azonnali megvilágosodás kulcsa: Különleges kiadvány [6 kötet] (The Key of Immediate Enlightenment: Special Edition/1993 World Lecture Tour (6 volumes)) Ching Hai Legfelsőbb Mester 1993-as, világkörüli előadó körútja. Angolul és kínaiul.

A Mester és spirituális gyakorlók közötti levelezés (Letters Between Master and Spiritual Practitioners): angol (1 kötet), spanyol (1 kötet), kínai (1-3 kötet) és Au Lac nyelven (1-2 kötet)

Csodálatos élményeim a Mesterrel (My Wondrous Experiences with Master): Au Lac (1-2) és kínai nyelven (1-2)

A Mester történeteket mesél (Master tells stories): angol, kínai, spanyol, Au Lac, koreai, japán és thai nyelven.

Kiszínezi az életünket: Idézetek és spirituális tanítások gyűjteménye a Mestertől (Coloring Our Lives: A collection of quotes and spiritual teachings by Master.). Angol, Au Lac és kínai nyelven.

Isten mindennel törődik – Bölcs mesék képeskönyve Ching Hai Legfelsőbb Mestertől (God Takes Care of Everything — Illustrated

Tales of Wisdom from The Supreme Master Ching Hai): Au Lac, kínai, angol, francia, japán, és koreai nyelven.

Ching Hai Legfelsőbb Mester megvilágosító humora – A glóriád túl szoros! (The Supreme Master Ching Hai's Enlightening Humor – Your Halo Is Too Tight!): angol és kínai nyelven.

Az erőfeszítés nélküli spirituális gyakorlás titkai (Secrets to Effortless Spiritual Practice): angol, Au Lac és kínai nyelven.

Közvetlen kapcsolat Istennel – A béke elérésének módja (God's Direct Contact —The Way to Reach Peace): kínai, Au Lac és angol nyelven.

Istenről és emberekről – Bepillantás bibliai történetekbe (Of God and Humans – Insights from Bible Stories): kínai, Au Lac és angol nyelven.

Az egészség megvalósítása – Visszatérés a természetes és erényes életmódhoz (The Realization of Health — Returning to the Natural and Righteous Way of Living): kínai, Au Lac és angol nyelven.

Azért jöttem, hogy hazavigyelek (I Have Come To Take You Home): magyar, angol, német, orosz, koreai, spanyol, lengyel, olasz, bolgár, görög, indonéz, arab, Au Lac, cseh, kínai, francia, török, mongol és román nyelven.

Aforizmák (1) Az örökérvényű bölcsesség drágakövei a Mestertől (Aphorisms (1) Gems of eternal wisdom from Master): angol, kínai, Au Lac nyelven. Közös kiadásban francia/német, spanyol/portugál angol/koreai és angol/japán nyelven.

Aforizmák (2) Az örökérvényű bölcsesség drágakövei a Mestertől (Aphorisms (2) Gems of eternal wisdom from Master): kínai és angol nyelven.

Legfelsőbb Konyha [1] – Nemzetközi vegán konyhaművészet (The Supreme Kitchen (1) – International Vegan Cuisine): angolul/kínaiul, továbbá Au Lac és japán nyelven.

Legfelsőbb konyha [2] – Otthoni ízek kollekcója (The Supreme Kitchen (2) – Home Taste Selections): angol és kínai nyelven egy kiadásban.

A béke világa zenén keresztül (One World... of Peace through Music): angol/kínai/Au Lac nyelven.

Ching Hai Legfelsőbb Mester művészi alkotásainak gyűjteménye (The Collection of the Art Creation by Supreme Master Ching Hai): angol és kínai nyelven.

S.M. mennyei ruhák [6] (S.M. Celestial Clothes (6)): angol/kínai nyelven egy kiadásban.

A kutyák az életemben [1-2] (The Dogs in My Life (1-2)): Au Lac (1 kötet), kínai, angol (1 kötet), japán, koreai, spanyol, lengyel (1 kötet), német (1 kötet) nyelven.

A madarak az életemben (The Birds in My Life): arab, Au Lac, kínai, angol, francia, német, koreai, mongol, orosz és indonéziai nyelven.

A nemes vadak (The Noble Wilds): Au Lac, kínai, angol, francia, német és koreai nyelven.

Mennyei művészet (Celestial Art): Au Lac, kínai és angol nyelven.

Válságtól a békéig: A bio vegán út a válasz (From Crisis to Peace: The Organic Vegan Way Is the Answer): Au Lac, kínai, angol, holland, koreai, francia, magyar, indonéz, japán, norvég, spanyol, svéd, thai, portugál, lengyel, orosz és román nyelven.
<http://www.crisis2peace.org/tw/>

Gondolatok életről és tudatosságról (Thoughts on Life and Consciousness) A könyv szerzője Dr. Janez Drnovsek: kínai nyelven.

Versgyűjtemények

Csendes könnyek (Silent Tears) Kapható angolul, németül, franciául, kínaiul, Au Lac nyelven, spanyolul, portugálul, koreaiul és fülöp-szigeteki nyelven.

Wu Tzu költemények (Wu Tzu Poems) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

Egy pillangó álma (The Dream of a Butterfly) Kapható kínai, angol és Au Lac nyelven.

Előző életek nyomai (Traces of Previous Lifes) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

A régi kor (The Old Time) Kapható angol, kínai és Au Lac nyelven.

Kavicsok és arany (Pebbles and Gold) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

Elfeledett emlékek (The Lost Memories) Kapható Au Lac, kínai és angol nyelven.

Századok szeretete – Mester verseskötete (The Love of Centuries – A book of poems by Master) Kapható Au Lac, kínai, angol, francia, német, koreai, mongol és spanyol nyelven

Egyéb kiadványok

Az igazi szeretet (The Real Love) Egy különleges könyv, amely tartalmazza Ching Hai Legfelsőbb Mester díjnyertes zeneszerzők által “Az igazi szeretet” musicalhez megzenésített verseit, plussz egyebeket a művészekről és a produkcióról. Kapható kínai és angol nyelven.

Csendes könnyek szeretete (Loving the Silent Tears) A Csendes könnyek szeretete musical dalainak előadása kiváló művészek által, különböző nyelveken, továbbá a Mester előadásában a Beszélgetés egy kő Buddhával című remekmű: DVD, CD

Az igazi szeretet (The Real Love) Az igazi szeretet musical dalainak előadása kitűnő művészek által, valamint exkluzív interjú részletek: DVD

Előző életek nyomai 1, 2, 3 (Traces of Previous Lives 1, 2, 3) CD, video, audio kazetták, Au Lac nyelven

Út a szerelmi legendákhoz 1, 2, 3 (A Path to Love Legends 1, 2, 3) CD, video, audio kazetták, Au Lac nyelven

Az idő árnyéka – Az idő világán túl (Shade of Time (Beyond the Realm of Time) Dal előadások Au Lac nyelven: CD és DVD

Egy illat érintése (A Touch of Fragrance) CD, Au Lac nyelven

Az és ez a nap (That and This Day) CD, Au Lac nyelven

Álom az éjszakában (Dream in the Night) CD, DVD, Au Lac nyelven

Gyengéd szeretetet, kérlek (T-L-C, Please) CD, Au Lac nyelven

Légy szíves tartsd meg örökre (Please Keep Forever) CD, Au Lac nyelven

Ching Hai Legfelsőbb Mester dalai és szerzeményei (Songs & Compositions of The Supreme Master Ching Hai) CD, DVD, angol, Au Lac és kínai nyelven

A szeretet dala (The Song of Love) Ching Hai Legfelsőbb Mester örökzöld dalokat énekel angol és Au Lac nyelven. CD, DVD, angol és Au Lac nyelven

Ékszerrel díszített versek (Jeweled Verses) CD, DVD. Dal előadás és versmondás Au Lac nyelven Ching Hai Legfelsőbb Mester által, híres Au Lac költők műveiből.

Az aranylótusz (The Golden Lotus) CD, DVD, Au Lac költői versek

Ősi szeretet (An Ancient Love) CD, DVD. Versmondás Au Lac nyelven

230 Az azonnali megvilágosodás kulcsa Ching Hai Legfelsőbb Mester

Ching Hai Legfelsőbb Mester előadásai, zenéje és koncertek elérhetők DVD, CD, MP3 és MP4 formátumban az alábbi nyelveken: arab, örmény, Au Lac, bolgár, kantoni (kínai), kambodzsai, kínai, horvát, cseh, dán, holland, angol, finn, francia, német, görög, héber, magyar, indonéz, olasz, japán, koreai, maláj, mongol, nepáli, norvég, mandarin, lengyel, portugál, perzsa, orosz, román, szingaléz, szlovén, spanyol, svéd, thai, török és zulu nyelven. Kérésre katalógust küldünk. Minden közvetlen kérést szívesen fogadunk.

Kérjük, látogasson el könyvesboltunk honlapjára katalógusunk letöltéséhez, és a Mester legfrissebb publikációinak összefoglalóihoz.

<http://www.smchbooks.com/> (angol és kínai nyelven)

A Mester kiadványainak megrendeléséhez, online vásárláshoz kérjük látogasson el a <http://www.theCelestialShop.com> honlapra.

Vagy lépjen velünk kapcsolatba:

The Supreme Master Ching Hai International Association
Publishing Co., Ltd., Taipei, Formosa

Tel: (886) 2-87873935 / Fax: (886) 2-87870873

E-mail: smchbooks@Godsdirectcontact.org

ROC Postal Remittance Account No.19259438 (csak formozai rendelésekhez)

Postafiók: The Supreme Master Ching Hai International Association
Publishing Co., Ltd.

Ingyenes bemutató könyvecske letöltés

Az azonnali megvilágosodás kulcsa (80 nyelven)

<http://sb.godsdirectcontact.net/>

<http://www.direkter-kontakt-mit-gott.org/download/index.htm>

Kapcsolatfelvétel

The Supreme Master Ching Hai International Association

P.O. Box 9, Hsihu Miaoli Hsien, Formosa (36899), R.O.C.

P.O.Box 730247, San Jose, CA 95173-0247, U.S.A.

Ching Hai Legfelsőbb Mester magyarországi központja

E-mail: budapestcenter@gmail.com

Tel: +36 1 363 3896

Kapcsolattartó: Szóráth Edit

E-mail: editszorath@gmail.com

Tel: +36 30 855 1238

Supreme Master Television

E-mail: peace@SupremeMasterTV.com

Tel: 1-626-444-4385 / Fax: 1-626-444-4386

<http://www.suprememastertv.com/>

Könyv csoport:

divine@Godsdirectcontact.org

(Örömmel vesszük, ha csatlakozik a Mester könyveinek más nyelvekre való fordításához.)

The Supreme Master Ching Hai International Association Publishing Co., Ltd.

smchbooks@Godsdirectcontact.org

Tel: 886-2-23759688

Fax: 886-2-23757689

<http://www.smchbooks.com>

Spiritual Information Desk

E-mail: lovewish@Godsdirectcontact.org

Fax: 886-946-730699

Online boltok

Celestial Shop: <http://www.theCelestialShop.com> (angol)

Eden Rules: <http://www.edenrules.com> (kínai)

S.M. Celestial Co., Ltd.

E-mail: smclothes123@gmail.com; vegan999@hotmail.com

Tel: 886-3-4601391 / Fax: 886-3-4602857

<http://www.smcelestial.com/> <http://www.sm-celestial.com>

Loving Hut International Company, Ltd

Tel: (886) 2-2239-4556 / Fax: (886) 2-2239-5210

E-mail: info@lovinghut.com

<http://www.lovinghut.com/tw/>

Quan Yin honlapok

Közvetlen kapcsolat Istennel – A Ching Hai Legfelsőbb Mester Nemzetközi Szervezet globális Internet hálózata:

<http://www.Godsdirectcontact.org.tw/eng/links/links.htm>

Ez a honlap linkek gyűjteményét biztosítja a különféle nyelvű Quan Yin honlapokhoz, továbbá 24 órán át hozzáférési lehetőséget nyújt

az „Utazás esztétikus birodalmakon át” TV műsorhoz. Soknyelvű

kiadásban letöltheted „Az azonnali megvilágosodás kulcsa”

mintakönyvecskét is, letöltheted az eBook vagy nyomtatható

formátumban elérhető Ching Hai Legfelsőbb Mester Magazint, fel is iratkozhatasz rá, vagy online böngészheted a honlap tartalmát.

A Ching Hai Legfelsőbb Mester Nemzetközi Szervezet magyar nyelvű honlapja: <http://www.kozvetlenkapcsolatistennel.hu>